

KARL MAY

WINNETOU ȘI PIRAȚII

CAPITOLUL I

Miss Admiral

din trăsura oprită în fața casei giuvaergiuului Thieme, coborî un bărbat înalt. Lumina vitrinei îi aureola chipul frumos cu trăsături bărbătești, nasul puțin adus și bărbuța neagră, bine îngrijită. Străinul părea să fie francez sau italian. În vreme ce trecea pragul ușii, strigă servitorului rămas în urmă :

— Mare, te înapoiez la hotel, mă aștepti acolo.

— Am înțeles, domnule conte ! răspunse Mare Letrier, îndreptîndu-se către vizitiu, și zîmbind mulțumit.

— Așa mai zic și eu ! De data asta, voi putea sta în locul stăpînului ! Intră el în trăsură, dar cînd vru să se facă comod, observă cu stupeoare că se mai suise cineva în cupeu. Ce te-a găsit, domnule ? îl luă la rost pe vizitatorul nepoftit: Pleacă din trăsură, dacă nu vrei s-o pățești.

— Las-o ușurel !...

Acesta a fost singurul răspuns ; exclamația fusese ciudat de tăioasă, ca și cum un rîs ar fi mîrîit înainte de a se repezi asupra prăzii. Probabil că Mare cunoștea acest ton amenințător, deoarece părăsi în grabă cupeul.

— Pe toate spiritele ! Dumneavoastră sînteți... ? Îl apucase o stranie neliniște.

— La bord cu tine ! Lîngă vizitiu, Mare Letrier ! șuieră domnul, scurt, imperativ.

În clipa următoare, Mare se afla pe capra vizitiului. Cupeul plecă. Înăuntru, străinul se tolăni comod pe perne și rămase liniștit pînă ajunse la hotelul în care locuia viconte de Breteigny.

Fără a aștepta să i se deschidă ușa, necunoscutul coborî, aruncă servitorului contelui un „jos cu tine !”, poruncitor, și intră în sala de primire a hotelului, unde îl întâmpină recepționarul.

— Apartamentul pe care l-am rezervat este gata ?

— Da, domnule. Permiteți-mi să vi-l arăt.

Ajuns sus, străinul comandă o cină suculentă și îl avertiză pe chelner că îl va servi chiar Mare.

Acesta observase uluit că apartamentul străinului se afla lîngă apartamentul stăpînului său. Se opri se apropiere, tăcut, pînă cînd fu chemat. În vreme ce chelnerul se îndepărta, misteriosul vizitator aruncă pelerina și veni în fața lui Mare Letrier, cu miinile în șolduri.

— Ei ?

Mare se uita năucit în ochii plini de flăcări ai celuilalt. Cei doi oameni erau destul de ciudați, așa cum stăteau unul în fața celuilalt. Amîndoi erau de statură mijlocie. Străinul era zvelt și mlădios, vioi în mișcări, cu fața delicată, dar sănătoasă și fără un fir de barbă pe obraji. În schimb, Mare avea umerii largi și robuști, obrazul gînditor și ars de soare, favoriții scurți, stufoși și bărbia rasă. Privirea o avea înflăcărată și neliniștită.

— Cum îți place pe uscat ?

Mare Letrier dădu din umeri. Nu știa ce ascundea întrebarea.

— Ai putea să-mi spui cum te împaci cu stăpînul tău ?

— Mademoiselle Clairon, sînt...

Îl întrerupse un gest poruncitor cu mîna.

— Mademoiselle Clairon este pe mare sau aiurea, în lume. Aici, bagă de seamă, sunt Cavalerul de Saccard ! Ce mai face domnul Viconte, stăpînul tău ?

— Mulțumesc, stăpînul este bine.

— Cred și eu ! Domnul căpitan a ancorat aici, temeinic, în vreme ce echipajul navighează de i se frîng coastele. Am să-l iau pe odgoanele corăbiei și să-l las pe lîngă

vas în jos, să curețe scoicile de pe cocă. Acum însă, vreau să mănînc.

Fără să scape vreo replică, Letrier se strecură pe ușă și începu să servească pe cavalier cu cel mai profund devotament.

*

Între timp se înapoiasă Viconte. Nu-l găsi pe Mare în locuință și sună din clopoțel. Servitorul apărură de-abia după cîțva timp. Avea în mîini o tavă de lemn plină cu tacîmuri ; părea ocupat și neliniștit.

— Mare, în ultima vreme nu-mi mai răspunzi repede și cu atenția cuvenită ! Dacă te mai porți așa, drumurile noastre se vor despărți.

Letrier puse tava alături și își șterse sudoarea de pe frunte și obraz. Amenințarea stăpînului îl ghilotinase, dar o altă voință îl teroriza.

— Domnule Viconte, nu am nimic împotriva, absolut nimic, dacă vreți să mă concediați. Așa cum stau lucrurile, ne așteaptă un vînt îndrăcit, potrivit. Nu pot să vin repede, cînd trebuie să navighez în sus și în jos pe scări, ca un vas încărcat cu abanos¹ fugărit de nave englezești !

— Nu-i nevoie să alergi atît, Mare. Știi prea bine că vin tîrziu acasă și că mănînc puțin. Trage-mi cizmele, dă-mi haina de casă.

— Iertați-mă, stăpîne, dar nu am timp nici pentru aceasta.

— Nu ai timp ? se miră Bretigny. Omule, ești nebun de-a binelea ! Ți-ai ieșit din minți !

— Cît privește mintea mea, domnule Viconte, pot să spun că ea merge cu toate pînzele umflate în vînt, deși nu ar fi nici o mirare dacă vreuna dintre pînze ar cădea peste bord. Cina dumneavoastră, stăpîne, nu m-a obosit ; mai trebuie să servesc însă și pe altcineva !

¹ Expresie marinărească, însemnînd comerț cu sclavi negri ; abanos este luat aici în sensul de negru.

— Pe altcineva ? Să-l servești tu ? Zău că mi-e teamă că mintea ta a luat-o razna.

— Mintea mea este sănătoasă, stăpîne ! Nu-mi este teamă de ea, ci îmi este teamă pentru dumneavoastră ! Căci celălalt, sau, mai bine zis, cealaltă...

Sunetul unui clopoțel îl întrerupse.

— Auziți, domnule Viconte ! Mă cheamă ! Trebuie să alerg pe punte !

Apucă tava și se pregătea să plece din cameră; Bretigny însă îl reținu intrigat.

— Ei, ce înseamnă aceasta ? Doar nu vrei să spui că...

— Ba da... însă, nu v-am spus că este aici ! Această... Din nou fu întrerupt.

— Mare ! răsună un glas limpede și tăios din apropiere, în vreme ce o siluetă apărură în pragul ușii.

Auzind glasul acesta, Bretigny făcu mai mulți pași înapoi, speriat.

— Pe toți dracii ! strigă el, pîlînd. Este... sau mă înșeală simțurile... este chiar Clairon !

— Într-adevăr, este Miss Admiral, stă...

Nu putu să vorbească mai mult, căci o puternică lovitură de pumn îl trînti la podele.

— Așa ! Asta este pentru Miss Admiral, dacă nu vrei să ții seamă de Chevalier de Saccard ! strigă minioasă.

Pleacă imediat unde ți-am poruncit ! Nu cumva vrei să aștept cu masa pînă ai tu poftă ?

Servitorul lăsă pe jos cioburile veselei scăpate de pe tavă și dispărură pe ușă. Străinul se opri cu un zîmbet în doi peri în fața Vicontelui.

— Poate Cavalerul de Saccard să îndrăznească a invita la masă pe domnul de Bretigny ?

— Clairon ! este posibil să fii aici ? Credeam că... mă gîndeam... bănuiam că ai fi... eu... eu...

eu...

— Destul, domnule Viconte ! Văd că plăcuta surpriză de a mă vedea v-a făcut să vă pierdeți graiul. Veniți în camera mea, unde vom găsi prilejul să vă recăpătați singele rece, pe care se pare că l-ați pierdut cu desăvîrșire... Cu un gest poruncitor, Cavalerul arătă spre ușă. Bretigny dădu urmare poruncii și intră în apartamentul alăturat, unde Mare se străduia să așeze masa. Străinul aruncă o privire în fugă peste farfuriile cu mîncăruri.

— Poți să pleci acum, Mare ! Te voi suna cînd voi avea nevoie de tine. •

Letrier se îndepărtă și cele două persoane luară loc unul în fața celeilalte.

— Poftiți, Viconte ! îl îmbie Cavalerul. Nervii dumneavoastră au nevoie să fie întăriți !

Privirea care-i fulgeră din ochii negri era destul de grăitoare. Fără un cuvînt de răspuns, Bretigny trase o farfurie lîngă el. După aceea, multă vreme, în încăperea domni liniște întreruptă doar de zăngăni tul farfuriilor, al cuțitelor și al furculițelor. Părea că Vicontele își pierduse complet vocea. Nu mai ridica ochii din farfurie și evita să întealnescă privirea companioanei. În cele din urmă, Cavalerul puse șervetul deoparte și se lăsă pe speteaza fotoliului. Bretigny îi urmă exemplul.

— Clairon, ce-i cu prezența ta aici ?

— Nimic mai mult sau mai puțin decît cu a ta.

— Tu ești maestrul pînzelor de pe „L'Horrible". De ce nu ești pe navă ?

— Iar tu ești căpitanul lui „L'Horrible" ; ar trebui să fii pe navă !

— Ți-am dat ție comanda, pentru că trebuia să vin la Amsterdam, după cum prea bine știi.

— Am luat comanda pentru că îmi închipuiam că nu vei face din această călătorie o excursie de plăcere. Pentru aceasta nu aveai învoirea mea.

— Te rog să mă crezi că nu a fost deloc o excursie de plăcere. Dimpotrivă, a fost o treabă îndrăcit de grea, pînă am putut lua banii de la societatea de asigurări pentru brickul pe care l-am... salvat... Socot drept cea mai frumoasă ispravă a mea. Mai întîi, am trecut prin sabie pe toți acei blestemați de marinari creștini, iar apoi, am adus corabia jefuită și distrusă la Bahia, spunînd că am găsit-o naufragiată, pentru ca acum, la Amsterdam, să cîpătăm și o despăgubire de la căpitănia portului, pentru... oboseală !

— Păcat că banii aceștia frumoși, pe care i-ai incasat la Amsterdam, pentru munca noastră, îi cheltuiești pe uscat în tovărășii îndoielnice. Știu că nu mai ai mult de cheltuit, dragul meu, știu prea bine. Probabil că bărbuța ta ascuțită și bine îngrijită ți-a adus multe aventuri pline de succes. De altfel, să nu-ți închipui că aspectul tău a fost atît de bine schimbat, încît să te poți plimba pe uscat fără teamă că vei fi recunoscut drept „căpitanul Caiman" !

— Lasă gluma ! Bineînțeles că nu am făcut această călătorie primejdioasă spre lumea veche pentru a mă îneca la Amsterdam. În plus știam că „L'Horrible” se află în mâini bune.

— Iată-mă aici ! Este dovada că corabia nu s-a găsit în mâini bune.

— Cum asta ? Întrebă Bretigny, ridicînd mirat capul.

— Mi-ai scris din Amsterdam să-ți trimit cecurile la adresa actuală ?

Viconte dădu din cap, în semn că da.

— Le-ai primit ?

— Am primit pe primul.

— Dar celelalte cecuri ?

— Nu ! Din pricina aceasta mă găsesc în mare încurcătură.

— Îmi închipui, ținînd seamă de viața plină de cheltueli pe care o duci !

Cavalerul de Saccard rîse disprețuitor.

— Ai făcut vreodată ceva fără să știu și eu ?... Acum, trebuie să te strîmtoezi, dacă nu vrei să suferi de foame.

— Ce vrei să spui ?

— Exact ceea ce am spus. Sînt convins că „L'Horrible” s-a găsit pe mâini rele.

— Vorbești în dodii ! strigă Bretigny palid. Femeie, spune odată ce s-a întîmplat !

— Am fost capturați.

Clairon rostise cuvintele cu un ton liniștit și nepăsător, iar efectul fu teribil asupra Vicontelui. Ca împins de un resort, el se ridică de pe fotoliu. Sîngele îi dispăru din obraji și ochii-i păreau gata să-i sară din orbite, în vreme ce rostea încet și sacadat :

— Ați... fost... cap-tu-rați ?

— Da. Am fost prinși ! Am pierdut tot, tot ! Nu am salvat nici un cui, nici o scîndură din sărmanul, dar admirabilul nostru „L'Horrible”. Și nu a mai rămas nimeni în viață afară de mine, pentru a-ți aduce vestea. Știi acum de ce nu ți-am mai putut trimite bani.

Bretigny căzu înapoi pe fotoliu, unde rămase nemișcat timp de mai multe minute. După aceea, luă un pahar cu o mînă tremurătoare, bău apa dintr-o sorbitură și îl umplu din nou.

— Este imposibil ceea ce spui !

— Dar crezi că altfel m-aș fi găsit aici ? Crezi tu că aș fi părăsit pe ai noștri numai pentru a-ți stingheri frumoasele tale aventuri ? Pah !

Bretigny se făcu că nu observă tonul ei de dispreț și porunci imediat, cu glas plin de nerăbdare :

— Povestește ! Trebuie să știu totul ! Spune imediat !

— Cu plăcere. Nesfîrșita mea dragoste pentru tine mă oprește să mai amîn chiar cu o clipă această veste atît de năucitoare. Așadar, ascultă : După cum ne-am învoit; ți-am trimis din Rio un cec. Vasul nostru fusese vopsit din nou, și ne îndreptam către Ascension. Pe drum, am întîlnit pe „Colombo” și am luat cîteva sute de negri, pe care vasul îi imbarcase de pe Coasta de Aur. Dacă reușeam să scăpăm de englezi, atunci am fi făcut o foarte bună afacere în Aritile.

— Ai primit, ca de obicei, marfa pe credit ?

— Nu. Spaniolul s-a plîns tot timpul că-s timpuri grele și spunea că „Mantăile gudronate” l patrulează atît de intens pe mări, încît comerțul cu negri nu mai poate fi făcut decît pe bani peșin. Dacă voiam să iau marfa, trebuia să scot ultimul dolar din casă. Am făcut aceasta, căci negrii erau toți, fără excepție, puternici, tineri și sănătoși.

Nume dat marinarilor englezi de pe vasele de război.

— Ce direcție ai apucat după aceea ?

— Am cîrmit spre Cuba și am ajuns pînă- în regiunea Bahia. Acolo, însă, un vas englezesc de război a dat cu ochii de noi ; era o fregată, care s-a dovedit o pînză atît de bună, încît nu ne mai puteam gîndi să scăpăm fără luptă. Am pus pe ticăloșii negri în lanțuri și am poruncit să fie pregătite armele de pe „L'Horrible”. De aceea ce a urmat poți să-ți dai seama singur, așa că voi scurta povestea. Lîngă fregata englezească mai venise și un vas de război, astfel că am fost prinși între două focuri. Băieții noștri s-au apărat ca niște diavoli, dar totul a fost zadarnic. Au fost uciși sau luați prizonieri, pentru ca după o judecată sumară să fie spînzurați. „L'Horrible” a fost pierdut !

— Pierdut ! scriși Bretigny. Bunul, splendidul meu „L'Horrible” pierdut, capturat de șobolanii aceștia de englezi, care pînă acum tremurau cînd îmi auzeau numele ! Căpitanul Caiman ! Dacă aș fi fost acolo, altfel ar fi decurs lucrurile, așa cum s-a întîmplat totdeauna pînă acum !

Începu să se plimbe cu pași mari prin cameră, ros și înveninat de furie. Ochii i se injectaseră, fața îi devenise stacojie. Se ridicase și Cavalerul. Luase mînerul pumnalului în mînă și-i ștergea nepăsător lama de fața de masă. Amintirea înfrîngerii suferite îi încruntase chipul, iar sub pielea albă a frunții se vedeau cum zvîcnesc vinele albastre.

— Dacă spui că „L'Horrible” a avut un singur laș pe bord, atunci îți vîr oțelul acesta între coaste, îl amenință CaValerul, aruncîndu-i o privire fulgerătoare. Tu ai pumnul puternic și te pricepi să conduci o navă sprintenă,

crezi însă că eu mă pricep mai puțin decît tine ? A fost imposibil să scăpăm vasul, și cu asta, basta ! Un singur cuvînt de insultă din partea ta...

— Hei, Clairon, tot tu ești stăpîna mea ! Și apoi, nu ți-am făcut nici un reproș... Așadar, au pierit toți vitejii mei?

— Toți !

— Dar tu ? Cum a fost cu puțință să scapi de... — blestemat cuvînt ! —, de ștreang ?

— Nu a fost chiar atît de greu. Am văzut că sîntem pe ducă și atunci m-am dus repede în cabină, m-am îmbrăcat din nou femeiește, am încuiat ușa cabinei și am aruncat cheia pe fereastră, în apă. Cînd am fost găsită, m-am dat drept prizonieră și am provocat, prin povestirile mele, mila englezilor. Aceștia m-au tratat cu cea mai mare grijă și respect, fiind debarcată cu primul prilej. Cum cunoșteam adresa ta, bineînțeles că nu aveam altceva de făcut decît să te vizitez, pentru a-ți spune cele întîmplate. „L'Horrible” s-a dus, iar noi, noi am rămas să cerșim la capătul unui pod.

Cavalerul tăcu ; nici Viconte nu mai avusese vreun cuvînt. Continua să se plimbe prin cameră, străduindu-se să-și recapete sîngele rece.

— Cerșetori ? mormăi el în cele din urmă. Nu, nu sîntem cerșetori. „L'Horrible” este pierdut, dar numai pentru scurt timp. îl voi captura. Jur pe barba sfîntului Petre.

— Noi doi sîntem de-ajuns pentru a face rost de un vas. Te-ai gîndit pînă acum la vreun mijloc ?

— Nu. Nu mă îndoiesc însă că vom născoci în curînd unul !

— Sînt absolut de aceeași părere... Numai că, eu știu de pe acum mijlocul.

— Hei, pot să-l aud și eu ?

— Este același la care te gîndești și tu.

— Te înșeli. Nu mă gîndesc la nimic. Cel mai simplu ar fi să vedem unde se găsește „L'Horrible”, care probabil este folosit acum de guvern, să ne înrolăm ca marinari pe el, iar apoi să convertim echipajul.

— Hm !

— Este că-mi merge mintea ?

— Ești destul de deștept ca să-ți dai seama singur că planul tău este nesigur. în felul acesta acționăm numai cînd nu mai avem nici o altă perspectivă.

— Cunoști vreo perspectivă mai bună ?

— Da. Ți-am mai spus că mă gîndesc la ceea ce gîndești și tu.

— Și eu îți repet că te înșeli. Am fost atît de surprins și de uluit de vestea ta, încît îmi este imposibil să pot medita liniștit.

— Domnule Viconte ! spuse Clairon cu glas tăios.

— Domnule Cavaler ! veni răspunsul, pe un ton la care nu încăpea replică.

— Crezi că poți să-mi ascunzi gîndurile ?

— Crezi tu că ești atotștiutoare ?

— Cîteodată da. Cel puțin cînd este vorba de afaceri.

— Zău ? Ei, dacă ești chiar atît de înțeleaptă, atunci destăinuiește-mi gîndurile pe care — ciudat lucru — le am fără să le știu !

— Bine, zîmbi Saccard, cu subînțeles. După cum știi, părerea mea despre tine nu este grozavă, totuși, te socot destul de deștept pentru a afla că... — și Cavalerul se apropie de urechea Vicontelui, șoptind — ...că bijuteriile prețioase ale contesei de Oerstaedt, care sînt depuse la giuvaergiu Thieme, cunoscutul tău, ne pot oferi mijlocul de a ne atinge mai ușor scopul.

— Femeie ! strigă Bretigny, dîndu-se înapoi. Ești un diavol !

— Îți mulțumesc pentru compliment. Sînt încîntată. Diavolul este în unele cazuri o personalitate de seamă: De altfel, groaza ce-o arăți este cea mai bună dovadă că am avut dreptate. Thieme acesta este un bărbat puternic ?

— Nu pentru unii ca noi.

— Bănuiam ! Luni, deci mîine, seara către ora nouă, giuvaergiu trebuie să predea bijuteriile. Ceva mai tîrziu, va pleca din casa de Oerstaedt cu o sumă de bani, care ne-ar scoate din impas și ne-ar ajuta să recăpătăm vasul.

Acum, pleacă și gîndește-te adînc la planul acesta ! Peste o oră, să vii și să-mi spui ce hotărâști.

Bretigny plecă, ascultător. Ajuns în camera sa, se aruncă pe o sofa, descumpănit. Nu rămase multă vreme acolo, sări în picioare și începu să măsoare camera cu pași mărunți, nervoși.

„Cine s-ar fi gîndit la asta, cu o oră mai înainte ! murmură el. „L'Horrible” s-a dus și Miss Admiral este aci. S-a dus și cu domnul Viconte ! Sărmanul Thieme ! Va fi bănuie el vreodată că nobilul domn de Bretigny, pe care l-a introdus în casa și societatea lui, nu este altul decît căpitanul Caiman ? Dar cum de a aflat Clairon ?

Probabil că se găsește de multă vreme prin apropiere și mi-a urmărit pașii, dar poate că doar bănuiește ceva, mă cunoaște prea bine și are un spirit profund de observație, de care trebuie să mă feresc.”

După ce își continuă plimbarea prin cameră, simți că se liniștește. Cam la sfîrșitul termenului ce-i fusese dat de gîndire, intră în încăperea alăturată într-o stare de spirit cu totul schimbată.

Tabloul pe care îl văzu îl făcu să se oprească, fără să vrea, în pragul ușii. Cavalerul de Saccard dispăruse, iar în locul său ocupase divanul o doamnă excepțional de frumoasă.

— Clairon ! strigă el.

— Vino și stai lângă mine ! îl invită ea, întinzându-i o mână mică și delicată mirosind a parfum.

Glasul ei era acum cu totul altul decît mai înainte. Bretigny se așeză lângă ea. Tonul conversației lor anterioare părea acum dat complet uitării, amîndoi vibrau de dorință.

*

După două zile, orașul Amsterdam fu înmărmurit de știrea că giuvaergiul Thieme fusese găsit asasinat. Fusese jefuit nu numai de o sumă uriașă, care reprezenta prețul bijuteriilor contesei de Oerstaedt, ci și de multe alte obiecte prețioase pe care le mai avea la el.

De abia mult mai tîrziu, bănuiala căzu asupra Vicontelui de Bretigny. Într-adevăr, acesta dispăruse chiar în noaptea crimei, împreună cu servitorul său și Cavalerul de Saccard. Urmele lor duceau spre Rotterdam, unde cei trei bănuți se îmbarcaseră pe cel mai bun pachebot către America ; vasul, plecase de două zile, atunci cînd poliția venise să facă cercetări. Vasul cu aburi se găsea în mijlocul oceanului, și pe atunci, America și Europa nu erau legate printr-un cablu telegrafic...

CAPITOLUL II

În vestul sălbatic

preeriile acelea fără sfîrșit ale Americii de Nord, care se întind spre apus de Mississippi, tatăl tuturor rîurilor, pînă la picioarele Munților Stîncoși și apoi de la poalele lor de dincolo, pînă la coasta celui mai mare ocean din lume, au multe asemănări cu depărtările nesfîrșite ale oceanului, suprafețe uriașe lichide pe care se plimbă valurile. Dar nu numai din punct de vedere fizic există asemănare între preerie și ocean, ci și altfel. Astfel, impresia lăsată de mare, ca și de preerie, nu se șterge niciodată, indiferent dacă este vorba de dorul după valurile oceanului sau dorul pentru o goană călare pe un cal bun, pentru a străbate ținuturile pline de aventuri ale Statelor Unite.

Un bătrîn „swalker” care a navigat toată viața sub pînzele unei corăbii cu trei catarge, nu vrea să mai știe de navigația pe apele continentale ; dacă nu mai poate să fie folositor pentru navigația pe mare, atunci își clădește o colibă mică și strîmtă cît mai aproape de apă și se uită cu ochi plini de dor în valurile schimbătoare și niciodată liniștite, pînă cînd mîna morții îi închide pleoapele-i neconsolate.

Așa se întîmplă și cu cel care îndrăznește să înfrunte primejdiile „Vestului sălbatic”. Chiar dacă se înapoiază în regiunile în care civilizația și-a aruncat binecuvîntarea și... blestemul său, totuși este mereu atras către primejdioasele Post-oak-aflat 2 și către sălbăticiunea fără fruntarii, unde este nevoie de toată puterea trupeză și spirituală, pentru a nu fi doborît în lupta cu nebănuitele

1 Marinar.

2 Textual : „cîmpiile cu stîlpi de stejar” ; este vorba de pustiul Liano Estacade, ale cărui drumuri sînt însemnate cu stîlpi indicatori.

primejdii ale savanei. Numai rareori există pentru el, la bătrînețe, un loc de odihnă, așa cum marinarul „ancorat se găsește singur pe coastă. Pentru el nu există odihnă și nici tihnă, căci el trebuie să vegheze de pe spatele mustangului său, uitîndu-se atent în depărtare, în care va dispărea și el odată, fără urme. Poate că, după mulți ani, un vînător îi va găsi oasele înălbite, pe cîmpia arsă de soare sau între stîncile muntelui ce tind către cer. Dar vînătorul acesta va trece mai departe, fără să facă o cruce sau să spună o rugăciune și nu se va întreba de numele celui care a avut parte de o moarte îngrozitoare. Vestul formează spirite dure care nu îngăduie milă și îndurare, ci numai legile naturii ; de aceea nu acceptă decît pe oamenii ce pot supraviețui în sălbăticia preeriei.

O rasă omenească, dotată de natură și totuși sortită dispariției, care, în ciuda tuturor contractelor și tratatelor, este tot mai mult înghesuită în propria-și casă, se află într-o luptă disperată cu o altă rasă, lipsită de scrupule, ce nu se dă îndărăt de la nimic să-și învingă adversarul viteaz cu toată apărarea lui eroică. Este o luptă de mai bine de un secol între un uriaș pe moarte și fiii tot mai puternici ai „civilizației”, care apasă nemilos pe beregata adversarului ; o luptă așa cum istoria nu a mai văzut în nici una din paginile ei, în cadrul căreia se fac fapte eroice, față de care ar păli și ar fi date la o parte faptele eroilor noștri clasici. Iar cel ce îndrăznește să intre în această regiune lungă și lată, în acest cîmp de bătălie, acela nu trebuie să fie lipsit de nici una din armele cu care luptătorii de aici, luptători aparent neînsemnați, dar cu purtări uimitoare, duc bătălia lor pe viață și pe moarte. Cel care își ia pușca pe umăr în Portul Gibson de pe Arkansa și pleacă timp de o zi în susul fluviului ajunge la un mic settlement-, compus doar din cîteva case simple, un islaz comun și cîteva alte case mai arătoase, care pot fi identificate înainte de a ajunge la ele prin firma simplă pe care scrie „Store and Boardinghouse”. Stăpînul acestui comerț nu este obișnuit să i se satisfacătoare dorințele și de aceea nu caută nici el să satisfacă dorințele celor ce vin în magazinul lui. Nimeni nu știe ce a fost înainte și de unde a venit ; la rîndul lui, nici el nu întreabă pe nimeni de nume, meserie sau încotro se duce. La el, omul se poate aproviziona cu cele necesare, să ia un „drink”, cîteodată se mai întîmplă o bătaie, o înjunghiere sau o împușcătură, cu efect mai mult sau mai puțin grav, și apoi omul își vede de drum. Cine întreabă mult are nevoie de timp mult și, pentru un american, timpul este mai prețios decît un răspuns pe care și-l poate da singur.

În camera hanului se aflau câțiva bărbați, al căror aspect nu arăta deloc că ar putea fi vorba de o societate bună, în înțelesul european al cuvîntului. Dar indiferent de deosebirea îmbrăcăminteii unuia față de a altuia, toate hainele lor trădau de la prima vedere pe adevărații trap-peri sau squatter, care poate nu au auzit niciodată. Ce este acela un croitor bun și care își iau, cînd au nevoie, fără să aleagă, haina pe care o găsește. Oriunde se află mai mulți westmeni, se află și băutură strașnică și o poveste bună. Faptul că cei prezenți stăteau acum liniștiți și se uitau în jos se datora numai întîmplării că se terminase una dintre acele „povești întunecate și sîngeroase, care pot fi auzite în America de Nord, așa că fiecare dintre oameni își răscoli amintirile, pentru o nouă povestire. Iată însă că unul dintre ei, cel care stătea lîngă fereastra scundă a sălii, strigă cu glas tare : — Ia uitați-vă, oameni buni, ce vine dinspre apă ! Dacă nu mă înșală ochii mei bătrîni, vin doi green-beaks „, așa cum scrie la carte. Ia numai uitați-vă cum stau pe cai, drept și îngîmfați, de parcă ar veni la binecuvîntarea lui Christos ! Ce caută asemenea ageamii să întineze pădurile noastre ?...

1 O băătură.

2 Vînători cu arme de foc sau cu curse.

3 Oameni ai vestului ; plural de la westman.

î „Cioc verde" ; așa sînt numiți ageamii cei care vin pentru prima dată în Vestul sălbatic.

CAPITOLUL III

Dick Hammerdull și Pitt Holbers

Toți, afară de unul singur, se ridicară pentru a privi la cei ce veneau. Cel care vorbise își puse din nou coatele pe masă. Își făcuse datoria și nu-l mai interesa nimic. Era o figură ciudată. Probabil că natura avusese de gînd să facă din el o frînghie, atît de nesfîrșit îi era totul : fața, gîtul, pieptul, pîntecele. Brațele și picioarele erau lungi, nesfîrșit de lungi și, după cum se părea, atît de slabe și uscate, încît te gîndeai cu frică, uitîndu-te la el, că într-o bună zi se va destrăma la prima suflare de vînt și va dispărea ca o păpădie luată de vîrtej. Fruntea îi era dezgolită, dar pe ceafă i se balansa un obiect căruia nu i se putea da vreun nume, dar care, cu mulți ani înainte, poate să fi fost un joben ; acum însă, nu admitea nici o descriere. Pe fața lui slabă apărea o barbă, da, o barbă, dar barba aceasta era formată numai din cel mult o sută de țepi, răspîndiți pe cei doi obraji, pe bărbie și pe buza superioară, întinzîndu-se și pe piept sub formă de ațe, pînă aproape de cîngătoare. Haina de vînătoare pe care o purta părea să fie din frageda lui copilărie, căci nu-i acoperea decît jumătatea de sus a corpului, iar mînecele îi ajungeau de abia la cîțiva milimetri dincolo de coate. Cele două nenorocite de burlane în care îi erau vîrite picioarele păreau să fi fost altădată carîmburile unor uriașe cizme de marinar, care în regiunea gleznei intrau în așa-zisele horse-feet, adică picioare de cal, un fel de încălțăminte obișnuită, mai ales în America de Sud, făcută într-un mod foarte Simplu : pielea de pe picioarele calului este jupuită imediat după moartea animalului și apoi trasă pe piciorul omului, așa caldă și însîngerată cum este, rămînînd acolo pînă se usucă. Marele inconvenient , provine însă din faptul că o asemenea încălțăminte nu are talpă.

— Ai dreptate, Pitt Holbers, spuse unul dintre cei care se uitau afară. Sînt niște green-beaks cum nu am văzut mulți pînă acum. Să-i lăsăm să facă ce vor !

Oamenii se întoarseră la locurile lor. De afară, se auzi un tropot de cai, urmat apoi de un glas aspru, care părea obișnuit să poruncească. Ușa se deschise imediat și cei doi intrară.

Dacă personalitatea celui de-al doilea nu făcea mare impresie, cel care intrase întîi ar fi fost cu siguranță remarcat într-o altă societate. Fără a fi prea puternic, dădea totuși impresie de forță și stăpînire prin modul special al mișcărilor și purtării lui. Fața lui, chiar frumoasă, era arsă tare de soare și înconjurată de o barbă neagră și deasă. Îmbrăcăminte a avea absolut nouă, iar armele sale, ca și ale însoțitorului, probabil că părăsiseră de curînd magazinul vînzătorului, atît de strălucitoare și de curate erau.

Adevăratul trapper sau squatter are o repulsie vădită împotriva oricărui exterior care denotă grija. Mai ales armele lustruite nu-i fac plăcere. Rugina de pe o armă este pentru el un semn sigur că nu este purtată de paradă, ci că poate aduce servicii bune în luptă sau la primejdie de moarte. Acolo, unde valoarea unui om nu este deloc hotărîtă după hainele pe care le poartă, un exterior îngrijit ia aproape aspectul unei provocări și trebuie doar un cît -de mic prilej pentru un schimb de cuvinte, uneori foarte dure.

— Bună ziua, domnilor ! salută noul venit, în timp ce își luă pușca cu două țevi de pe umăr și o lăsă într-un colț, ceea ce un westman adevărat nu ar fi făcut niciodată.

Adresîndu-se apoi hangului, care se uita la ei cu o privire pe jumătate curioasă, pe jumătate batjocoritoare, se interesă :

— Onorabilul mașter Winklay este aici ?

— Hm ! Poate că sînt chiar eu ! aruncă leneș cel întrebant.

— Poate ? folosi celălalt un ton ascuțit și oarecum insultător. Ce vrea să însemne vorba asta ?

— Înseamnă că eu sînt sau nu mașter Winklay, după cum îmi place.

— Așa ! Și cum vă place acum ?

— Asta depinde numai de ceea ce vreți de la mașter Winklay, sir !

— Mai întâi o băutură strașnică pentru mine și omul acesta și apoi un răspuns la întrebarea pe care vă voi pune.

— Iată băutura. Poftim ! Puteți avea și răspunsul, dacă voi ști ce să vă răspund. Mă pricep cum trebuie să mă port cu un gentleman.

— Lăsați gentlemanul în pace, Winklay. Nu are nici o valoare prin locurile astea ! zise străinul, în vreme ce ducea mulțumit paharul la gură. Întrebarea mea se referă la Deadly-gun1 .

— Deadly-gun ? întrebă birtașul surprins. Ce-voiți de la el ?

— Mă privește, dacă îmi dați voie ! Am auzit că vine adesea pe aici, pe la voi.

— Hm, da și nu, sir. Ceea ce vă place vouă, poate să-mi placă și mie. Dacă nu-mi dați un răspuns la întrebare, atunci nici voi nu vă puteți aștepta la un răspuns din partea mea. De altfel, iată aici destui oameni care v-ar putea da informații. Sint mai ales doi care îl cunosc foarte bine pe cel despre care vă interesați.

Omul se întoarce și apoi se adresează americanăște celor din jur :

— Este adevărat ce spune Winklay ?

Nu primi nici un răspuns. Oarecum mai politicoș, el se adresează atunci lui Pitt Holbers.

— Vreți să aveți bunătatea a-mi da o lămurire, mașter Tăcere ?

— Ascultați, sir, numele meu este Holbers, Pitt Holbers, dacă îl puteți ține minte ; chiar dacă ați întreba în același timp trei sute de oameni, nu știu nici unul care ar trebui să vă răspundă. Ce doriți de la Deadly-gun ?

— Nimic care nu i-ar putea face plăcere. Mă numesc Henric Martens și am venit cu prietenul meu Pieter Woolf din răsărit, pentru a mă plimba prin pădurile astea. Am nevoie de un om care să se priceapă la asemenea Pușcă ucigătoare.

lucruri. Cel mai nimerit ar fi Deadly-gun și de aceea vă întreb, pentru a afla unde l-aș putea găsi.

— Este posibil ca acesta să fie omul care vă trebuie ; dacă însă va accepta, asta este altă întrebare. Voi nu păreți a fi niște oameni așa cum i-ar place lui.

— Credeți ? Poate că da, poate că nu. Atunci, spuneți-mi dacă puteți să-mi dați și, mai ales, dacă voiți să-mi dați o lămurire !

Cel întrebat se întoarce încet înspre colțul în care stătea cel care rămăsese liniștit când veniseră străinii.

— Ce crezi tu, Dick Hammerdull ? *

Omul acesta ținuse pînă acum capul plecat, părădind că dă cea mai mare atenție conținutului paharului său, încît ochii lui nu se ridicaseră niciodată pentru a privi la străin. Acum, se întoarce și își dădu pe ceafă acoperămîntul capului, ca și cum ar fi vrut ca mintea lui să primească libertatea spre a da un răspuns înțelept.

— Ce cred sau nu cred e totuna, însă omul trebuie să găsească pe colonel ! spuse el.

Se întoarce din nou în poziția lui de mai înainte și iarăși își adînci privirea în pahar. Străinul cu barbă neagră părea că nu este mulțumit de răspunsul scurt și misterios. Se apropie de masă.

— Cine este colonelul, mașter Hammerdull ? se ofuscă. Cel întrebat îl cercetă lung și mirat.

— Cine este sau nu este colonelul e totuna. Colonel înseamnă comandant; Deadly-gun este comandantul nostru, deci i se spune colonel.

Străinul nu putu să-și rețină un zîmbet în fața acestui exemplu de logică dat de trapper. îi puse mîna pe umăr și continuă mai conciliant :

— Nu merge chiar așa, mașter ! Cînd întreabă cineva, primește un răspuns ; așa se întîmplă pretutindeni și nu văd de ce aici, pe Arkansas, ar trebui să fie altfel. Unde poate fi găsit colonelul ?

— Unde poate sau nu poate fi găsit e totuna. Veți ajunge la el, dacă perseverați. Și cu asta am terminat !

— Hoho ! Omule, pentru mine nu este destul. Trebuie să știu unde și cînd se va petrece această minune ?

Dick Hamerdull făcu o mutră și mai uimică decît la început. El, un om liber al savanei, să fie silit să vorbească ? Nu putea permite un asemenea lucru. Ridică paharul, trase o sorbitură care părea că nu se mai sfîrșește și apoi se ridică în picioare. De abia acum era posibil să fie văzut în toată înfățișarea lui, părea construit de natură într-un absolut contrast cu Pitt Holbers. Era un om mic și extraordinar de gras, așa cum nu prea se întîlnesc mulți în America, și despre care nu știi dacă trebuie să te temi sau să rîzi de el. Trupul lui scurt și rotund era băgat într-un fel de sac făcut din piele de bizon. Acest material inițial nu mai putea acum să fie recunoscut, căci fiecare rană a hainei fusese cîrpită imediat cu cîte o bucată de piele netăbăcită sau alt material dubios, astfel că acum îmbrăcămîntea lui ajunsese să fie făcută numai din petice, asemeni olanelor de pe acoperiș. Picioarele îi erau înfundate în două cavități, care nu puteau fi numite nici cizme, nici ghetе, nici ciorapi și nici jambiere, iar pe cap purta un obiect fără nici o formă, care în vremuri îndepărtate s-ar fi putut numi căciulă de blană. Acum nu mai avea pe ea nici un fir de păr. Chipul lui, rumenit de traiul în aer liber, în care străluceau doi ochi mici și rotunzi, nu arăta nici cea mai neînsemnată urmă de barbă, era în schimb crestat de cicatrice și semne, care îi dădeau un aer de războinic. De asemenea, omul acesta avea lipsă cîteva degete. Era înarmat ca orice om în West. Pușca, pe care o așezase pe masă, merita să fie descrisă. Făcea impresia unui ciomag, rupt dintr-o pădure. Patul de lemn își pierduse forma inițială ; era cioplit, găurit și crăpat, ca și cum niște șoareci s-ar fi jucat cu el, iar între el și țevile de fier se așezase o murdărie indescritibilă, încît lemnul, murdăria și fierul formau un tot complet și nu se putea face nici o deosebire între ele. Chiar cel mai bun pușcaș european nu ar fi îndrăznit să tragă un foc cu bîta asta, de teamă că ar face explozie. Și totuși, chiar și astăzi se găsesc în preerie asemenea instrumente de împușcat, din

care nimeni nu ar putea să trimită un glonț în locul unde ar dori, dar cu care stăpînul său nu-și greșește niciodată ținta.

Omul acesta stătea acum în fața străinului. Se uită către el, în sus, cu o expresie de nedescris.

— Unde și cum se va întîmpla aceasta, e totuna. Credeți voi, sir, că Dick Hammerdull a stat zeci de ani la liceu să studieze oratoria ? Ceea ce spun, aștia spun ; mai mult nimic ; și, dacă este prea puțin atunci cel căruia nu-i place se poate la altul să-i țină o predică. Sîntem aici în țara savanelor unde respirația este necesară pentru lucruri folositoare, nu pentru flecăreală. Țineți minte asta !

— Dick Hammerdull, voi ați fost la liceu, căci puteți vorbi ca cel mai bun predicator al mormonilor. Totuși ați uitat să-mi spuneți ceea ce voiam să știu. Vă întreb încă o dată : în ce mod, cînd și cum mă voi întîlni cu Deadly-gun ?

— Pe toți dracii, omule, m-am săturat ! Ați auzit că îl veți găsi, și asta este destul. Vedeți-vă de pahar și așteptați. Nu las eu un greenhorn l să mă exaspereze.

— Greenhorn ? Aveți cumva poftă să faceți cunoștință cu cuțitul meu ?

— Pshaw -, sir ! Ce-mi pasă mie de briceagul vostru ? Din partea mea, puteți decapita cu el gîndaci ori purici, sau să bărbieriți brotăceii. Nu am nimic împotrivă. Dick Hammerdull nu este omul care să se teamă de acul acesta al vostru. Purtarea voastră nu este a unui west-man ; de aceea, mai spun încă o dată, chit că vă place sau nu, căci e totuna : sînteți un greenhorn, așa că îngrijiți-vă să vă schimbați !

— Well;! atunci lucrurile se schimbă. Se duse în colțul unde își lăsase pușca, o apucă și trase cocoșul : Mașter Hammerdull, unde poate fi găsit colonelul vostru ? Vă dau timp un minut ; dacă întrebarea mea nu primește răspuns, nu veți mai răspunde niciodată. Ne găsim în regiunea savanelor, unde fiecare își face legea lui proprie ! l „Antene” : expresie din west, care înseamnă că sînt niște gîndaci cu antenele neajunse încă la maturitate. Cel întebat se uita cu aceeași nepăsare în pahar. Nu trăda cu nimic că ar fi luat în serios amenințarea. Ceilalți se bucurau de încăierarea ce urma, căci astfel vor avea un spectacol. Se uitau nerăbdători de la un adversar la celălalt. Numai Pitt Solbers părea că știe dinainte rezultatul, căci băgă nepăsător degetele lui lungi între trup și cingătoare și își întinse picioarele nesfîrșite pînă departe de el, ca și cum ar fi vrut ca și ele să-l observe mai bine pe prietenul lor.

Străinul continuă :

— Hei, mașter, minutul a trecut ! Primesc răspuns sau nu? Număr : unu... doi... trei...

Nu ajunse să termine pe primejdiosul „trei”. Pînă la „doi”, Hammerdull stătuse nemișcat și nepăsător, ca apoi, cu iuțeala fulgerului, să apuce bătrîna flintă, în aceeași clipă arma fu ridicată, cocoșul tras, împușcătura bubui în camera strîmtă, iar pușca sfărîmată a străinului sări pe podea, în clipa următoare, străinul se afla și el pe jos ■lîngă pușcă, iar Dick era cu un genunchi pe el și cu cuțitul deasupra pieptului.

— Hei, greenhorn, spuneți „trei”, ca să răspund! zise el batjocoritor.

— La dracu', mașter, dați-mi drumul ; nu vorbeam serios: Nu aș fi tras !

— Acum, o poți dregre cum vrei. Nu ați fi tras ? Așadar, o înscenare de teatru cu bătrînul trapper, căruia i se spune Dick Hammerdull ? Ați ridicat arma asupra unui westman și, deci, după justiția savanei, meritați cuțitul. Acum număr eu : unu... doi...

Străinul făcu o efortare zadarnică, pentru a scăpa. Apoi • se rugă :

— Nu înfigeți cuțitul, mașter ; colonelul este unchiul meu !

Trapperul lăsă cuțitul, dar fără a da drumul adversarului.

— Colonelul...? Unchiul vostru?... Spuneți asta cui vreți, dar eu mă voi mai gîndi înainte de a crede.

— Așa este. Nu ar fi prea mulțumit de voi, aflînd ce mi-ați făcut !

— Așa ! Hm ! Ei, dacă sînteți sau nu nepotul lui, e totuna ; deocamdată, v-am gîdilat nițel, pentru a vă da o lecție. Cuțitul meu nu intră în trupul unui greenhorn. Sus, în picioare !

Se ridică și el, îndreptîndu-se spre masa pe care își aruncase flinta. Își luă acum din nou arma și începu să încarce țeava trasă. Chipul său strălucea de dragoste și grijă, făcînd această treabă, iar ochii săi mici și lucioși erau îndreptați cu o asemenea privire asupra acestei bîte de împușcat, încît se vedea limpede cît de dragă îi era arma.

— Da, o armă ca aceasta nu se găsește prea des ! spuse birtașul, care se uitase liniștit la toată scena de mai înainte, iar acum privea nepăsător la fumul ce-i umplea prăvălia.

— Așa este, bătrînule Brandythiner spuse Hammerdull, dînd din cap. Este totdeauna necesară și sigură într-o mîină pricepută.

CAPITOLUL IV

Winnetu

În clipa aceea, ușa se deschise fără zgomot și fără ca vreunul dintre cei care stăteau la ferestre să fi observat că se apropie cineva. Noul sosit intră fără zgomot și, deși era îmbrăcat în haine de trapper, se putea recunoaște că este indian. Îmbrăcămintea lui era curată și bine întreținută, lucru rar pentru un indian. Atît haina de vînătoare cît

și legginii 2 erau făcuți din pielea moale a unor viței de bizon, la tăbăcirea căreia indienele sînt maestre. Haina și pantalonii erau cusuți cu franjuri. Mocassinii erau

* Cel ce pune apă în rachiul.

* Pantaloni din piele, încălțăminte în formă de cizme.

făcuți din piele de cerb și nu după forma piciorului, ci din fișii de curea prinse una lîngă alta. Încălțăminte era durabilă și comodă. Capul nu-i era acoperit; în schimb, părul lui bogat și întunecat era strîns într-un fel de coc, prins în creștet. Fiul sălbăticiunii s-ar fi rușinat să-și acopere fruntea.

După ce ochii lui negri și pătrunzători trecură cu nobilă mîndrie peste cei din sală, indianul se îndreptă spre masa la care luase loc Dick Hammerdull. Nimeri însă unde nu trebuia, căci acesta îi strigă mînios :

— Ce cauți aici, piele roșie ? Locul acesta este al meu. Pleacă și caută-ți altul !

— Omul roșu este obosit; fratele său alb să-l lase să se odihnească ! răspunse indianul cu glas măsurat.

— Obosit sau nu, e totuna. Nu pot suferi pielea ta roșie !

— Eu nu sînt vinovat pentru asta, căci marele Spirit i-a dat-o.

— Cine ți-a dat-o sau nu ți-a dat-o, e totuna ; pleacă ! Nu vreau să respir același aer cu tine.

Indianul își luă pușca de pe umăr, o așeză cu patul pe dușumea, puse mîinile încrucișate peste gura țevilor și apoi întrebă pe un ton ce nu admitea replică.

— Fratele meu alb este stăpînul acestei case ?

— Nu te interesează.

— Ai vorbit drept. Nu mă interesează și nu te interesează ; de aceea, omul roșu poate să stea acolo unde stă și cel alb.

Spunînd acestea, se așeză pe un scaun. În felul cum rostise cuvintele acestea era ceva care răscoli mînia trap-perului și a tuturor celorlalți. Hangiul veni alături de el și-l întrebă :

— Ce dorești în casa mea ?

— Dă-mi pîine de mîncare și apă de băut ! răspunse indianul.

— Ai bani ?

— Dacă tu ai veni în wigwamul meu și m-ai ruga să-ți dau de mîncare, ți-aș da fără a-ți cere bani. Am aur și argint.

1 Sat.

Ochii hangiului străluciră. Un indian, cu aur și argint este o apariție plăcută în orice loc unde există distrugătoarea „apă-de-foc” ! În consecință, plecă și se înapoie imediat cu o oală mare de rachiul, pe care o puse pe masa oaspetelui, alături de o bucată de pîine.

— Omul alb se înșală ; eu nu am dorit asemenea apă ! Hangiul se uită mirat. Nu mai văzuse vreun indian care să reziste mirosului alcoolului.

— Dar ce fel de apă dorești ?

— Omul roșu bea numai apa care vine din pămînt.

— Atunci poți să pleci acolo de unde ai venit. Eu sînt aici pentru a cîștiga bani și nu pentru a fi sacagiul tău !

Plătește pîinea și cară-te !

— Fratele tău roșu va plăti și va pleca, dar nu mai înainte ca tu să-i fi vîndut ceea ce el dorește.

— Ce mai vrei ?

— Ai un storc unde se poate cumpăra ?

— Da !

— Atunci, dă-mi tutun, praf de pușcă, plumbi și chibrituri.

— Îți voi da tutun ; praf de pușcă și plumbi nu vînd nici unui indsman 2.

— De ce nu ?

— Pentru că nu sînt pentru voi.

— Sînt numai pentru frații tăi albi ? !

— Așa vreau să spun !

— Sîntem toți frați ; toți ar trebui să murim dacă nu avem cu ce împușca sălbăticiuni ca sămîncăm; toți avem nevoie de praf de pușcă și plumbi. Dă-mi ceea ce te-am rugat!

— Nu vei primi nimic !

— Asta este voința ta din urmă ?

— Da !

Imediat, indianul îl prinse cu stînga de gîtlej și cu dreapta smulse fulgerător cuțitul.

1 Așa spun indienii rachiului.

2 Indian.

— Atunci, nu vei mai da nici fraților tăi albi pulbere și gloanțe. Marele Spirit îți mai dă viață numai o singură clipă. Îmi dai ceea ce ți-am cerut, sau nu ?

Vînătorii săriseră în picioare și erau gata să se repeadă asupra omului roșu, în mîna căruia hangiul se zbătea, cu respirația tăiată. Dar indianul se mișcă în așa fel încît să nu aibă pe nimeni în spate și apoi, ridicînd mîndru din cap, strigă cu glas amenințător :

— Cine îndrăznește să se atingă de Winnetu, apașul ?

Cuvintele avură un efect electrizant. De abia fuseseră spuse, și toți se retraseră în semn de respect și cinstire. Winnetu era un nume care se impunea celui mai îndrăzneț vânător sau puitor de curse.

Indianul era fiul lui Inciu eiuna, cel mai renumit șef al indienilor apași. Lașitatea și viclenia făcuseră ca, mai demult, tribul acesta să capete de la dușmani numele de ocară „Pimo”. Dar de când venise Inciu duna în fruntea lor, lașii deveniseră vânători dibaci și se transformaseră în războinici viteji ; numele lor era temut pînă departe peste culmile munților. Expedițiile lor erau totdeauna încununate de succes și, deși numărul oamenilor din acest trib era destul de mic, faima lor pătrunsese pînă departe în Farwest. Între timp, Winnetu, fiul lui Inciu eiuna, își câștigase un nume prin fapte de vitejie. Deși era tînăr — avea pe atunci de abia douăzeci și cinci de ani — isprăvile lui poposeau la toate focurile de tabără.

— Dă-mi drumul! strigă hangiu. Dacă tu ești Winnetu, atunci vei avea tot ce dorești !

— Howgti ! ! exclamă acesta mulțumit. Marele Spirit ți-a pus pe buze cuvîntul potrivit, omule cu părul roșu. Altfel te-ai fi dus la strămoșii tăi, împreună cu ceilalți care ar fi năvălit asupra mea !

Îi dădu drumul și, în vreme ce Winklay pleca, pentru a aduce din camera alăturată cele cerute de indian, acesta se îndreptă spre Hammerdull :

— De ce stă omul alb și petrece, în vreme ce dușmanii roșii îi amenință wigwamul ?

! Exclamație de întărire a afirmației : „așa să fie ! Amin !

Dick își luă privirea din pahar și răspunse posac :

— Dacă stau aici sau în altă parte, e totuna. Mă cunoaște apașul ?

— Winnetu nu te-a mai văzut niciodată, dar vede pe mînea ta semnul fratelui său viteaz și știe că tu ești unul din oamenii lui. Trebuie oare ca Deadly-gun, marele vânător, să se lupte singur pentru scalpurile ! ogellallahilor, care îl caută ?

— Ogellallahii ? întrebă Dick Hammerdull, sărind în picioare, ca și cum ar fi văzut sub masă un șarpe cu clopoței, în vreme ce Pitt Holbers se trezi și el în fața indianului făcînd un singur pas cu picioarele lui lungi. Ce știe omul roșu despre ogellallahii ?

— Du-te la căpetenia ta și vei afla de la el !

După aceea, se îndreptă către hangiu, care se înapoiase, dezlegă pungile de pulbere, plumbi și tabac de la brîu, le umplu și apoi băgă mîna sub cămașa lui de culoare cenușie.

— Winnetu va da omului cu părul roșu metal tot roșu. Winklay luă plata și privi încîntat bucata grea de aur.

— Aur, aur curat, patruzeci de dolari între frați ! Indsmanule, de unde îl ai ?

— Pshaw !

Winnetu spusese cuvîntul acesta, dînd disprețuitor din umeri, iar în clipa următoare dispăruse din încăpere.

Hangiu se uită cu gura căscată la ceilalți.

— Ascultați, gentlemen, pușlama așta roșie pare să aibă mai mult aur decît noi toți. Niciodată nu am primit un preț atît de bun pentru praf de pușcă. Cred că ar merita osteneala să mergem după el, căci cu siguranță că mai are asemenea metal și calul lui trebuie să fie prin apropiere !

— Nu v-aș sfătui, răspunse Dick Hammerdull, în vreme ce se pregătea să plece. Winnetu apașul nu este omul care să se lase a i se lua cu forța nici măcar o alică. Dacă are aur sau nu, e totuna, căci de luat de la el nu-l poate lua nimeni.

! Indienii și westmenii jupoaie pielea de pe capetele dușmanilor uciși. Un asemenea trofeu se numește „scalp”.

Și Pitt Holbers își aruncă flinta pe umăr și zise :

— Trebuie să plecăm, Dick, să plecăm cît mai repede cu putință. Indsmanul pare să fie atotștiutor, așa că va fi avînd dreptate și cu cîinii de ogellallahii, lua-i-ar dracu' ! Dar ce facem cu oamenii de aici ?

Spunînd aceste cuvinte, el arătă spre cei doi străini.

— Am spus că voi veți merge cu noi și așa rămîne ! răspunse Dick, adresîndu-se apoi celui cu barbă neagră .

Dacă vreți să vedeți pe Deadly-gun, atunci a sosit vremea să spălăm putina, master Mertens. Numele vostru pare să fie ceva germanic, nu-i așa ?

Cel întrebat se ridică pentru a pleca cu cei doi trap-eri, împreună cu tovarășul său.

— Da. Tovarășul meu și cu mine sîntem olandezi din naștere.

— Olandezi ? Hm ! Dacă ați fi chinezi sau turci, totuna este, deoarece însă sînteți olandezi din bătrîna Holland de dincolo de ocean, cu atît mai bine pentru voi, căci olandezii sînt oameni cumsecade ; îi cunosc și m-am întîlnit cu mulți dintre ei, care știau cum să poarte o pușcă în mînă, încît loveau cu glonțul chiar în ochii bizonului. Așadar, înainte! Avem cale lungă de mers !

CAPITOLUL V

În savană

Cei patru oameni ieșiră din cârciumă. Afară, Hammerdull băgă degetele în gură și scoase un fluierat ascuțit. Imediat apărură doi cai înșeuăți.

— Așa. iată animalele. Acum, călare și înainte, mașter Mertens și... ei, oare cum este numele vostru?

— Pieter Woolf, răspunse cel întrebă.

— Pieter Woolf ? Blestemat nume ! Este indiferent pentru mine dacă v-ați numi John sau Tim sau Bill. dar Pieter Woolf îți rupe limba în două și îți face dinții să scrișnească. Așadar, sus pe cai și după noi, să ajungem cât mai repede în preerie !

— Dar unde este indianul ? întrebă Mertens.

— Apașul ? Unde este sau nu este, e totuna. El știe foarte bine unde trebuie să se ducă și pariez pe iapa mea contra unei capre că îl vom găsi exact acolo unde va fi nevoie și unde va crede el de cuviință.

Prinsoarea aceasta ar fi avut partea ei humoristică, deoarece nu s-ar fi găsit nimeni să parieze o capră obișnuită, în schimbul iepei bătrîne și cotoanoage, care, după cum se vedea, purta o lungă povară de ani pe spinarea ei ascuțită ca un fierăstrău și care părea mai mult o corcitură între un măgar și o capră decît un cal obișnuit. Capul ei era extraordinar de mare și de lat. Despre coadă, nici nu mai putea fi vorba, pentru că acolo, unde probabil cu mulți ani înainte va fi fost o mătură deasă de păr, nu se mai vedea acum decît un ciot ascuțit și osificat, ridicat drept în sus, pe care nu s-ar fi descoperit, nici măcar un fir de păr. De asemenea, coama lipsea total. în locul ei se vedea un puf murdar, care afirma pe cele două laturi ale gîtului ca o lină nescărmănată, cum de altfel părea tot trupul costeliv al iepei. După buzele cu greu ținute împreunate ale animalului, se observa că iapa nu mai avea nici un dinte, iar ochii mici, scăpărători și vioi trădau că stăpîna lor nu era deloc sociabilă. Dar numai un om care nu cutreiera Westul sălbatic putea să rîdă de mîrtoagă. Asemenea animale au aproape un veac de om în urma lor și și-au slujit stăpînul în primejdie și la nevoie, pe vînt și pe vreme rea, pe furtună și viscol, pe zăpușeală și ploaie, rămînînd credincioase și pline de curaj, ceea ce a făcut ca stăpînul să-i rămînă la inimă, iar animalul să capete, odată cu bătrînețea, o tot mai mare experiență ce folosea călărețului. Așa era și cu Dick Hammerdull : știa el pentru ce nu ar fi schimbat-o nici cu cel mai falnic mustang.

Nici calul lui Pitt Holbers nu era chipeș. Era un armăsar mic, scurt și gros, dar care era atît de scund, încît nesfîrșitele picioare ale călărețului aproape că atingeau pămîntul. Totuși mișcările animalului erau rapide și vioaie, cu toată povara din spatele lui, astfel încît inspira multă încredere.

Cît despre caii celorlalți doi tovarăși de drum, cu siguranță că fuseseră luați din vreo fermă din răsărit și nu dăduseră pînă acum examen de ceea ce știau.

Alergătura călare forțată dură pînă către seară, prin pădurea deasă. Apoi cei patru pătrunseră în preeria acoperită cu flori galbene de floarea soarelui, care se întindeau într-un covor uriaș pînă la marginea orizontului. Caii se odihniseră în cursul dimineții, așa că se putea continua călătoria încă o bucată de drum prin savană, înainte de a-și pregăti tabăra de noapte. De-abia după ce stelele începură să apară, iar ultima rază a soarelui dispăruse de mult, Hammerdull își opri Calul.

— Stop ! exclamă el. Aici se sfîrșește ziua și putem să ne înfășurăm în păturile noastre ! Nu ești de aceeași părere, Pitt Holbers, bătrînule coon ? •

Coon este prescurtarea obișnuită a cuvîntului racoon, și este folosit de vînători pentru a se adresa unul altuia.

— Dacă tu crezi așa, n-am nimic împotrivă, dragă Dick, răspunse mormăind celălalt, în vreme ce se uita cercetător în depărtare. Dar nu crezi că ar fi mai bine dacă am mai lăsa în urma noastră o milă, sau trei, sau cinci? Cu siguranță că sînt mai necesare pentru colonel patru brațe credincioase și două puști cumsecade, decît aici în livada asta, unde cîntă greierii și licuricii te ciupec de nas.

— Dacă sînt greieri sau piei roșii, e totuna. Avem cu noi doi oameni care nu au mîncat pînă acum din papara savanei, așa că trebuie să se odihnească. Ia numai uită-te la murgul lui Pieter Woolf — blestemat nume — cum răsuflă, de parcă ar avea toată cascada Niagara în gîtlej. Iar vulpea, pe care stă agățat Mertens, este plină de apă, care a început să-i curgă gîrlă din barbă. Așadar, jos ! Odată cu venirea zorilor, plecăm !

Cei doi olandezi nu erau obișnuiți să călărească multă vreme, așa că se simțeau obosiți. Prin urmare, ascultară imediat de îndemn. Caii fură legați cu lassourile 1 și, după

1 Frînghie cu un capăt în formă de laț, obiect nelipsit la orice westman.

ce mîncară și stabiliră ordinea de pază, se așternură pe somn.

Porniră dimineața. Cei doi trapperi erau oameni tăcuți, care nu vorbeau dacă nu era nevoie. Aici nu se mai găseau într-un store sigur, unde poate fi ascultată o poveste, ci în savană, unde nici o clipă nu trebuia lăsată să treacă fără atenție și fără o căutătură în jur ; vestea adusă de Winnetu era importantă și paraliza limba chiar a celui mai vorbăreț. Așa că Mertens stătu toată ziua cu întrebarea pe buze, dar nu spuse nimic pînă seara. în tabără, văzînd că urechile celor doi sînt surde, se înfășură în pătură și adormi.

Trecură astfel cîteva zile, fără să schimbe un cuvînt. Lăsau mereu în urmă preeria fără capăt, pînă cînd în a cincea zi, către seară, Hammerdull, care călărea în frunte, își opri deodată calul. în clipa următoare era cu nasul în iarbă, cercetînd cu cea mai mare atenție pămîntul.

— Have care 1 ! Pitt Holbers, dacă nu a călărit cineva înaintea noastră pe aici, atunci mă las să mă mănînci de viu. Descalcează și tu !

Holbers lăsă piciorul stîng pe pămînt, trecu pe dreptul peste gîtul calului și se aplecă lîngă Hammerdull.

— Dacă tu crezi, Dick, mormăi el posomorît, atunci cred și eu că pe aici a fost un indian.

— Dacă o piele roșie a fost sau nu a fost pe aici, e totuna, dar calul unui alb lasă o altă urmă decît cea din fața noastră. Încalcă din nou și restul lasă-l pe mine !

Hammerdull continuă să meargă pe jos de-a lungul urmelor de copite, în vreme ce iapa lui îl urma ascultătoare. După circa o sută de pași, omul se opri.

— Descalacă iar, bătrînule coon, și spune-mi pe cine avem în fața noastră ?, arată el cu degetul pe pămînt.

Holbers se aplecă, cercetă atent terenul, apoi îndrăzni :

— Dacă tu crezi, Dick, că este apașul, ai dreptate. Franjuri ca cel care atîrnă de cactusul acesta erau la mocasinii lui, după cum am văzut în store. Asemenea lucrătură nu am mai zărit la nici o piele roșie. Probabil că a descălecat aici pentru a cerceta ceva, cu care prilej unul dintre franjuri i s-a agățat de un ghimpe de cactus. Cred !

Atențiune !

că... behold ! Dick, ia uită-te la stînga. Ce fel de picioare au fost acestea ?

— Pe barba ta, Pitt, a fost un scoundrel 2, o pușlama de indsman, care a venit dintr-o parte și apoi a cotit-o din locul acesta ; tu ce părere ai ?

— Hm ! Apașul are un ochi pătrunzător, ca orice păgîn ; probabil că a descifrat urma omului, deși cine știe cît de mult ne vom fi bălăbănit noi pe urma lui, fără să observăm.

— Dacă am observat sau nu, e totuna. Acum am găsit-o, și asta e destul. Dar un roșu nu se plimbă singur în mijlocul savanei. Probabil că se află prin apropiere o ceată de indieni cu săgeți, care și-au pus în gînd vreo drăcie. Ia să mai privim o dată bine, să ne formăm o părere sigură !

Cercetă orizontul cu grijă și apoi dădu din cap, nemulțumit.

— Hei, Mertens, văd că aveți o colivie care vă atîrnă pe lîngă șold, legată de o curea. De ce nu o deschideți ? E cumva în ea vreo pasăre și vă temeți să nu zboare ?

Mertens deschise tocul de piele care îi atîrnă alături, scoase o lunetă și o întinse trapperului. Acesta o potrive, o duse la ochi și apoi începu iar să cerceteze orizontul. După cîtva timp, ridică din sprîncene închizînd dintr-un ochi :

— Pitt Holbers, uită-te și tu prin sticla asta și spune-mi ce este linia aceea lungă și dreaptă care se vede spre nord, mergînd de-a lungul orizontului dinspre răsărit spre apus !

Holbers luă luneta de la ochi și-și scărpină dus pe gînduri nasul său ascuțit.

— Dacă tu crezi, Dick, că este acel railway 3, care duce spre California, atunci nu ești atît de prost pe cît s-ar crede.

— Prost... ! Dick Hammerdull și prost ! Omule, îți vîr cuțitul între coaste încît să-ți zboare suflarea din gură.

1 Ia te uită : Atenție !

2 Nemernic, mișel.

3 Drum de fier.

Într-o clipă ! Dick Hammerdull și prost ! A mai auzit cineva așa ceva ? în plus, dacă este prost sau nu, e totuna ; dar cel care vrea să-l cumpere ieftin să bage de seamă, căci se poate înșela, însă ce legătură poate exista între railway și pielea roșie, care a mers înaintea noastră, Pitt Holbers, tu, aliatul tuturor felurilor de înțelepciune, hei ?

— Hm ! Cînd trece pe aici trenul următor, Dick ?

— Nu știu exact, dar cred că astăzi, eu știu...

— Atunci cu siguranță că pieile roșii au pus ochii pe el.

— Poate că ai dreptate, bătrînule coon. Dar din ce parte va veni... dincoace sau dincolo ?

— Atunci trebuie să te duci la Omaha sau Cheyenne, pentru a te interesa. Pe haina mea nu e scris orarul trenurilor !

— Uimitor lucru, căci s-ar fi putut ca pe un petec să ai trecut și mersul trenurilor. Totuși, chiar dacă vine dinspre răsărit și chiar dacă vine dinspre apus e totuna ; destul e că vine. Dacă însă admitem ca ei să-l oprească și să le ia scalpul călătorilor, asta este altceva. Tu ce crezi ?

— Socot că e de datoria noastră să nu-i lăsăm în pace.

— Așa cred și eu. Deci, descălecarea și înainte ! Un om călare poate fi observat de la mare depărtare, ceea ce nu se întîmplă cu un om care merge pe picioare. Să vedem în ce vîgăună se ascund, însă trebuie să fim cu pușca gata de tras, căci dacă ne observă, să lăsăm armele să vorbească !

Începură să înainteze cu mare grijă. Urmele pe care mergeau și cele pe care le lăsase apașul duceau spre terasamentul căii ferate, apoi de-a lungul acesteia, pînă cînd se observă o ridicătură a terenului, ca un val. Dick Hammerdull se opri.

— Unde se ascund pușlamalele, firește că este totuna ; dar mă las fript de viu, pînă cînd voi deveni atît de slab și de uscat ca mașter Holbers, dacă nu s-au retras dincolo de muntele acesta pitic. Nu putem merge mai departe, fiindcă...

Cuvîntul îi rămase neterminat, căci fulgerător dusesse bătrîna lui flintă la umăr, lăsînd-o însă imediat jos. Din tufișul de dincolo de terasamentul căii ferate se ridicase o făptură omenească, ce se strecură ca o panteră peste sine și, în clipa următoare, se afla în fața celor patru oameni.

— Winnetu a văzut venind fețele palide, spuse el. Ei au descoperit urma ogellallahului și vor salva de la moarte Calul-de-foc 1 !

— Heigh-day 2 ! exclamă Hammerdull. Bine că nu a fost altul, căci ar fi gustat din glonțul meu și ne-am fi trădat din pricina împușcăturii ! Dar unde își are apașul calul ! Nu cumva se găsește în savana sălbatică fără cal ?

— Calul apașului este ca un ciine, care așteaptă pînă îl cheamă stăpînul. Winnetu a văzut pe ogellallahi de mai mulți sori³ și a plecat la apa pe care frații săi albi o numesc Arkansas. El credea că va vedea acolo pe prietenul său Deadly-gun care nu se găsea în wigwamul lui. După aceea a urmărit din nou pe oamenii roșii și acum va face semn calului de foc, pentru a nu se poticni pe cărarea pe care ogellallahii au distrus-o.

— Lack-a-day4 ! mormăi Pitt Holbers. Trebuie să vedem cum putem pune bețe în roatele planului acestor ticăloși ! Cel puțin dacă am ști din ce parte sosește trenul.

— Calul-de-foc vine dinspre răsărit. Calul dinspre apus a trecut cînd soarele se afla deasupra capului apașului.

— Așadar, știu în ce direcție trebuie să ne îndreptăm. Dar cînd va trece trenul prin această regiune ? Pitt Holbers, cum stăm cu întrebarea asta ?

— Hm ! dacă tu crezi, Dick, că totuși am la mine un mers al trenurilor, atunci cel puțin spune-mi unde l-am vîrît!

— Cu siguranță că nu în cap, bătrînule coon, căci acolo este o priveliște ca în pustiul Liano-Estacado, așa 1 Trenul, dar, în special, locomotiva.

2 Expresie de bucurie.

3 Zile. Uneori, este întrebuițat și în sensul de ani. * Expresie de uimire.

cum se spune acelei regiuni în care nu există nimic altceva decît piatră și praf. Dar ia uitați-vă, oameni buni, că apune soarele ; peste un sfert de oră va fi întuneric și vom putea să spionăm pe pușlamalele acestea roșii pentru...

— Winnetu a fost în spatele lor, îl întrerupse apașul, și a văzut cum smulgeau poteca din pămînt și o puneau de-a curmezișul drumului Calului-de-foc, pentru a-l poticni.

— Sînt mulți ?

— Dacă iei de zece ori cîte zece, tot nu ajungi la jumătatea numărului războinicilor care stau întinși pe pămînt, așteptînd sosirea fețelor palide. Iar caii sînt și mai mulți, căci toate mărfurile prădate din căruțele trase de Calul-de-foc vor fi puse pe animale și duse de aici.

— Și-au greșit planul ! Ce crede Winnetu că trebuie să facem ?

— El va rămîne aci și va observa pe oamenii roșii. Frații mei albi trebuie să călărească în întîmpinarea Calului-de-foc, să îl oprească, spre a nu fi văzut de broaștele rîioase de ogellallahi.

Sfatul era bun și fu imediat urmat. Oamenii nu știau ora exactă cînd va veni trenul ; care putea să sosească în orice clipă și nu trebuia să se piardă timpul. Așadar, Winnetu rămase pe loc, iar ceilalți patru plecară de-a lungul căii ferate, către răsărit, într-un galop furtunos.

Călăream de mai bine de un sfert de oră, cînd Hammerdull își opri iapa și cercetă o latură a preeriei.

— Good lack 1 ! exclamă el. Ce se află colea în iarbă ? Pare a fi un cerb sau... ah, Pitt Holbers, ia spune, ce dobitoc crezi că este ?

— Hm ! Dacă tu crezi, Dick, că este calul apașului stînd aici pe loc de parcă ar fi pironit pînă va fi chemat de stăpînul său, atunci voi fi la o vorbă cu tine !

— Ai ghicit, bătrînule coon ! Să trecem însă, fără a mai speria mustangul, căci avem alte lucruri mai bune de făcut. Pușlamalele roșii nu trebuie să vadă după luminile trenului că este oprit și că, deci, planul lor a fost trădat!

1 Expresie de surprindere.

CAPITOLUL VI

În întîmpinarea trenului

Au călărit tot înainte. Lumina zilei dispăru în curînd ; nu trecuse o jumătate de oră, că înserarea se lăsase peste preerie, iar stelele pîlpîiau trimițîndu-și jos razele lor reci. Puțină lumină de lună ar fi fost bine venită pentru călăreți ; dar ar fi îngreunat mai tîrziu apropierea lor de indienii. Erau totuși mulțumiți că farul de noapte al pămîntului era nevăzut, lipsind preeria de lumina sa magică.

Deoarece locomotivele americane au niște faruri puternice, apropierea trenului se putea observa de la mare distanță pe o cîmpie fără mari nivelări. De aceea, trenul trebuia întîmpinat cît mai departe de indienii răufăcători, pentru ca aceștia să nu-l audă. În consecință, Dick Hammerdull dădu pînteni iepei sale, iar ceilalți îl urmară, fără să scoată un cuvînt. În cele din urmă, se opri și sări jos de pe cal; cei trei tovarăși ai săi îi urmară pilda.

— Așa ! zise el. Cred că ne-am depărtat destul. Legați dobitoacele și căutați niște iarbă uscată, pentru a face o faclă sănătoasă să oprim trenul.

Porunca fu imediat urmată și în curînd strînseră un morman de iarbă uscată, care putea fi aprinsă ușor dacă se presăra ceva praf de pușcă pe snopul făcut cu grijă de Dick Hammerdull. Întinși pe pături oamenii scrutau

noaptea liniștită neluîndu-și ochii din direcția din care așteptau trenul. Cei doi olandezi presupuneau ce avea să se întîmple, dar erau neexperimentați cu tragediile westului sălbatec. În afară de zgomotul făcut de caii care pășteau în jur, nu se auzea nici un sunet, decît cel mult filfîitul vreunei păsări de noapte. Minutele treceau tot mai greu. În cele din urmă se văzu o lumină în depărtare, la început foarte nelămurită, apoi crescînd din ce în ce mai mult.

— Pili Holbers, ce spui tu de licuriciul de colo, ai ? Îl iscodi Hammerdull.

— Hm, același lucru la care te gîndești și tu.

— Iată cel mai deștept răspuns pe care mi l-ai servit în toată viața ta, bătrînule coon ! Dacă este locomotiva sau nu, e totuna, dar sîntem siguri că a sosit momentul să intrăm în acțiune. Henric Mertens, cînd se va apropia trenul, să strigați cît puteți mai tare, ca și dumneata, Pieter Woolf — blestemat nume ; îți rupe gura în două ! Să strigați și să faceți gălăgie cît vă place. De rest ne ocupăm noi.

Luă snopul de iarbă în mînă, presără praf de pușcă pe el, apoi scoase revolverul din brîu. Între timp, apropierea trenului se anunța prin zgomotul din ce în ce mai limpede al joantelor, cum și prin șuierăturile pistoanelor locomotivei.

— Întinde-ți brațele tale veșnice, Pili Holbers, deschide gura ta cît o gaură în cer și urlă cît poți mai tare, bătrînule coon ! Iată trenul ! strigă Hammerdull, uitîndu-se îngrijorat către cal.

Animalele începuseră să fornăie din pricina dihaniei incinse și smuceau lasourile legate de țărûși.

— Pieter Woolf — dracu' să ia numele acesta care se poticnește pe limbă — vedeți să nu o rupă la fugă animalele ! De țipat însă, tot puteți țipa !

Se apropiase clipa acțiunii. Spintecînd întunericul cu farurile sale, trenul venea pufăind. Hammerdull slobozi un glonte în snopul de iarbă. Pulberea luă foc, și făclia improvizată fu cuprinsă de flăcări. Vînătorul luă mănunchiul aprins și alergă cu el în fața trenului.

Mecanicul trebuie să fi observat focul, prin fereastra laterală a locomotivei, căci după primele semnalizări făcute cu facla uriașă, răsunară fluierături repetate și ascuțite. Fură puse frînele, roțile scrișniră și lungul șir de vagoane defilă, patinînd prin fața vînătorilor. După cîtiva zeci de metri, se opri. Fără să țină seamă de însoțitorii vagoanelor care se aplecau spre el de pe platformele lor înalte, grasul Hammerdull trecu pe lîngă vagoane pînă ajunse la locomotivă, aruncă pătura pe care o luase peste reflector și spuse cu glas tare :

— Stingeți luminile ! Trenul trebuie să rămînă în întuneric !

Imediat dispărură toate lanternele. Funcționarii liniei ferate Pacific sînt oameni cu spirit întreprinzător. Își dădură seama că sfatul trebuia să aibă un motiv serios.

— 'sdeath ! strigă un glas de pe locomotivă. De ce acoperiți lumina, omule ? Cine sînteți și ce înseamnă toate astea ?

— ■ Cine sînt sau nu sînt, e totuna, sir ! răspunse trap-perul. În fața noastră se află niște indsmeni care au scos șinele de pe traverse !

— Pe toți dracii ! Omule, cum să vă mulțumim atunci ? Cineva sări pe pămînt, strînse mîna lui Dick și dădu ordin să fie deschise ușile vagoanelor. Nu trecuse nici un minut și vînătorii se găsiră înconjurați de numeroși curioși, încît aproape nu le venea să creadă că în compartimentele vagoanelor ar fi putut intra atîția oameni. Toți se interesau de motivul opririi.

În cuvinte scurte, Hammerdall povesti totul, ceea ce avu ca rezultat o foarte mare agitație printre călători.

— Este pentru a treia oară în ultima vreme, spuse inginerul, că îndrăznesc să atace și să jefuiască trenuri pe această linie ; totdeauna ne-au atacat blestemații aceștia de ogellallahi, acel îndrăcit trib al siouxilor, a căror sălbăticiune și dușmănie nu ar putea fi îndepărtate decît printr-un glonț. Astăzi însă și-au greșit ținta și își vor primi răsplata cu vîrf și îndesat ! Probabil că vor fi crezut că și trenul acesta este plin cu mărfuri și păzit numai de o mînă de oameni. Din fericire însă, avem în vagoane cîteva sute de lucrători care călătoresc spre șantierul de poduri și tuneluri din munți și acum acești oameni bravi au aproape toți arme, misiunea noastră nu va fi tocmai grea !

După aceea se urcă din nou pe locomotivă, pentru a da drumul presiunii vaporilor, care țîșniră prin toate Expresie de mirare ; s-ar traduce aproximativ prin „ce moartea este ?”

supapele, învăluind locul într-un nor alb. Apoi sări din nou jos, pentru a vedea forțele de care ar putea dispune și întrebă :

— Mai întîi, spuneți-mi odată cum vă numiți, oameni buni ! Trebuie să știu cui datorăm salvarea trenului !

— Numele meu este Hammerdull, sir, Dick Hammerdull, și așa va rămîne cît voi trăi !

— Frumos ! Și celălalt ?

— Cum se numește sau nu se numește, e totuna ; •deoarece însă se întîmplă ca totuși să aibă un nume, nu este spre paguba nimănui dacă îl aflați. Îl cheamă Pitt Holbers, sir, și este un flăcău pe care se poate pune preț.

— Iar ceilalți doi — cel de colo și cel de lîngă cai ?

— Sînt doi oameni de dincolo, din Holland, sir, și se numesc Henric Mertens — Harry ar suna mai bine — și blestemat nume mai e acesta ! — Pieter Woolf. Să nu pronunțați cuvintele acestea, căci vă scrîntiți limba !

— Well — bine ! rîse funcționarul. Nu toate limbile sînt atît de sensibile ca a voastră, mașter Hammerdull !

— Hammerdull ? Dick Hammerdull ? răsună un glas gros și puternic, iar un bărbat își făcu loc cu coatele prin mulțime.

— Welcome! bătrînule coon ! Credeam că o să vă găsec de-abia la hide spot 2 și cînd colo dau de voi aici ! Ce anume vă face să vă plimbați prin locurile acestea ?

— Ce anume m-a făcut, colonele, e totuna. Aveam nevoie de nițică pulbere, plumb și tutun. Pitt lunganul a mers cu mine ca de obicei, la mașter Winklay, irishmanul3 •și de acolo am mai luat doi oameni din Holland, care vor să vadă pe Deadly-gun, adică pe voi.

— Deadly-gun ! strigă mașinistul, îndreptîndu-se spre ■străin.

— Voi sînteți cu adevărat omul acesta, sir ?

— Așa mi se spune ! veni răspunsul scurt și simplu.

1 Bun sosit !

2 Textual : „Ascunzătoare de piei” ; o tabără secretă, cunoscută numai de cei care fac parte din ea.

3 Irlandez.

Cel care vorbise era un bărbat de talie mijlocie, dar cu umeri foarte largi, era îmbrăcat obișnuit ca un trapper.

Lumea din jur, auzind numele său, se retrăsese puțin înapoi.

— Good-lack, sir, atunci avem cu noi exact pe omul căruia trebuie să-i dăm comanda. O primiți ?

— Dacă gentlemenii sînt toți de acord, de ce nu ?

Un strigăt unanim de aprobare ieși din piepturile tuturor. Putea să lase fără teamă comanda pe seama acestui om, căruia nu-i văzuse nimeni fața, afară de cei din grupul lui, și care apăruse atît de neașteptat în mijlocul mulțimii.

— Evident că sîntem de acord. Așadar, luați măsurile ce le credeți de cuviință și cît mai repede posibil ! Nu avem timp de pierdut și nu trebuie să ne lăsăm așteptați de acești meș'surs roșii, spuse inginerul.

— Well, sir. Să schimb însă cîteva cuvinte cu omul acesta ! Dick Hammerdull, cine mai este cu voi din cei de la hide-spot ?

— Nici unul, colonele ! Ceilalți sînt acasă sau în munți!

— Dar mai trebuie să fie unul cu voi, Dick ; așa cum cunosc, tu nu fugi din fața roșilor fără a fi lăsat un watchman 1 lîngă ei.

— Cum am fugit sau nu am fugit, e totuna, dar dacă -ați crezut pe Dick Hammerdull atît de prost încît să nu se gîndească la un watchman, atunci v-ați înșelat amarnic, colonele ! A rămas de pază Winnetu, apașul. El a dat peste noi la irishman și ne-a avertizat. După aceea, a venit pe urma ogellallahilor și ne-a ieșit înainte.

— Winnetu, apașul ? se miră mașinistul, în vreme ce un murmur de bucurie se auzi din mulțime, lleighday, asta mai zic și eu întîlnire ! Numai omul acesta valorează singur cît un pumn de vînători și, dacă este alături de noi, vom trimite pe lumea cealaltă pe pungașii roșii. Unde se află Winnetu ?

1 Paznic, sentinelă.

— Dacă se află sau nu, sir, e totuna, dar cu siguranță că stă întins lîngă indsmeni, pe partea stîngă a șinelor.

— Bine, spuse Deadly-gun- Acum să vă spun părerea mea : formăm două grupuri, pentru a ne strecura pe ambele laturi ale terasamentului pînă la indieni. Unul din grupuri va fi condus de mine iar celălalt... hm, sir, dumneavoastră veniți cu noi”

— Se înțelege de la sine ! se angajă inginerul. N-ar trebui să-mi părăsesc postul, dar am doi pumni puternici, iar fochistul este de ajuns de priceput pentru a mă înlocui. De altfel, cred că nu aș putea să stau liniștit pe butoiul acesta de foc, auzind puștile pocnind-

Și, adresîndu-se apoi personalului său, continuă :

— Voi rămîneți în vagoane și fiți atenți ; nu se știe niciodată ce se poate întîmpla... Tom !

— Sir ! răspunse fochistul.

— Tu te pricepi bine cum să manevrezi locomotiva, îndată ce vei vedea flacăra mare, vii cu trenul după noi.

Mergi încet, cît mai încet și prevăzător. Probabil vom avea reparații mari la șine ! Cît privește să fiu și eu conducător, mașter Deadly-gun, nu pot primi. Ce mai încoace și încolo, nu sînt westman. Căutați pe altul, căruia să-i puteți încredința acest post !

— Bine, sir, îl înțelese Deadly-gun. Știu însă pe cineva aici, care se va purta așa cum cred și căruia îi puteți încredința oamenii voștri. Dick Hammerdull, tu ce zici ?

— Ceea ce zic sau nu zic, e totuna, colonele. Credînsă că nu ați greșit nici de data asta!

— Așa cred și eu ! Conduci jumătatea cealaltă ?

— Hm, dacă oamenii doresc să fugă după mine, eu o iau la goană bucuros înainte ! Pușca mea a înghițit pulbere și plumb nou și vrea să rostească vorbe înțelepte cu indsmenii de colo. Dar caii, colonele, trebuie să rămînă înapoi ; omul din Holland, Mertens, acesta îi poate păzi.

— Nu primesc, răspunse acesta scurt. Merg și eu !

— Ce primiți sau nu primiți, e totuna ; dar dacă nu vreți, poate să facă treaba asta celălalt, Pieter Woolf. lua-i-ar dracu' numele ăsta cocoșat !

Dar și acesta refuză, așa că fu nevoie ca unul dintre lucrătorii fără arme să rămînă pentru a păzi caii.

CAPITOLUL VII

Lupta de pe linia ferată

Oamenii înarmați fură împărțiți în două grupuri. Deadly-gun și Dick Hammerdull trecură în fruntea lor. În curînd, trenul rămase în urmă, oamenii strecurîndu-se înainte spre indieni. În toată regiunea domnea tăcerea și nici un zgomot nu trăda aparenta pace de pe cîmpia întinsă ce ascundea viitoarea luptă sîngeroasă. La început, grupurile meraseră o bucată bună de drum în linie dreaptă, dar, după ce ajunseră în regiunea în care era posibil să aibă loc bătălia, toți oamenii se lăsară la pămînt și începură să se tîrască unul după altul, pe coate și genunchi. Tufişurile din ambele părți ale căii ferate îi escamotau perfect.

— Uff ! răsună un glas în urechea lui Deadly-gun. Călăreții Calului-de-foc să se oprească aci și să aștepte pînă cînd Winnetu pleacă și se-ntoarce...

— Winnetu ? întrebă Deadly-gun, ridicîndu-se pe jumătate în picioare. Fratele meu roșu a uitat chipul prietenului său alb ?

Winnetu se uită cu atenție la el, îl recunoscuse, deși era întuneric, și șopti cu glas plin de bucurie :

— Deadly-gun ! Lăudat să fie marele Spirit, care arată astăzi apașului fața ta ! El să-ți binecuvînteze mîna, pentru a cădea nimicitoare pe capetele dușmanilor tăi. Fratele meu a călărit pe Calul-de-foc ?

— Da ; el a dus spre soare răsare aurul pe care îl datorește prieteniei apașului și s-a înapoiat acum ca să găsească altul. De ce fratele meu să plece și apoi să se napoieze ?

— Sufletul nopții este negru și spiritul serii este ntunecat ; Winnetu nu a putut să cunoască pe fratele său care se tîra pe pămînt. El a văzut însă pe omul care stă colo pe colină, așteptînd sosirea Calului-de-foc. Apașul pleacă pentru a-l trimite la strămoși pe ogellallah, apoi vine înapoi !

În clipa următoare dispăruse.

În ciuda întunericului, pe colina din față se putea desluși silueta neclară a unui om pe orizontul înstelat. Așadar, ogellallahii postaseră o santinelă, pentru a observa din depărtare luminile locomotivei. Pentru un alb ar fi fost foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să se apropie neobservat de el ; dar Deadly-gun cunoștea măiestria apașului în furișare și știa că ogellallahul va dispărea peste puțin timp.

Stînd lipit de terasamentul căii ferate, se uita cu ochii țintiți la santinelă și iată — de-abia trecuseră cîteva minute, cînd lîngă silueta aceea își pînă o altă statură omenească, cu iuțeala fulgerului... și, cît ai clipi din ochi, cele două siluete se prăbușiră la pămînt!... Cuțitul apașului își făcuse datoria.

Winnetu se întoarse totuși destul de tîrziu. El se dusese să spioneze pe indieni, spre a vedea încă o dată cum și-au amplasat tabăra.

Acum, îi spunea lui Deadly-gun cum stau lucrurile.

Ogellallahii smulseseră cîteva șine și apoi le puseseră, împreună cu traversele, de-a curmezișul celorlalte. Trenul cu toți pasagerii săi ar fi avut o soartă îngrozitoare, dacă mecanicul nu ar fi fost avertizat. Ogellallahii stăteau în apropiere întinși la pămînt, pe cînd caii lor pășteau mai departe, legați de țărui. Prezența patrupedelor făcea imposibilă furișarea spre tabără, prin partea aceea, pentru că un cal din preerie întrece vigilența cîinelui și anunță stăpînului său, prin sforăituri, apropierea oricărui străin.

— Cine îi conduce ? întrebă Deadly-gun.

— Matto-Sin — „Labă de urs". Winnetu a fost în spatele său ; ar fi putut să-l doboare cu tomahawkul.

— Matto-Sin ? Acesta este cel mai viteaz din tribul sioux. El nu se teme de nici un războinic și ne va da mult de lucru ! Este puternic ca ursul și viclean ca vulpea. Cu siguranță că nu are pe toți războinicii cu el, 1 Secure indiană.

un grup fiind lăsat în preerie. Un războinic înțelept nu ar face altfel.

— Uff ! exclamă Winnetu, arătînd prin aceasta aprobarea sa față de cele spuse de Deadly-gun..

— Fratele meu roșu să ia jumătate din oamenii mei și să se ducă pe urmele rezervelor lui Matto-Sin.

Winnetu dădu urmărire acestui îndemn, în vreme ce Deadly-gun se strecură dincolo de terasament și spuse lui Dick Hammerdull :

— Încă trei sute de lungimi de om înainte, Dick, și ajungi la indsmeni. Eu am împărțit pe oamenii mei de dincolo și trimit jumătate din ei cu Winnetu în preerie, pentru...

— Dacă i-ai trimis sau nu, e totuna, îl întrerupse Dick pe șoptite, dar ce caută acolo, colonele ?

— Ogellallahii sînt conduși de Matto-Sin...

— De Labă de Urs ? Zounds ! Atunci avem împotriva noastră pe cei mai viteji războinici ai tribului și cred ,că există o rezervă și dincolo, în savană.

— Așa cred și eu. În consecință, am aranjat ca această rezervă să fie încercuită de Winnetu, în vreme ce eu voi merge cu ceilalți direct, spre cai. Dacă reușim să punem mîna pe ei sau să-i împrăștiem, indienii sînt pierduți.

— Well, well, colonele ! Dick Hammerdull și flintele sale vor da contribuția lor, astfel încît vom reuși să încercăm un tren întreg de scalpuri.

— Așadar, voi așteptați pînă cînd va răsuna prima împușcătură din partea cealaltă ; indsmenii vor crede că noi ne aflăm în spatele lor, așa că vor da năvală spre partea aceasta, unde vor fi întîmpinați de voi. Dar trebuie să

așteptați în liniște, Dick, pînă cînd vin atît de aproape de voi, încît să vă puteți vedea om cu om. Numai atunci să trageți !

— Nici o grijă, colonele ! Dick Hammerdull știe foarte bine ce are de făcut. Să aveți însă grijă de cai, căci un mustang de acesta indian miroase un om alb de la zece mile !

! Exclamație de uimire, neplăcută.

Deadly-gun se strecură înapoi, iar trapperul gras se fîrî de-a lungul șirului din spatele său, pentru a le da lămuririle necesare.

Cînd se înapoie, luă loc lîngă Pitt Holbers, care stătuse tăcut tot timpul, și îi șopti la ureche :

— Pitt Holbers, bătrînule coon, acum începe dansul !

— Hm, dacă tu crezi, Dick ! Nu te bucuri ? Hammerdull tocmai voia să dea un răspuns, cînd...

iată că dincolo de terasament se văzu o lumină ca de fulger, urmată de o pocnitură... Probabil că unul dintre lucrători trăsese din greșeală un foc, înainte ca planul lui Deadly-gun să fie dus la îndeplinire.

Ogellallahii săriră imediat în picioare și începură să fugă spre cai. Dar Deadly-gun nu-și pierduse prezența de spirit și, de-abia auzind împușcătura din spatele său, se grăbi imediat să îndepărteze efectele acestei greșeli.

— Înainte, oameni, la cai ! strigă el.

Prin sărituri lungi, năvăli spre animale, urmat de oamenii săi, astfel că ajunseră toți acolo înaintea indienilor. Cu iuțeala gîndului, caii fură despicăți sau dezlegați de la țăruse, așa că animalele putură să fugă, nechezînd și sforăind, în savana întinsă și întunecată.

Indienii ce se apropiau fură primiți cu o salvă de focuri, ceea ce îi făcu să se oprească. Caii lor scăpaseră ; în întuneric, nu puteau să-și dea seama care era numărul dușmanilor, așa că rămaseră absolut uluiți, armele albilor secerîndu-i pe capete în acest timp. Dar iată că răsună strigătul ascuțit al conducătorului ; indienii năvăliră înapoi, pentru a se adăposti de cealaltă parte a terasamentului și pentru a vedea ce măsuri trebuiau luate.

Dar de abia ajunseră la terasament, că la cîțiva pași de ei apărură un șir de oameni, ca răsăriți din pămînt; fulgerul a peste cincizeci de arme lumină, timp de o secundă, noaptea, iar urletul celor loviți arată că grupul lui Dick Hammerdull trăsese în plin.

— Trageți toate gloanțele și apoi pe ei ! strigă viteazul grăsan, slobozind și cel de al doilea glonț al armei sale, pe care o aruncă, nemaifiindu-i de folos, pentru a smulge imediat tomahawkul — această grozavă secure de război a Vestului și năvăli asupra sălbaticilor cuprinși de groază, urmat de Pitt Holbers și de cei mai curajoși dintre lucrători.

Datorită acestui atac neașteptat, indienii își pierdură sîngele rece. În fața și înapoia lor era inamicul, așa că singura lor scăpare le rămînea doar fuga. Încă o dată răsună strigătul ascuțit al lui Matto-Sin, și aproape în aceeași clipă nu se mai văzu nici un sălbatic. Se aruncaseră toți la pămînt și încercau acum să se strecoare printre albi, pentru a ieși la larg.

— La pămînt, băieți, cu cuțitul în mînă ! strigă Deadly-gun cu glas tunător, fugind către tabăra părăsită a indienilor.

El se gîndise că probabil se adunase acolo destul material de ars pentru cazul cînd ar fi reușit expediția, astfel indienii să aibă lumină în timp ce ar fi jefuit trenul. Nu se înșelase. În tabăra părăsită erau mai multe grămezi de lemne uscate și iarbă de asemenea uscată. Cu ajutorul prafului de pușcă, el făcu foc. Noaptea fu luminată. În bătaia flăcărilor, văzu o mulțime de lănci și de pături, care, la nevoie, puteau și ele să servească pentru întreținerea focului. Grijă aceasta o lăsă pe seama unor lucrători, iar el se înapoie la locul în care se desfășura acum o luptă nemiloasă corp la corp.

Desigur că muncitorii de la calea ferată își clădiseră puterea în furtunile vieții ; dar modul de luptă al indienilor, care de-abia acum își dăduseră seama de situație, văzînd la lumina flăcărilor că adversarii lor nu erau atît de numeroși, era un fel de luptă căreia nu puteau să-i țină multă vreme piept. Acolo unde nu erau mai mulți dintre ei asupra unui singur indian, acesta căpăta superioritate, iar pămîntul se acoperea tot mai mult de trupuri căzute sub loviturile puternice ale tomahawkurilor.

Numai trei dintre albi aveau asemenea arme : Deadly-gun, Dick Hammerdull și Pitt Holbers. Randamentul lor dovedea că albul este superior roșului, în lupta cu arme de același fel.

Deadly-gun se găsea în mijlocul unui roi de sălbatici. Pe chipul său luminat de flăcările focului se putea citi bucuria luptei, acea bucurie care este negată de mulți, dar care totuși este o realitate. Prin lovituri fulgerătoare, date cu securea el se apăra de indienii care năvăleau asupra lui ; încă de pe acum, numeroși dușmani zăceau la picioarele sale, cu țestele sfărîmate.

Ceva mai încolo, se vedea o pereche de luptători bizari, puțin caraghioși prin modul de luptă adoptat; grasul Dick Hammerdull și uscatul Pitt Holbers stăteau spate la spate, așa cum fac vînătorii incercați, atunci cînd trebuie să lupte împotriva mai multor adversari. Scundul Dick, care ar fi făcut asupra oricărui străin o impresie de neputință, dădea acum dovadă de o agilitate de pisică, în stînga ținea pumnalul tăios, ascuțit pe ambele părți, celebrul cuțit bowie, iar în dreapta răsucea securea de luptă, ținînd piept fiecărui dușman. Haina sa plină de petice făcea ca multe din loviturile de cuțit ce o atingeau să alunece. Pitt, lunganul, stătea în spatele său și-și rotea brațele în văzduh ca o caracatiță. Trupul său părea făcut din oase și tendoane ; arăta o extraordinară putere ; securea lui cădea pe capul dușmanului de la o înălțime de două ori mai mare decît cea obișnuită ; el putea

atinge cu armele lui primul rivalul cu care lupta. Trebuia să nu-și părăsească locul. atît. În caz contrar ar fi fost pierdut. Acoperindu-și reciproc spatele, cei doi erau porecliți ca luptători, sub numele de „sandwich”, deoarece stăteau ca două felii de pîine lipite.

Și alți doi se evidențiau printre luptătorii albi : cei doi olandezi. Ei luaseră două tomahawkuri de la indienii căzuți și le mînuiau cu atîta siguranță, pîrînd că luptaseră de cînd se știau cu astfel de arme.

Dar și printre lucrători erau destui îndrăzneți, care dădeau mult de lucru indienilor, mai ales că pieilor roșii nu prea le place să se lupte corp la corp. Victoria înclina deja spre partea albilor, sălbaticii fiind presați tot mai mult. Iată însă că din întunericul preeriei se auzi un răcnet ca un tunet. Deadly-gun avusese dreptate : Matto-Sin, înțeleptul conducător al ogellallahilor, lăsase un grup important de războimici în savană ; aceștia interveneau cu puteri proaspete. Lupta luă o altă întorsătură. În plus, se apropiau acum și indienii fugiți care văzuseră schimbarea situației. În felul acesta, atacul vîntătorilor și lucrătorilor se schimbă într-o adevărată apărare, care amenința din ce în ce mai mult să se transforme într-un sfîrșit tragic.

— Dincolo de terasament, porunci Deadly-gun cu glas tunător și își făcu loc lovind nemilos în sălbatici, dînd exemplu de cum să fie urmat.

Lui Pitt Holbers nu-i trebuiau decît cîțiva pași spre a se găsi lîngă el. Dick Hammerdull, pentru a răi pe cei din jur, trase de-abia acum revolverul de la brîu, descărca toate gloanțele și se repezi spre terasament. Aproape trecuse dincolo, cînd se împiedică, rostogolindu-se în partea cealaltă pînă la picioarele lui Deadly-gun. Se ridică imediat și se uită la obiectul pe care îl ținea în mînă. Se împiedicase de el și, fără să vrea, îl apucase în mînă și îl ținuse tot timpul. Obiectul părea să fie un ciomag zdrelit.

— Ființa mea, exact, este ființa mea, pe care o aruncasem mai înainte ! Ce spui de asta, Pitt Holbers, bătrînul coon ? strigă el, bucuros.

— Dacă tu crezi, Dick, că este...

Nu putu să vorbească mai departe, căci ogellallahii îi urmăriseră și lupta începu din nou. Focul lumina acum terasamentul și arunca ultimele raze pe o scenă care părea că se va termina cu moartea albilor. Șeful acestora tocmai avea de gînd să sfătuiască pe ai săi să fugă la adăpostul întunericului, cînd din spatele sălbaticilor răsunară împușcături, și numeroși oameni năvăliră asupra lor : Era Winnetu cu grupul său.

Deoarece întunericul îl împiedicase să descopere urma, cercetările sale nu avuseseră nici un rezultat ; văzînd flăcările, trăsese concluzia că prezența grupului său poate fi necesară pe cîmpul de luptă, așa că se grăbise să vină înapoi și adusese, în ultima clipă, ajutorul hotărîtor.

În cel mai numeros grup de luptători se găsea Matto-Sin șeful ogellallahilor. Trupul său înalt și lat era îmbrăcat cu obișnuita cămașă de vîntătoare, tăbăcită, albă, stropită acum de sînge, iar pe spate îi atîrna o piele de coiot a cărui căpățîină îi acoperea capul. Cu scutul din piele de bizon în stînga, el mînuia cu dreapta tomahawkul, iar cînd ochii lui mari și negri scăpărau, pornea imediat și lovitura nimicitoare, aducătoare de moarte.

Crezuse că a cîștigat victoria și poruncise ca oamenii săi să scoată urletul de triumf, cînd apărură Winnetu. Matto-Sin se întoarse și îl văzu.

— Winnetu, ciinele de Pimo ! Îți țîșni din ochi o rază de ură ucigătoare. Brațul ridicat pentru a arunca securea îi căzu ca paralizat pe lîngă corp. Părea că numai vederea acestui dușman îi distrusese curajul și stăpînirea de sine. La rîndul său, Winnetu îl observase și el.

— Matto Sin, broasca rîioasă a ogellallahilor.

Ca un val de apă se unduia statura lui zveltă, mlădiaoasă și puternică, prin mijlocul luptătorilor, ajungînd în cîteva clipe în fața lui Matto-Sin. Amîndoi ridicară în același timp mîinile pentru lovitura ucigătoare. Securile se pocniră în aer și cea a ogellallahului căzu sfărîmată. Căpetenia se întoarse ca fulgerul și apucă să fugă.

— Matto-Sin ! strigă Winnetu, rămas pe locul său. Oare ciinele de ogellallah a devenit o cățea fricoasă care fuge de Winnetu, apașul ? Gura pămîntului îi va sorbi sîngele, iar vulturii îi vor sfișia inima și trupul !

În fața provocării, dușmanul trebui să se oprească, pentru a nu fi dezonorat pentru totdeauna, într-adevăr, Matto-Sin se înapoie.

— Winnetu, sclavul fețelor palide ! Aici este Matto-Sin, căpetenia ogellallahilor ! El ucide ursul și înfrînge bizonul ; el urmărește cerbul și îl prinde cu lațul ; în fața lui nu a rezistat încă nimeni și îi va lua viața lui Winnetu, fricosul de Pimo !

Smulgînd securea unuia dintre oamenii săi, năvăli asupra apașului, care îl aștepta. Ochii celor doi bărbați puternici aruncau priviri mînioase ; securea ogellallahului zbîrni pe deasupra capului său și căzu cu o putere năprasnică. Winnetu pară lovitura. Răsucind și el arma sa, tocmai voia să răspundă loviturii, dar fu prins pe la spate de cineva și stingherit. Doi ogellallahii se aruncaseră asupra lui. Cu iuțeala fulgerului, apașul se întoarse ; dușmanii căzură trăsniți sub loviturile lui, dar iată că securea lui Matto-Sin era din nou rotită pentru a lovi.

Deadly-gun își văzuse prietenul în primejdie. Dînd la o parte pe indieni ca pe niște fire de iarbă, năvăli printre ei, îl apucă pe Matto-Sin cu ambele mîini de coapsă și de gît, îl ridică în aer și îl aruncă la pămînt, care bubui sub lovitură. Imediat se aruncă asupra roșului căzut jos și îi împlîntă cuțitul în piept.

Cînd ogellallahii realizară că șeful lor murise, scoaseră un urlat tunător și părăsiră locul în goană. Dick Hammerdull era din nou lîngă Pitt Holbers ; cei doi încercau să-i țină în loc pe fugari.

— Pitt Holbers, bătrînul coon, îi vezi cum fug ? strigă Hammerdull.

— Hm, dacă tu crezi, Dick, atunci îi văd !

— Dacă cred sau nu cred, e totuna, dar așa... zounds ! Pitt. Ia uită-te la flăcăiașul acela care vrea să o rupă la goană printre cei doi oameni din Holland ! Hei, omul va fi ucis !

Mai mult rostogolindu-se decât fugind, el ajunsese în locul unde mai mulți indieni se străduiau să treacă de cei doi olandezi, care le stăteau în cale. Holbers îl urmă. Amândoi năvăliră asupra roșilor și îi doborâră.

În scurt timp, victoria fu deplină. Dintre dușmani, afară de cei care zăceau la pământ morți și răniți, nu se mai vedea nici unul : fugiseră toți.

Înspre răsărit, la orizont, începu acum să se vadă lumina pătrunzătoare a locomotivei. Fochistul văzuse semnalul flăcărilor și pusese trenul în mișcare. Inginerul, care făcuse parte din grupul lui Winnetu, veni lângă apaș și îi spuse :

— Voi sînteți mașter Winnetu ? Indianul dădu din cap în semn că da.

— Vă datorăm salvarea noastră de astăzi. Voi scrie un raport, care va ajunge pînă la președinte, așa că răsplata nu se va lăsa mult așteptată !

— Apașul nu are nevoie de răsplată ; el iubește pe toți oamenii buni și le dă brațul său în ajutor, dar el este mai puternic și mai bogat chiar decât marele părinte al fețelor palide. El nu are nevoie nici de aur și nici de argint. El nu vrea să ia, ci numai să dea. Howgh !

Trenul se opri cu puțin înainte de locul unde erau smulse șinele.

— Tunete și fulgere, sir ! strigă fochistul, sărind de pe locomotivă. Trebuie să fi avut mult de lucru. Pe Dumnezeu; aici a fost o adevărată bătălie !

— Pe bună dreptate... A fost cald de tot în seara asta și am căpătat o găurică, pe care o poți vedea aici. Dar, mai întâi, jos cu uneltele din tren și să punem șinele în ordine, spre a putea porni cît mai curînd. Ai tu grijă de aceasta, căci eu mă voi ocupa de cei căzuți !

Tocmai voia să se înapoieze, cînd din iarba deasă de lângă terasament sări o figură întunecată, trecînd repede pe lângă el. Era unul dintre ogellallahi, care nu avusese pînă acum prilej de fugă și se ascunsese spre a aștepta un prilej mai bun.

Lucrătorul în grija căruia fuseseră lăsați caii venise și el, firește, odată cu trenul și se oprise lângă vagoane. Indianul, care căpătase speranță văzînd aceste animale, se îndreptă în fugă spre lucrător, îi smulse din mînă căpăstrul unui din cai, sări în șa și voi să fugă.

Hammerdull observase indianul de cînd se ridicase din iarbă, și spusese tovarășului său nedespărțit :

— Pitt Holbers, bătrînul coon, îl vezi pe roșul acela cum sare ? Pe toți dracii, se îndreaptă către cai !

— Dacă tu crezi, Dick, că va căpăta unul dintre cai, eu nu am nimic împotrivă, căci omul care îi păzește mi se pare destul de verde !

— Dacă pare verde sau nu, e totuna, căci... Pitt Holbers, privește, îi smulge hățul din mînă, încalecă și... good lack, este iapa mea ! Ei, flăcăiașule, cred că acum ai cel mai potrivit prilej și cel mai mare noroc să poți sta de vorbă cu pușca mea !

Într-adevăr, indianul încălecă pe bătrîna iapă a lui Hammerdull și îi dădea pîteni în coaste pentru a se îndepărta cît mai curînd cu putință. Dar planul său nu izbuti, căci Dick Hammerdull își băgă degetul îndoit în gură și scoase un fluierat ascuțit. Imediat, ascultătorul animal se întoarse și se îndreptă în galop către stăpînul său, cu toate încercările sălbaticului de a-l opri. Indianul

nu văzu altă scăpare decât să sară din șa. Numai că trap-perul luă pușca în mînă ; lovitura pocni și ghinionistul căzu la pămînt, cu fruntea găurită de glonț.

— Ai văzut, Pitt Holbers, ce animal deștept este iapa mea ? Aș vrea să știu însă dacă indianul se va simți și fără ea fericit în veșnicele cîmpii de vînătoare din lumea cealaltă. Tu ce crezi ?

— Nu am nimic împotrivă, Dick, dacă tu crezi că a găsit calea cea bună. Nu-i iei pielea ?

— Dacă o iau sau nu, e totuna, dar de jupuit trebuie jupuită !

Pentru a ajunge la cel căzut, trecu prin fața celor doi olandezi, care stăteau acum unul lângă altul, odihnindu-se.

— Așa cum mă numesc Mare Letrier, căpitane, apoi asta a fost o încăierare cum numai în westul sălbatic se poate vedea ! auzi el pe unul din cei doi, spunînd în limba franceză.

Era însă prea ocupat cu propriile sale gînduri, pentru a da vreo importanță acestor cuvinte.

După ce luă scalpul mortului și veni iar lângă trenul oprit, îl văzu pe Deadly-gun alături de cei doi.

— Dick Hammerdull, îl întrebă acesta, nu este așa că ai găsit pe acești doi gentlemen olandezi la mașter Winklay ?

— Well, așa este, colonele.

— S-au purtat bine și îți fac onoare. Dar cum se face că i-ai luat cu tine ? Știi prea bine că nu-mi place să văd chipuri noi prin vecinătate.

— All right, sir, dar unul care se numește Henric Mertens spune că ar fi nepotul vostru.

— Nepotul meu ? Ești nebun.

— Hm ! dacă sînt nebun sau nu, e totuna ; dar am avut o mică afacere împreună și țineam vîrfurile cuțitului la beregata lui, cînd mi-a spus că voi nu veți fi prea mulțumit dacă i-aș vîrî mai adînc briceagul în gușă.

Faimosul tracker 1 se îndreptă atunci spre olandez și-l întrebă :

Cercetas.

— Voi sintetiza din Holland, după cum mi s-a spus ?

— Da, răspunse Mertens.

— Ce căutați în preerie ?

— Unchiule, vrei să ne întrebi mereu ? răsună atunci un glas, vorbind în limba olandeză.

Deadly-gun se dădu un pas înapoi.

— Unchi ? Nu cunosc nici o rudă cu numele Mertens ! declară el, uimit.

— Este drept ! însă mi-am spus așa, deși știam bine că numele Thieme îți este mult mai drag. Este vorba de bani, de bani mulți, așa cum ai scris. Trebuia să fiu prevăzător, motiv pentru care mi-am dat alt nume.

— Thieme... ? Este posibil ca tu să fii Henric ?

— Nu numai posibil, ci chiar sigur, unchiule. Iată scrisoarea ta prin care spui să vin înapoi. Celelalte hîrtii le poți citi mine !

Spunînd acestea, băgă mîna în haina sa de vînătoare și scoase o hîrtie împăturită, pe care i-o întinse. Bătrînul vînător aruncă o privire asupra rîndurilor încă luminate de flăcările pe ducă ale focului, apoi o duse la piept și strigă, emoționat :

— Este adevărat ! Dumnezeu mi-a binecuvîntat ochii, dîndu-le puțină să mai vadă o dată pe unul dintre ai mei ! Ce mai face tatăl tău ? De ce nu mi-a scris ! îi dădusem adresa la Omaha.

— Da, dar în această scrisoare tu descrii și tot drumul de la Arkansas către fortul Gibson, cu casa irlandezului Winklay și locul unde ai poposit pentru multă vreme cu westmenii tăi. Gîndindu-se că ai putea părăsi acest loc, am socotit că cel mai bun lucru este să pornesc chiar eu la drum și să-ți aduc scrisoarea de la tata. De cînd te afli în America, tu nu m-ai mai văzut, așa că nu ai cum să mă recunoști ; în schimb eu îți cunosc bunătatea cu care mi-ai ajutat părinții și apoi bunătatea cu care m-ai invitat să te vizitez.

— Well ! Mă bucur că această invitație a fost pusă în aplicare atît de curînd. Am găsit mult aur în munții Big-horn, pe care vreau să vi-l dau vouă, căci eu nu am ce face cu el. Trimiterea lui este o chestiune foarte nesigură, așa că doream să vii chiar tu personal. Ceea ce vreau să-ți dau este o adevărată avere pentru voi și sper că vă va face fericiți. Dar nu ești singur. Cine este tovarășul tău ?

— Tot un olandez. Se numește Pieter Woolf și voia să meargă spre west, așa că m-am întovărășit cu el.

— Frumos ! Vom vorbi mai tîrziu despre chestiunile noastre, dragă Henric, căci acum nu avem timp. Vezi că este nevoie de mine în altă parte.

Într-adevăr, tocmai răsună acum glasul conducătorului trenului, care îndemna pe oameni să fie gata de plecare, căci avea de gînd să recîștige timpul pierdut.

Albii morți și răniți fură urcați în vagoane, iar armele fură și ele luate. Călătorii mulțumiră salvatorilor lor și, deoarece stricăciunea de pe terasament fusese reparată, garnitura putea să-și continue călătoria. Cei rămași se uită după ea, pînă cînd luminile ei dispărură în depărtare.

CAPITOLUL VIII

Demascați

Se punea acum întrebarea dacă vor poposi sau nu aici peste noapte. Se putea bănuia că ogellallahii fugăriți se vor regrupa și vor căuta să se strecoare către locul luptei. Împrejurarea aceasta putea deveni primejdioasă, fapt pentru care s-a hotărît ca vînătorii să plece de aci și să poposească într-un loc mai îndepărtat, unde nu mai erau amenințați de un atac din partea indienilor. Deadly-gun încălecă pe unul dintre caii indienilor, care fusese prins, și apoi plecă toți.

În vreme ce colonelul vorbea cu nepotul său, Hammerdull ascultase totul. Acum, după ce călăreții se îndepărtaseră de locul luptei, el văzu că nepotul îl părăsise o clipă pe unchiul său, așa că își îndemnă iapa pînă ajunse lîngă calul lui Deadly-gun și îi spuse cu glas încet :

— Dacă nu vă este cu supărare, sir, aș avea ceva să vă spun.

— Supărare ? Nu rosti prostii ! Despre ce e vorba ?

— Ceva ce veți spune că este o prostie, sir. Este vorba de cei doi oameni, care afirmă că vin de dincolo, din bătrîna Holland.

— Păi chiar așa este !

— Dacă este sau nu este, e totuna ; dar eu cred că nu •este așa.

— Aiurezi. Nepotul meu este olandez, știu prea bine.

— Dar dacă nu este nepotul vostru, sir !

— Te indoiești ?

— Îl cunoașteți pe nepotul vostru ?

— Hm, nu l-am putut recunoaște, căci era un copilaș cînd l-am văzut ultima dată.

— Eu cred că voi nu l-ați văzut niciodată. Numele vostru olandez este Thieme. Pentru ce nu a păstrat acest nume și și-a luat un altul ?

— Din prevedere, pentru că el...

— Știu, știu ! îl întrerupse burtosul. Am auzit motivul pe care l-a spus, dar mi se pare că motivul acesta este cusut cu ață albă. Dar ia spuneți-mi, este căpitan ?

— Nu.

— Dar celălalt i s-a adresat cu acest cuvânt !

— Într-adevăr ? Ce tot spui ?

— Da, i-a spus căpitan. Am auzit asta foarte bine, ba chiar cu amîndouă urechile. Vorbeau pe franțuzește.

— Franțuzește ? întrebă colonelul mirat. Probabil că a fost întâmplător.

— Dacă a fost întâmplător sau nu, e totuna ; dar mie nu mi-a atras prea mult atenția la început. Când am auzit însă că este vorba de aurul vostru, am început să am bănuieli. De ce își spune celălalt față de noi Pieter Woolf — un nume îngrozitor, cu care poți să-ți scrîntești limba ! — iar lui. Henric Mertens îi spune că se numește Mare Letrier ?

— I-a spus numele acesta ?

— Da. Tocmai treceam prin fața lor, cînd am auzit asta ; am înțeles totul, căci pricep destul în franțuzească. Mai întîi, nu am dat nici o atenție, pentru că eram grăbit să iau scalpul unui roșu ; mai tîrziu însă m-am gîndit mai mult și iar am intrat la bănuieli. Mertens acesta vorbește olandeza bine și corect ?

— Ba parcă cu un accent străin ; probabil însă că doar mi se pare ; nu pot să-mi mai dau bine seama, pentru că au trecut ani mulți de cînd am părăsit Europa.

— Dacă ați părăsit-o sau nu, e totuna ; dar vă spun că mie nu-mi place afacerea asta. Noi vă spunem colonel, pentru că sînteți conducătorul nostru, deși nu ați avut niciodată acest grad militar. Dar de ce este numit acest Mertens „căpitan” ? Este conducătorul vreunor oameni ? Atunci, cine și ce sînt acești oameni ? Oameni cinstiți, nu prea cred ! Acum am terminat, colonel, și nu-mi luați în nume de rău avertismentul !

— ■ Nici prin gînd nu-mi trece, deși știu că te înșeli. Totuși, voi ține urechile și ochii deschiși, îți promit !

— Well ! Să sperăm că mă înșel; dar, pentru că nu cunoașteți personal pe nepotul vostru și este vorba de o sumă atît de mare, prevederea se impune de la sine.

— Dar s-a legitimat că este nepotul meu.

— Prin scrisoarea pe care v-a arătat-o ?

— Da, iar mîine îmi va arăta și alte hîrtii.

— ■ Dar acestea nu dovedesc nimic. Dacă a pus mîna prin mijloace necurate pe aceste scrisori ? !

— De ce trebuie să credem numai ceea ce este rău ?

— Dacă credem sau nu credem, e totuna. Eu nu am

încredere în acești doi oameni și, dacă dumneavoastră aveți încredere în ei, cu atît am să fiu mai atent !

Întreruseră conversația, cînd Mertens se apropie de Deadly-gun. Hammerdull plecă și călări lîngă lunganul Pitt Holbers, alături de care se simțea totdeauna bine.

După circa două ore de cînd plecaseră de la calea ferată, caravana ajunse într-un loc care era foarte bun pentru popas. Era acolo iarbă pentru cal, apă pentru oameni și animale, tufărișuri și arbuști, care serveau minunat ca acoperire. Au descălecat acolo. Se puteau simți în siguranță, căci deși nu era întuneric, nu era nici destul de senin pentru ca unul sau mai mulți ogellallahi să fi urmărit pe albi pînă aici.

Mertens nu mai avusese nici un prilej să vorbească cu Woolf fără să fie stingheriți. Acum însă, cînd toată lumea se culcă, el se așeză cu celălalt ceva mai departe, fără să trezească bănuiala cuiva — sau, cel puțin așa credea el. Cînd crezură că toți ceilalți au adormit, Mertens îi spuse pe șoptite tovarășului său.

— Pînă acum, totul a mers ca pe roate. Deadly-gun mă socotește nepotul lui. AH, dacă am avea acum tot aurul ! Am pleca imediat spre San Francisco, unde probabil că se găsește „L'Horrible”. Am pune iar mîna pe admirabilul nostru vas și iar se va vorbi despre actele noastre de piraterie. Hei, dacă ar ști colonelul ăsta cum am reușit să-l lichidez pe fratele său, giuvaergiul, pe cînd mă numeam Viconte de Bretigny !... și cum, la New York, am pus mîna pe nepotul lui, chiar în clipa cînd , Clairon, această femeie demonică, reușise să dispară cu banii noștri. Trebuie să mai pun eu o dată mîna pe ea ! După cum vezi, bătrînul trapper nu pare să ne dea prea mult de lucru. El ne va aduce ceea ce Miss Admiral ne-a luat. De altfel, sper chiar că ne va aduce ceva mai mult.

— Cu siguranță ! Cît aur a strîns Deadly-gun și societatea lui în munții Big-horn a auzit dragul său „nepot” chiar de curînd. A fost un mare noroc că v-ați întîlnit cu adevăratul nepot al colonelului. Poate însă că am făcut o mare greșală, căpitane !

— Care ?

— Că nu l-ați „achitat”.

— Asta a fost totdeauna una dintre curiozitățile mele ; dar era atît de sincer și de încrezător ! Mi-a răspuns la toate întrebările și mi-a dat toate lămuririle despre familia lui, lămuriri de care eu aveam nevoie pentru cazul cînd l-aș substitui, ceea ce, de altfel, aveam de gînd. Din pricina aceasta, am avut un moment de slăbiciune și am plecat cu banii și hîrțiile lui, fără a-i lua viața.

— Eu l-aș fi scos din circulație.

— Este de neluat în seamă.

— Cu siguranță că ne-a urmărit.

— Nu. Este nou venit în această țară, absolut necunoscut și — ceea ce este mai important —■ nu are bani. Nu mai are măcar un cent. Așadar, este neputincios și nu poate să mă urmărească și nici să-mi strice planurile în vreun fel oarecare. Principalul a fost că ne potriveam ca vîrstă și că Deadly-gun nu m-a văzut niciodată nici pe mine și nici pe el. El este absolut încredințat... dar, ia ascultă ! Cred că este cineva în tufișul din spatele nostru !

— Pe toți dracii ! Am fost spionați !, șopti Wolff tovarășului său.

— Așa se pare, răspunse acesta, dar de cine ?

— Fie de Deadly-gun, fie de unul dintre ceilalți. Voi afla imediat cine a fost.

— Cum?

— Mă strecor către locul unde s-a culcat Deadly-gun. Dacă nu se află acolo, înseamnă că el a fost.

— Și dacă a fost altul ?

— Atunci, acesta se va duce la Deadly-gun să-i zică ce-a auzit. În ambele cazuri, află ceea ce vreau să știu. Pe toți dracii ! Să nu intre la bănuieli ! Stai pe loc, liniștit, și așteaptă-mă pînă mă întorc !

Se întinse la pămînt și începu să înainteze tîrîș prin iarbă către locul unde se culcase colonelul. Acesta era încă acolo ; dar iată că din cealaltă parte veni cu pași ușori Dick Hammerdull.

— Colonele, liniște ! se aplecă spunîndu-i încet. Oricît de încet vorbise, Mertens era destul de aproape și avea urechea fină, așa că putea auzi orice cuvînt.

— Ce este ? Ce s-a întîmplat ? întrebă Deadly-gun.

— Încet, încet, pentru a nu ne auzi cei de dincolo ! V-am spus că am bănuieli, sir. Mi s-a părut că Henric Mertens și Pieter Woolf — blestemat de întortocheat nume pentru limba unui gentleman neolandez ! — așadar, mi s-a părut că acești doi s-au cam îndepărtat de noi cînd s-au culcat. Am prins iar bănuieli și m-am strecurat către ei. Am reușit să mă apropii, astfel încît capul meu se afla chiar între capetele lor și am putut auzi ceea ce își șopteau.

— Ai înțeles ce spuneau ?

— Dacă am înțeles sau nu, e totuna, dar am auzit că acest Mertens nu este nepotul vostru, ci un căpitan de pirați, iar celălalt se numește Mare Letrier. Mertens a întîlnit pe adevăratul vostru nepot, i-a furat tot ce avea la el și... Mai mult nu voia și nu avea nevoie să audă Mertens ; aflase destul, așa că se strecură cît mai grabnic cu putință, către acolitul său.

— Sîntem trădați, îi spuse el. Ia-ți arma și urmează-mă cît poți mai repede la cai ! Dar ușor, foarte ușor !

Se strecurară în cîmpie, printre tufișuri și ajunseră în locul unde fuseseră legați caii. Dezlegară caii lor și îi traseră încet, foarte încet, pînă departe, pentru a nu se auzi zgomotul copitelor. Cînd se îndepărtaseră destul pentru a se simți în siguranță, încălecară și voriră să îndemne caii la fugă.

• Atunci răsună în urma lor un tropot asurzitor. Mertens înfipse pîntenii în coastele calului, care zvîcni de pe loc de durere. Fugi apoi, urmat de Wolf, într-un galop înnebunitor.

În curînd însă, văzură în urma lor doi călăreți, care păreau că se apropie din ce în ce mai mult. Mertens dădu din nou pîteni animalului, dar iată că apăru doar la cîțiva pași în urma lui figura apașului. Acesta își ridică brațul în care ținea primejdiosul lasso, un șuierat ca și cum un bici ar fi vîjîit prin aer... o smucitură, și om și cal se prăbușiră la pămînt.

Înapoia lor răsună un strigăt. Bătrîna iapă a lui Hammerdull își făcuse datoria ; burtosul stătea acum peste Pieter Woolf, care zăcea la pămînt, și-i lega brațele.

Deadly-gun și Pitt Holbers se lăsaseră total pe seama dibăciei celor doi urmăritori și se apropiau încet, călare. Cînd ajunseră acolo, fugarii erau legați fedeleș.

— Pitt Holbers, bătrînul coon, spuse Hammerdull, ia uită-te dacă greenhornul acesta va mai scăpa ! Este sfoara destul de puternică ?

— Dacă tu crezi, Dick, că este destul de strînsă nu am nimic împotrivă ; dar desfă lațul de la gîtul calului, ca să nu se sugrume !

— Dacă se va sugruma sau nu, e totuna ; deoarece însă tot mai putem folosi acest dobitoc, îl vom dezlega. Și apașul slăbise între timp lațul de la gîtul calului lui Mertens. Acesta fusese doborît și legat, înainte de a fi avut putința să facă vreun gest de apărare. Acum, stătea ca un condamnat în fața lui Deadly-gun.

— Domnule Viconte și căpitan, sînteți un călăreț prost. Nu mai încercați această faptă, căci atunci vom lăsa să vorbească armele și nu lassourile ! Prin fuga voastră, v-ați recunoscut vinovați. Veți afla cum știe să pedepsească un tracker ! Dick Hammerdull și Pitt Holbers, las pe seama voastră pe acești doi oameni. În primul rînd, luați-le hîrțile și documentele nepotului meu ! În cursul nopții, vom face de pază cu schimbul. Miine în zori, plecăm, după ce vom lega pe acești domni de șei, pentru a-i duce în hide-spot ! Noapte bună ! Mai avem mult de mers și indsmenii pot să ne mai dea de lucru, așa că avem nevoie de somn !...

„Maica Dodd din Hoboken"... ce sunet minunat și ademenitor are acest nume pentru marinarii de orice naționalitate care au ancorat vreodată în New York ! O a doua maică Dodd nu se poate găsi, oriunde merg valurile și vîîie vîntul ; și numai o singură dată să fi fost în saloon-ul ei, ai fi aflat destule amănunte de povestit despre ea, învăîînd să o lauzi pentru prietenia ei și dorind să acostezi cît de curîînd acolo.

Trebuie să fii însă un matroz brav, pentru că altfel ea nu vrea să știe de nimic și te pomenești afară mai repede decît ai intrat. Maica Dodd are o părere foarte strictă asupra noțiunii de clasă și apără cu mină forte faima casei sale, uneori chiar într-un mod cam violent, așa că numeroși marinari recalcitrânți au simțit greutatea pumnilor ei puternici și impetuoșitatea brațelor sale grase. Pe cine nu poate să sufere îl dă pur și simplu afară, iar dacă el nu pleacă imediat, atunci îl apucă de brăcinar și, pufăind ca o locomotivă, îl aruncă în mijlocul străzii. Dacă însă cineva a avut norocul să-i cîștige încrederea, acela poate conta în orice împrejurare pe ajutor și apărare din partea ■ei și este sigur că nu va fi niciodată lăsat de izbeliște.

Clădirea, pe care stă firma „La maica Dodd", este drept că are numai un singur etaj, dar este lungă și în-căpătoare. Prin ușa largă, pătrunzi într-o sală spațioasă, al cărei tavan afumat este sprijinit de stîlpi de lemn. În față, este locul pentru 'gloată**', dar la mesele din fund pot lua loc numai cei pe care hangîța îi are la inimă ; în peretele din fund, se află o altă ușă, care dă în altă cameră, unde timonierii și căpitani stau de vorbă și unde fiecare swalker dorește să ajungă odată, cînd va cîștiga bunăvoința maicii Dodd.

Pe asemenea clienți superiori îi servește ea însăși, pe cînd ceilalți trebuie să se mulțumească cu personalul de serviciu.

În ziua aceea ancoraseră mai multe vase cu aburi și •cu pînze, așa că această casă ascunsă se bucura de oaspeți mulți. Maica Dodd stătea la tejghea, cu mîinile în soldurile grase, dirijînd ca un general personalul, numai prin semne cu mîna sau cu ochiul și rareori scoîînd cîte un cuvînt tăios.

La una din mesele din față se afla un grup de bărbați, care pentru un cunoscător erau imediat identificați ca runners, loafers, sau rowdiers — ceea ce înseamnă aproape totuna cu pușlamale, vagabonzi.

Toți aceștia vorbeau atît de tare, încît glasurile lor acopereau vorbele celorlalți din saloon. Discutau o ches-1 Marinar.

tiune politică, adică ceva cam îndrăzneț pentru toate timpurile, dar mai ales pentru acum și pentru New York, aproape în toiul războiului civil.

— Ai dreptate, Tommy, striga unul dintre ei. Niggerii nu sînt oameni adevărați ; ei sînt pe jumătate oameni și pe jumătate animale, așa că nu trebuie să te tratezi decît cu

iciul. Să-i ia dracul pe aceștia din nord, care vor să facă din negrii niște gentlemeni.

— Gentlemenii ? Nu va fi chiar atît de ușor ! Sudul are drepturile sale la care nu renunță ; dacă aș avea putere, aș trimite la ștreang pe toți prietenii negrilor. Maică Dodd, bătrîna vrăjitoare, încă o sticlă !

Imediat se făcu tăcere în toată camera, căci toți cei care o cunoșteau pe hangîța știau ce avea să urmeze. Aceasta se desprinsese greoi din locul în care stătuse pînă atunci și își făcu drum printre clienți pînă la cel ce vorbise.

— Will, crapă puțin ușa ! porunci băiatului de prăvălie, care tocmai pusese un butoiăș cu bere pe tejghea.

Cînd porunca fu împlinită, hangîța luă de umeri pe cel ce vorbise.

— Ascultă, tinere : aici în nord, cînd spui vrăjitoare, navighezi contra vîntului. Te voi trimite spre sud, iar partea ta de plată ți-o fac cadou !

Ca într-un vîrtej, omul fu tîrît din cameră în pridvor și apoi aruncat în stradă. Cînd viteaza femeie își făcu reîntarea, tovarășii celui care zburase prin aer se ridicară și formară un cerc amenințător în jurul ei. Dar. cu un opintit puternic al mîinilor, ea își făcu loc și strigă celorlalți :

— Copii, cine mă ajută împotriva acestor oameni ? Toți, fără excepție, săriră în picioare, iar în clipa rmătoare, saloon-ul era curățat. Maica Dodd știa destul de bine că niciodată nu se va adresa zadarnic clienților săi credincioși.

Își reluate de mult locul de la tejghea, cînd ușa se deschise și înăuntru pătrunse un tînăr. în ciuda îmbrăcămînții sale uzate, lăsa impresia că nu face parte dintr-o societate reprezentată numai de marinari și de alții ca ei. Arăta foarte cufundat în gînduri și slăbit, de parcă fusese bolnav sau avea de luptat cu griji mari. Părea că are de gînd să se oprească la o masă nu departe de intrare, cînd răsună glasul hangîței :

— Good evening ;!, mașter Thieme ! Nu voiți să intrați în camera din fund ?

Îi ieși în întîmpinare, apoi îi trecu în față și el o urmă printre clienți, pînă la camera din fund, unde nu se găsea încă nimeni.

— O sticlă cu porto, nu-i așa, sir ?

Chiar dacă el ar fi dorit altceva mai ieftin, ar fi fost tîrziu. Maica Dodd plecase și îi aduse în curîînd băutura.

— Păreți astăzi ceva mai bine, sir. Să sperăm că în curîînd, veți fi destul de bine pentru a putea întreprinde călătoria !

— A trebuit să muncesc mult, foarte mult, maică Dodd, și nu am vrut să mă înapoiez pînă nu pot să-mi plătesc datoria ! Băgă el mîna în buzunar, dar hangîța îl opri.

— Vreți să fiți sincer, mașter Thieme ? Ați cîștigat în cîteva zile atît de mult încît vă apasă banii în buzunar ?

— Hm, nu este chiar așa, dar aș putea...

— Știu, știu ! Îmi sînteți dator și îmi veți plăti datoria ; acum însă nu vreau banii aceia; mai tîrziu. nu acum ; chiar eu o să vă amintesc. Dar nu vreți să plecați spre west ?

— Ba da... dar...

— Dar ?

— Da, maică Dodd, dacă aș putea să vizitez pe unchiul meu, acolo în Vestul-îndepărtat, atunci s-ar sfîrși toate •necazurile. Dar nu pot acum...

— De ce nu puteți acum ? Din pricina costului călătoriei.

— Cam de ce sumă ați avea nevoie ?

— Cincizeci de dolari.

1 Bună seara.

— Mașter Thieme, sînteți destul de puternic pentru a putea întreprinde această călătorie ? Asta este principalul !

— Da.

— Well, sir, atunci veți avea acești bani, și anume de la mine și chiar astă seară !

— Maică Dodd ! Nu v-am povestit că...

— Știu, știu tot, sir ! Cunosc trecutul dumitale și pe dumneata. Dar bunul Dumnezeu nu lasă pe nimeni. Țineți minte asta ! Acum însă, beți sticla aceasta și lăsați-mă să văd și de cei din față !

Se înapoie în sala mare, unde ajunse tocmai la timp pentru a observa intrarea unui om, la a cărui vedere i se luminară de bucurie trăsăturile feței.

Omul acesta, înalt și extraordinar de musculos, purta pe capul cu părul tuns pînă la piele o pălărie cu marginile uriașe, care îi cădeau pînă pe ceafă, în vreme ce partea din față fusese pur și simplu tăiată. Corpul îi era acoperit cu o haină în formă de sac scurt și larg, ale cărei mîneci nu-i ajungeau nici pînă la cot, peste o cămașă curată, apoi niște antebrațe păroase și, în sfîrșit, două mîini înnegrite de vreme, care păreau labele unui animal dinainte de Potop. Picioarele îi erau înfundate în niște pantaloni tot atît de largi, făcuți din niște stofă ușoară.

Extremitățile picioarelor erau vîrîte în două cizme, a căror piele cu siguranță că fusese luată de pe spinarea unui elefant.

Cu pălăria sa verde, cu haina verde și cu pantalonii galbeni, omul acesta părea o figură de bal mascat, care se rătăcise pe aici. Cu pași mari, el își făcu loc printre mese și scaune, pășind ca și cum s-ar fi aflat pe o corabie bîntuită de furtună și aruncată în toate părțile.

— Maică Dodd ! strigă el, întinzînd brațele către hangîta. Halle-lă! Heigh-day ! — Heda ! — o, oameni buni, lăsați-mă odată ! Good evening, maică Dodd, eu sînt, tot eu ! Ce mai faci, mon bijou,?

— Peter ! într-adevăr, iată-l pe Peter Polter, care...

— Firește, Peter Polter, mai demult marinăr pe vasul de război al Majestății Sale Britanice „Nelson”, apoi cîrmaci pe nava Statelor Unite „Swallow”, iar, acum... allo, maică Dodd, vino lîngă vesta mea și lasă-mă să te sărut !

O luă în brațe, o trase lîngă el și îi apăsă un sărut răsunător pe buze, sărut pe care hangîta îl îndura ca o martiră.

— Tot cel vechi ești, Peter ! Mereu dornic de vînt bun și...

— Și însetat de o sticlă ! Scoate cîteva înghițituri din licoarea mea favorită, căci înainte de a începe povestirea, trebuie să spăl cabina interioară.

Intră în camera din fund și de abia atunci hangîta văzu că Peter nu venise singur. Îl urma un tînr, care se vedea de la o mie de pași că este un gentleman, lucru de mirare ca un Peter Polter să se găsească într-o asemenea societate.

Maica Dodd își făcu repede datoria. Aduse cele cerute și puse trei pahare pe masă.

— Unul pentru mine ! spuse ea. Căci se înțelege de la sine că voi bea cu cel mai drag client al meu o înghițitură pentru „welcome” !

— Firește, bătrînă și dragă fregată ! Mai înainte, să-ți prezint pe mașter Treskow, care este un bun prieten al meu.

Hangîta făcu cea mai grațioasă reverență de care era capabilă, iar Peter continuă :

— L-am întîlnit la fratele meu de dincolo, care ancorase la un giuvaergiu numit Thieme. Dar...

— Thieme ? Giuvaergiu ? Să fie cu puțință ?

— Ce anume ? interveni, pentru prima dată în discuție și Treskow.

— Ei, domnule, vedeți pe tinerelul de colo ? Maica Dodd arătă lui Treskow pe tînrul aflat în odăiță. Este un tînr cumsecade, dar a avut nenoroc. Tatăl său avea o mare casă de comerț dincolo de Ocean, dar a fost asasinat și jefuit. Cu puțin înainte, își trimisese fiul aici. Un frate al bătrînului trăiește în west, ca trapper și a găsit, acolo mult aur. Deoarece el nu ține să fie bogat, voia să-l dăruiască fratelui său, pe care el îl mai ajutase în trecut.

Toate acestea mi le-a spus chiar Thieme.

— A vizitat pe unchiul său ?

— Nu, încă nu. El nu a mai fost pînă acum în America și se găsea de puțin timp aici, cînd a auzit știrea atentatului, adusă de doi din concetățenii lui. Încrezător în aceștia, el le-a povestit toată istoria vieții lui, iar drept mulțumire, aceștia l-au doborât într-o zi și au plecat cu hîrțile și ultimii lui bani. Acum este iarăși sănătos și... dar, mașter, mai bine să vi-l prezint, căci se pare că v-ar interesa.

Treskow se ridică imediat și se apropie de masa la care stătea tânărul Thieme.

— Scuzați-mă domnule, începu el în limba olandeză, dacă îmi iau permisiunea să mă adresez dumneavoastră.

— Doriți ceva ? întrebă Thieme, ridicându-se de asemenea imediat de pe scaun.

— Nimic mai mult sau mai puțin decât tovărășia dumneavoastră. Vreți să aveți bunătatea de a lua loc lângă noi ?

— Cărei împrejurări datorez plăcerea de a primi invitația ?

— O împrejurare care se pare că este în foarte strînsă legătură cu dumneavoastră. Numele meu este Treskow.

Sînt detectiv și... vă rog însă, mai înainte, să ne așezăm la masă.

Thieme îl urmă plin de încordare.

— Domnule Thieme, știți deja de asasinarea tatălui dumneavoastră ?... Atunci, să vă spun direct că eu mă găsesc aici, ca polițist, tocmai pentru lămurirea acestei afaceri !

Thieme ascultă amănuntele date de polițist. Pentru prima dată, afla dintr-un izvor demn de încredere cum se petrecuseră faptele. Pe atunci, Peter Polter se găsea în vizită la un frate de al său, pe care nu-l văzuse de ani de zile și care era angajat la bijutierul Thieme. Omul acesta cu experiență se alăturase lui Treskow, atunci cînd fu sigur că asininii fugiseră în America. Cînd detectivul făcu la sfîrșit o descriere a probabilului asasin, tânărul Thieme sări în picioare înfrigurat.

— Încă o dată, domnule, vă rog descrieți-mi-l !

— Bucuros ; pot chiar să vă arăt o fotografie a Vicontelui de Bretigny zise Treskow și scoase din buzunar un portofel din care luă o fotografie, pe care i-o smulse din mînă Thieme.

— El este ! Fotografia este reușită, își scoase batista din buzunar, ștergîndu-și fruntea, pentru a se prăbuși pe scaun.

— Dacă aș fi bănuît, murmură el. Maică Dodd, îl recunoașteți ?

— Îl recunosc, sir !

De data aceasta, Treskow fu cel care sări în picioare.

— Îl cunoașteți ? A fost aici ?

— Da, sir ! întări hangîța.

— Povestiți-mi totul, domnule Thieme !

— Eram de o săptămînă la New York ; auzisem de maica Dodd și îmi petreceam vremea aici. Voiam să plec spre west pentru a-mi vizita unchiul, cînd am cunoscut doi compatrioți : pe Henric Mertens și Pieter Woolf. Veniseră din Europa și știau o mulțime de lucruri din patrie. Cînd îmi aflară numele, mi-au povestit despre nenorocirea tatălui meu. De aș fi știut atunci că Mertens nu era altul decât acel Viconte de Bretigny, iar Pieter Woolf acel Cavaler de Saccard sau un servitor... dar nu mi-ați spus numele lor adevărat !

— Mare Letrier.

— Mare Letrier ! strigă hangîța. „Mare veninosul” care navighează cu căpitanul Caiman, după cum povestesc marinarii ? !

— Thunderstorm, — tunete și fulgere ! Maică Dodd, bătrînă zîna a mărilor ! strigă Peter Polter. — Așa cum am fost matroz pe vasul Majestății Sale Britanice „Nelson” și apoi timonier pe vasul Statelor Unite „Swallow”, nu aș fi crezut aceasta. Să știi că el este !

— Cine ? întrebară Treskow și Thieme în același timp.

— Ați auzit vreodată de căpitanul Caiman ? întreabă hangîța. Dar de secundul, Miss Admiral ? Mare Letrier, „Mare veninosul”, era omul de încredere al căpitanului. Nu de multă vreme autoritățile au reușit să prindă acești pirați luîndu-le vasul după o luptă crîncenă. Dar aceștia doi au dispărut fără urmă. Vreți să auziți ce am aflat despre căpitanul Caiman ?

Pe obrajii tuturor se citea interesul.

— Atunci, ascultați ! Este francez și probabil că se numește Camain, astfel că prin schimbarea ordinii literelor s-a ajuns la „Caiman” așa cum spun francezii la crocodilii din Mexic. Numele de căpitanul Caiman i-a fost dat prima dată de oamenii lui. După aceea s-a făcut temut pretutindeni. Trebuie să fi fost încă din tinerețe un foarte priceput marinar. Deși nu are mult peste treizeci de ani, a făcut nesigure toate rutele de navigație. A fost și negustor de sclavi, aducînd negri din Africa pînă pe coastele Americii. Nici un alt căpitan nu se putea măsura cu el, datorită navei sale „L'Horrible”. Se pare că este o corabie cu trei catarge. Căpitanul Caiman nu se temea nici de vasele cu aburi, atîta vreme cît se găsea un pic de vînt în pînzele lui. Maestrul vintrelelor era Miss Admiral, o femeiușcă, dar un adevărat diavol cu chip de om. Ea era singurul copil al unui marinar bătrîn, care a avut slăbiciunea să nu se despartă de ea niciodată. A îmbrăcat-o în haine băiețești și a luat-o pe bord în toate călătoriile sale. Acolo a învățat ea meseria marinărească. A trecut rînd pe rînd toate gradele de la mus la ofițer. Avea nu numai îndemînare, ci chiar talent pentru marinărie și a ajuns, prin practica și teoria învățate de la tatăl său, atît de departe, încît să poată conduce singură un vas, pe orice mare sau vreme. Și totuși, bărbații care erau în echipajul tatălui ei nu aveau „de ce se bucura, încă de pe cînd era copil, fata era o pisică sălbatică ; cu cît creștea în înălțime și în ani, cu atît i se dezvolta caracterul de diavol. Vă puteți închipui ce s-a întîmplat cînd s-au întîlnit Miss Admiral , și Căpitanul Caiman. Ambii nu numai că au prins și vîndut negri, ci fiecare navă pe care au întîlnit-o au socotit-o drept o priză bună, atunci cînd putea fi învinsă. Cîte vase au fost jefuite și apoi înecate cu tot echipajul, cu siguranță că nu se va ști niciodată. Aș vrea să aflu numai cum s-au întîlnit cei doi.

— Asta pot să ți-o spun eu, maică Dodd, o tu, curioasă lanternă pe corabie ! spuse Peter Polter. Când eram cîrmaci pe „Swallow”, povesteau marinarii, așa că am aflat și eu. Căpitanul Caiman ar fi putut ajunge departe pe o cale cinstită ! Dar după cum Miss Admiral era încă din tinerețe o pisică sălbatică, Caiman a fost încă din copilărie un lup neîmblînzit. Marea era elementul lui și o cunoștea din cincisprezece ani de călătorii mai bine decît mulți dintre ofițerii de pe vasele de război. Și în el există un demon, care l-a îndemnat totdeauna să nu meargă pe calea dreaptă. A făcut prostii după prostii. Deși era un element bun la lucru, a fost izgonit deoarece s-a dezonorat. După aceea, și-a petrecut multă vreme pe vase cu renume îndoielnice. Cu prilejul acesta a cunoscut-o pe Miss Admiral. Tatăl ei murise de curînd și ea moștenise un sac cu bani. Cei doi se întîlniră și își dădură seama că se potrivesc, așa că se hotărîră să cumpere un vas, să se ocupe cu comerțul de negri, îngrozitorul comerț de abanos, și totodată să ia tot ce le cade la îndemînă. Diavolul le-a scos în cale pe „L'Horrible”. Treburile lor mergeau bine și în curînd deveniră bogați. În prima epocă, vasul de pirați avea doi căpitani, pentru că Miss Admiral se socotea pe picior de egalitate cu tovarășul său. Dar el a supus-o din ce în ce mai mult ; ea și-a dat seama că el este mai bun navigator decît ea și a trebuit să se mulțumească cu postul de secund. Această degradare, așa cum o socotea, ea a răzbunat-o pe spinarea inferiorilor săi. Pisica cu nouă cozi a devenit un obiect la ordinea zilei pe bord și cine îndrăznea să nesocotească un ordin era imediat ucis și aruncat în mare. Un bătrîn swalker de pe „Swallow” spunea chiar că au fost o vreme pe „L'Horrible” sute de asemenea întîmplări.

— Și tocmai acești trei, căpitanul Caiman, Miss Admiral și „Mare veninosul” nu au fost prinși atunci... ! spuse Treskow, dus pe gînduri. Miss Admiral obișnuiește și acum să se travestească în bărbat... ! Foarte interesant ! S-ar putea să fie exact, dar s-ar putea să fie și multă fabulație. Mister Thieme, v-am oprit adineauri din povestire, așa că vă rugăm să continuați.

— Cu plăcere. Așadar, m-am imprietenit cu presupușii mei compatrioți și le-am povestit despre plănuita mea călătorie în west, pentru a-mi întîlni unchiul. Am povestit cu încredere lui Mertens multe din viața mea și a tatălui meu și...

— Scuzați-mă ! îl întrerupse polițistul. Am putea afla ceva mai amănunțit cele discutate ?

— Bineînțeles ! Puteți și chiar trebuie să aflați totul. Tatăl meu n-a fost totdeauna omul bogat ca înainte de a muri. Părinții lui fuseseră foarte săraci și putuseră să ajute pe fiii lor numai în timpul școlii. Tata a fost dat la un atelier de giuvaericele, după dorința lui, în vreme ce fratele său era înclinat mai mult spre a deveni pădurar, ceea ce a reușit. A venit vremea aceea a revoluțiilor, cînd mulți au fost prinși de patimi politice. Unchiul meu a fost și el antrenat de acest vîrtej, a pierdut patria și slujba și a dispărut. De abia după cîțiva ani a îndrăznit să ne scrie. Venise în America și intrase într-un grup de vînători de blănuri, unde se dovedise un foarte bun pușcaș. Rodul străduințelor sale era trimis regulat părinților pînă cînd au murit, apoi fratelui său, care astfel a reușit să-și alcătuiască o întreprindere proprie. A început apoi să ne trimită sume tot mai mari, care la început ne-au uimit, pînă cînd faptul a fost lămurit prin unele scrisori. Cunoscuse un șef de trib indian, numit Inciu-ciuna, astfel că...

— Inciu-ciuna ? strigă Peter Polter. Miile tonnerres. acesta era chiar căpetenia apașilor, pe care l-am întîlnit odată la Deadly-gun, cînd mă găseam în preerie, să văd și eu ce se petrece pe acolo.

— Deadly-gum ? întrebă Thieme surprins. Îl cunoșteți ?

— Dacă îl cunosc ? Se înțelege ! Pe el și pe Dick Hammerdull și pe Pitt Holbers și pe Ben Cunning și pe toți cei care se adunau atunci în acel hide-spot ca niște marinari în cabină !

— Ce coincidență ! Deadly-gun, numele acesta l-a căpătat unchiul, din pricina siguranței cu care lovea glonțul său.

— Unchiul vostru ? Cheek-up. tinere, dați-mi cele zece degete ale voastre, căci trebuie să le strîng puțin ! Maică Dodd, repetă transfuzia asta ! mai adu cîteva picături din această apă cărămizie, căci atunci cînd Peter Polter se bucură, trebuie să și bea !

— Ce înțelegi prin hide-spot ?

— Este o ascunzătoare pe care și-au gătit-o acești bătrîni swalker, pentru a nu fi mușcați de oamenii roșii, o ascunzătoare în care stai liniștit ca în sînul lui Avraam !

— Și știi unde se găsește ?

— Hm ! iată ceva cam greu. Un asemenea drum nu se poate descrie, dar dacă mergi pe o rută corectă, poți arunca ancora acolo unde trebuie.

— Bine, vom mai vorbi despre asta. Ce noroc că v-am întîlnit ! Totuși, să continui povestirea mea ; așadar acest Inciu-ciuna a arătat unchiului meu un loc în munți unde trebuie să se găsească mult aur, căci sumele ce ni le-a trimis erau tot mai mari. În felul acesta, comerțul nostru a căpătat o dezvoltare uriașă. Cu puțin înainte de asasinat, a sosit o scrisoare de la unchiul meu, prin care mă invita să-l vizitez, îi era dor să găzduiască o rudă la el. Întrucît se obișnuise cu westul, nu se putea hotărî să-l părăsească. Eu eram destul de copt pentru o asemenea călătorie, și tot eu trebuia să aduc înapoi în Europa o sumă mare de bani. Drumul spre el duce pe Arkansas în sus, pînă la fortul Gibson, unde trebuia să mă interesez de un anume Winklay...

— Mașter Winklay, irishmanul ? Hallo, pe acesta îl cunosc și eu ! Este un suflet îndrăgît de leneș și are cel mai prost tutun pe care l-am întîlnit vreodată pe apă sau pe uscat ! se plînsese timonierul.

— Așadar, acolo trebuia să mă interesez despre •Deadly-gun.

— Mașter Thieme. atunci de ce stați mereu pe chei și nu întindeți pînzele pe Arkansas, în sus ?

— Pentru că... iată că mă înapoiez acum la Viconte de Bretigny. Acesta m-a întrebat dacă unchiul mă cunoaște personal sau dacă este de-ajuns ca să mă legitimez. Eu am pomenit atunci de hîrțile mele de identitate și scrisorile unchiului, pe care le aveam la mine. De-abia mai tîrziu mi-am dat seama că el se interesase de familia noastră în scopuri josnice. A doua zi, în timpul unei plimbări, cei doi ticăloși m-au atacat și mi-au furat hîrțile, banii și obiectele de valoare, pe care le aveam. Apoi domnul Viconte și servitorul au dispărut. Am așteptat mult pînă mi s-au tămăduit rănila și de-abia acum sînt în stare să mă gîndesc la călătorie.

— Ați reclamat cazul ? interveni Treskow.

— Desigur, dar fără folos. Deoarece aveam toți banii în buzunar, atunci cînd am fost atacat, mă găsesc acum fără mijloace și, dacă nu ar fi fost buna noastră maică Dodd...

— Stop. mister Thieme ! îl întrerupse hangîta. Știți : orice doriți veți avea. Să nu aveți nici o grijă !

— Așadar, fapt sigur este că hîrțile dumneavoastră se găsesc în mîinile pretinsului Viconte, spuse Treskow. În consecință, el are intenția să meargă spre west pentru a vă întîlni unchiul și a se da drept nepotul său. Faptul acesta și împrejurarea că ticăloșii sînt acum numai doi și nu trei îmi dă de gîndit. Unde se află suma uriașă de care a fost jefuit tatăl dumneavoastră ? O asemenea avere nu poate fi cheltuită repede... Pierdută ?... Foarte puțin probabil. Ascunsă?... Nu prea cred. Dar unde este al treilea, fie că este Cavalerul de Saccard, fie că este Mare Letrier ? Unul din cei doi trebuie să s-a despărțit de ceilalți ; este posibil ca tot el să fi dispărut cu banii. Dar oricare ar fi situația, drumul nostru este pe Arkansas în sus, către acel hide-spot de care ne-a vorbit timonierul. Sînt sigur că Voi găsi acolo pe doi dintre criminali. Mister Thieme, veniți cu noi ?

— Mai încape vorbă, tresăltă acesta de bucurie. Mai bine nici nu mi-aș fi putut împlini dorința. Care este cel mai scurt drum către vest ? Să luăm trenul sau vaporul ?

— Yes, my dear ! cu trenul ajungeți mai repede acolo decît cu vaporul. Trenul merge însă destul de prost acum prin Statele Uniunii, din pricina transportului de trupe către sud. Pe mare, către New Orleans, nu aveți să vă temeți de nimic. Chiar în noaptea asta pleacă vasul cu aburi „Leviathan”. Căpitanul cu siguranță că va veni aici. Este un ofițer strașnic și vasul lui este rapid. Un vas de război bineînțeles că nu este un vas de pasageri, dar o vorbă de la mine contează. Voi vorbi cu el.

— Faci asta, maică Dodd ?

— Cu plăcere, deși mi-ar fi fost plăcut să mai stați la mine. Sper însă că nu veți trece pe lîngă saloon, lăsîndu-mă la babord sau la tribord cînd vă veți înapoia. Vreau să află și eu ce s-a mai întîmplat !

— Silence, maică Curiozitate ! spuse Peter. Vă voi povesti centimetru cu centimetru drumul nostru...

— Tu, Peter ? Pleci și tu ?

Bătrînul timonier deschise gura și se uită la ea cu ochi mari:

— Da, bătrînă șalupă ! Dar ce vrei să faci ? Nu cumva să trag la mal și să aștept pînă cînd dragul meu policeman și cu mașter Thieme vor fi mîncăți de rechini sau prăjiți de indieni ? Cine să le arate drumul către mașter Winklay și către hide-spot, dacă nu timonierul fără navă Peter Polter ? Nu, nu. trebuie neapărat să navighez și la același bord cu ei !

Brava hangîta era într-adevăr mișcată, văzînd că-i pierde atît de repede, dar trebui să se resemneze.

Conversația își schimbă subiectul, trecînd în domeniul amănuntelor și întîmplărilor secundare ale evenimentelor care aduseseră împreună pe acești trei oameni. Clienții soseau tot mai numeroși în această cameră, iar printre ei sosi și căpitanul vasului cu aburi „Leviathan'4”. Maica Dodd se ținu de cuvînt și la intervenția sa, căpitanul se declară gata să ia pe bord pe cei trei pasageri, deși făcea ceva contra regulamentului.

Stabilindu-se și acest lucru, ei trebuiră să se pregătească imediat, pentru că nu mai era timp de pierdut și, după un cordial rămas bun luat de la hangîta, însoțiră pe căpitan pe bord. Vaporul părăsi portul cu mult înainte de revărsarea zorilor, ieșind în marea largă.

CAPITOLUL X

Ben Cunning

Călătoria avu loc fără întîmplări neprevăzute. Ajunși în New Orleans, călătorii găsiră o atmosferă apăsătoare. Trecuseră însuflețirea și încordarea cu care statele din sud ■ intraseră în războiul civil și acum toată lumea era dornică de pace. Treskow și Thieme își schimbă hainele cu îmbrăcămîntea practică de trapper, dar Polter nu vru nici în ruptul capului să-și lepede veșmintele cu care era îmbrăcat. După aceea, toți trei își făcură rost de arme și luară primul steamer spre Mississippi în sus, pînă la vărsarea Arkansasului.

După cucerirea fortului Vicksburg, Mississippi era din nou pe toată lungimea în mîinile Uniunii, astfel că și călătoria pe fluviu se făcu fără evenimente deosebite. Pe Arkansas, călătoriră cu un vaporăș pînă la portul Gibson, unde își cumpărară trei cai puternici, muniție și provizii.

După aceea, plecară de-a lungul fluviului. Merseră cîteva zile și ajunseră în cele din urmă la micul settle-ment 1 unde master Winklay își deschisese cunoscutul „store-and-boardhouse.”.

Treskow și Thième erau călăreți destul de buni. Cu totul altfel, era cazul cu Peter Polter, care călărea cu genunchii ridicăți, ca și cum calul ar fi înnotat pînă la șa prin valuri. Sărmanul om avusese și ghinionul să cumpere un cal năruș de Dakota, care nu voia să-l asculte. Totuși bravul timonier învățase în timpul trecutelor sale călătorii prin preerie cum să se țină mai bine de șa, nu pe șa.

Acum voia să descălece, dar se părea că dobitocul său •nu era de acord, căci sărea cu toate cele patru picioare în aer.

— Have care !... Attention !... Atenție ! Hopa, hopa, cal afurisit ! strigă el mînios, dînd cîte un pumn puternic între urechile animalului. Te înșeli dacă ai crezut că

Colonie.

eu Peter Polter sînt dansator pe sîrmă. Dar, cum te am între catargul anterior "și cel mijlociu, îți voi arăta eu ce înseamnă un timonier ! Grace a Dieu !... Heigh day ! Iată cabina în care a ancorat mașter Winklay, irishmanul ! Jos-de pe catarg, Peter Polter. Iar tu, gloabă îndrăcită, vei sta legată, pentru a nu te lua curentul în mare ! Descălecați, mașter Treskow și domnule Thieme, căci am ajuns în port !

Săriră de pe cal, pe care îl legară în apropiere. Polter intră în cîrciumă cu pas legănat, ca și cum ar fi căpătat rău de mare din pricina călăritului și se strecură prevăzător pînă în apropierea tejghelei.

— Good day, bătrîne ! îl salută pe irlandez. Aduceți repede ceva umezeală la fața locului, că altfel trec peste doc, atît de sete simt pe gîtlej !

Ceilalți doi aveau mult mai puțină poftă de vorbă. Se așezară tăcuți și lăsară pe seama tovarășului lor discuția.

— Helo, my good baggler ! Mai cunoașteți pe bătrînul Peter Polter ?

Cîrciumarul se strîmbă cu cele o mie de cute pe față și replică :

— Vă cunosc bine. Cine bea ca dumneavoastră nu vă uită niciodată !

— Well clone — bien ! Nici nu m-aș fi așteptat la altceva ! Vă mai amintiți cînd am fost aici cu Dick Hammerdull, Pitt Holbers și alți cîțiva și am băut pentru rămas-bun, de a trebuit să mai aștept două zile pentru că ceilalți nu voiau să se trezească din somn ?

— Yes, yes, a fost o beție năucitoare. Dar pe unde v-ați plimbat de atunci ?

— Am fost spre răsărit și pe mare, m-am plimbat încolo și înapoi și vreau acum să petrec o săptămînă-două la Deadly-gun. Poate fi găsit bătrînul trapper prin apropiere ?

— Cred că da; căci pe asta nu-l stinge atît de ușor nici un indsmen, iar cei pe care îi are cu el știu cum să mînuiască armele. Dick Hammerdull, împreună cu lunganul Pitt au fost de curînd aici. Au plecat să dea năvală peste niște indieni. Se spune că ogellallahii s-ar fi pregătit să atace un tren, dar ar fi primit de la Deadly-gun și Winnetu cîte o porție bună de plumb sau oțel în el.

— Winnetu ? Putem da și peste apaș ?

— Desigur, spuse irlandezul, dînd din cap. A fost chiar aici la mine și m-a strîns nițel de gîtlej de aproape îmi pierdusem răsufarea.

— Old friend, i te-ai împotrivit cu ceva ?

— Cam așa ceva ! Nu-l cunoașteam și nu voiam să-i vînd muniție. Spuneți : vreți să-l vedeți pe Ben Cuning ?

— Ben Cuning ? Este aici, pe bord ?

— Desigur ! A plecat puțin în pădure, dar și-a lăsat calul în spatele casei.

— Lack-a-day, se potrivește foarte bine ! Încotro navighează ? Către colonel sau dinspre colonel ?

— Către. A fost acum cîtăva vreme în Missouri, unde are niște rude. Acum se înapoiază în munți.

— Cînd ridică ancora ?

— Ce ? Dar exprimă-te mai deslușit ! Cine naiba vrei să înțeleagă păsăreasca asta a ta ? !

— Ești un dull-man, un prost, așa cum scrie la carte, și tot așa vei rămîne ! întreb pur și simplu cînd pleacă de aici.

— Nu pot să-ți spun, căci nu știu, clar cred că nu va rămîne aici o veșnicie.

— A desfăcut șaua ?

— Nu. • ...

— Atunci poate că va începe chiar astăzi să vîslească și trecem și noi la lopeți.

Părea că hangiul ținea mult la Polter, căci omul acesta tăcut și retras nu mai întreținuse de un an și mai bine o conversație atît de lungă cu cineva. Treskow se pregătea să pună o întrebare. Băgă mîna în buzunar și scoase o fotografie.

— Vreți să-mi spuneți dacă v-au vizitat de curînd doi olandezi, care se numeau Henric Mertens și Pieter Woolf ?

— Henric Mertens... Pieter Woolf ? Hm, înghit tot praful meu de pușcă, împreună cu toată fultiala și chibriturile, dacă aceștia nu sînt cei doi greenhorni care voiau să ajungă la Deadly-gun !

— Cum arătau ? Sper că nu vă obosesc prea mult.

— Verzi, foarte verzi, omule ; mai mult nu pot să spun. Unul, cred că era Henric Mertens, ne-a dat un spectacol... A ridicat pușca împotriva grasului de Hammerdull. A fost însă imediat pus la punct. Cred că Dick i-ar fi expediat în stomac cîțiva centimetri de oțel, dacă nu i-ar fi spus că este nepotul colonelului.

— I-am găsit ! zise Treskow, bucuros. Încotro au șters-o de aici ?

— Au plecat în savană cu lunganul și pîntecosul. Mai mult nu știu.

— ■ Vreți să vă uitați la fotografia aceasta, mașter ? îl cunoașteți pe omul acesta ?

— Dacă este altul decât Henric Mertens, mă las tăvălit în păcură și apoi prin fulgi de bibilică.

Dar deodată, ca și cum i-ar fi trecut prin minte o bănuială, făcu un pas înapoi și se uită chiorș la interlocutor :

— Căutați pe omul acesta, sir ?

— De ce mă întrebați ?

— Hm ! Un westman nu poartă niciodată fotografii • la el și apoi voi păreți... arătați atât de fercheși și de curați, încît... Încît...

— Ei, încît, dă-i drumul. Ce vrei să zici ? !

— Încît trebuie să vă dau un sfat ! dres fraza birtașul.

— Ce sfat ? Ia să auzim ?

— Ceea ce se petrece aici la mine nu mă interesează. Nu întreb pe nimeni și nu dau contul nimănui. Vouă însă v-am răspuns la întrebări, pentru că ați venit cu Peter Polter, căci altfel nu ați fi aflat nimic. Dar nu mai arătați nimănui acest portret și nu mai trageți de limbă pe nimeni, căci altfel... altfel...

— Mai departe ! Altfel... ?

— Altfel veți fi luat drept policeman, un detectiv, ceea ce este de multe ori cum e mai rău. Westmanul nu are nevoie de poliție ; el judecă singur pe cel ce trebuie judecat și dacă se amestecă cineva, pe acela îl îndepărtează cu cuțitul bowie !

Treskow voia să răspundă. Se deschise însă ușa și Intră un om, la vederea căruia Peter Polter se ridică în picioare, scoțînd un strigăt de bucurie.

— Ben Cunning, bătrînule swakler, tu ești ? Vîno și bea cu mine ! Hai că n-am uitat că beregata ta este un hău fără fund !

Noul sosit era un omuleț prichindel, scofilcit, pe ale căruia oase dacă exista o jumătate de kilogram de carne. Se uită uimit la cel ce vorbea, în vreme ce chipul în miniatură i se brăzda de bucurie.

— Ben Cunning... ? Swalker... ? Băătură... ? hău fără fund. Hinini, dar unde am văzut eu omul care mă cunoaște atât de bine ?

— Unde m-ai văzut ? Aici, firește că aici. Muncește-ți nițeluș tărtăcuța.

— Aici ? Hm ! Nu îmi aduc aminte imediat. Am fost d atîtea ori aici cu atîți oameni, încît nu pot să-mi vin acasă prea repede. Cum îți sună numele ?

— Tunete și fulgere, acest mic flăcăiaș a stat aici la mașter Winklav lîngă mine și a băut atît, încît două zile întregi nu a mai putut să miște un deget, iar acum mă întreabă cum îmi sună numele ! Și după aceea, am fost cu el în munți, la Deadly-gum unde...

— Stop, bătrînule ! Hinini, acum te cunosc ! îl întrerupse prichindelul. Te numești Peter Folter sau Molter sau Wolter sau...

— ■ Polter, Peter Polter, timonier pe vasul Statelor Unite „Swallow", dacă poți să ții minte ■ ! Am fost și puțin westman și acum sînt...

— Știu... Știu... ! Ai fost la noi și apoi, cînd ne-am luat rămas-bun, ai băut de era să ne omori. Hininini, ai o burtă cum nu am mai văzut în viața mea și poți să bei și bătrînul Mississippi. Unde ai fost după aceea și încotro vrei s-o apuci ?...

— Am fost puțin în jurul lunii și vreau acum să mă duc din nou la voi, dacă îmi dai voie.

— La noi ? De ce ?

— Gentlemenii aceștia au ceva de vorbit cu căpitanul sau colonelul vostru. Crezi că va fi găsit la el în ocol ?

— Cred că da. Cînd vreți să plecați de aici ?

— Cît mai curînd cu putință. Mergi și tu cu noi, nu-i așa ?

— Aș putea, dacă nu mă faceți să aștept !

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine pentru noi. Mănîncă și bea, ciot uscat, și apoi putem pleca !

Drumul pe care au apucat era absolut același cu cel pe care pleaseră cu cîteva zile mai înainte Dick Hammerdull și însoțitorii săi, dar urma lor nu se mai putea cunoaște. Peter Polter, timonierul, mai fusese pe acolo, dar nu se puteau bizui prea mult pe el. În schimb, Ben Cunning se dovedi un conducător destoinic. Omulețul acesta atît de slab, și care părea atît de neajutorat, cunoștea bine locurile, era rezistent, avînd o agilitate nebănuită.

Se grăbeau, dar Thieme și Treskow nu erau prea buni călăreți. Peter Polter avea și el de furcă destul cu năra-vașul lui. Astfel, expediția dură mai multe zile, pînă cînd ajunseră la calea ferată, la locul atentatului ogellallahilor.

Era dimineață, cînd Ben Cunning își opri instantaneu calul și se uită cu atenție spre nesfîrșitul preeriei.

— Ia priviți, mes'.șurs, strigă el, arătînd cu mîna înainte. Uitați-vă în văzduh și apoi pe pămînt ! Sus zboară cioclii 1 iar jos se află coyoții 2, în apropierea liniilor ferate, în locul acela cineva a primit un pumnal ori glonț. Să sperăm că nu este un alb, ci un roșu, hininini ! Veniți !...

Cei patru călăreți îndemnaseră caii și ajunseră la locul luptei. Cadavrele erau pe aceleași poziții pe care căzuseră. Mulți aveau carnea sfișiată de vulturi și lupi. Trenurile treceau pe acolo fără ca pasagerii să observe ceva. Ben Cunning cercetă pretutindeni.

1 Vulturi.

2 Șacali, lupi ai preeriilor.

— Lack-a-day ! exclamă el însuși. Aici a avut loc o luptă pe viață și pe moarte. Observați șinele care au fost reparate. Ticăloșii de roșii au vrut să atace trenul, dar au fost împiedicați de albi. Erau ogellallahi ; se cunoaște asta după tatuajul lor. Iar această țeastă sfărâmată... o pun pe seama colonelului. Dick Hammerdull a fost aici, de asemenea Pitt Holbers. Au stat ca de obicei spate la spate. Se văd urmele picioarelor. Colo au ars focuri, iar • în partea cealaltă au fost legați caii indienilor... se văd găurile țărșurilor. Iar aici, ia veniți ! De aici încep urmele albilor. Să mergem după ele !

După două ore, ajunseră la tabăra albilor, pe care Ben Cuning o cercetă de asemenea foarte atent.

— Ia uitați-vă : aici au fugit doi inși și au fost urmăriți, își luă calul de căpăstru și merse după urmele lăsate de Henric Mertens și Pieter Woolf în pământul umed. Hallo, aici s-a zis cu ei ! Caii lor au fost opriți și trântiți cu lațul și egad1, meș'surs, oamenii aceștia erau doi albi, clar nu urmăriți de roșii, ci de trei albi și un roșu.

Hininini, urmele astea de copite le cunosc bine, ca pe buzunarul meu. Mă las mușcat de ursul grizzly, de inimă, dacă oamenii care au lăsat aceste urme n-au fost colonelul Dick Hammerdull și Pitt Holbers și... și... desigur, indianul nu poate să fi fost altcineva decât Winnetu, apașul!

Ceialți erau uimiți de spiritul de observație cu care micul vânător ajungea la concluzii atât de precise uitându-se la niște urme destul de ne semnificative.

— Au fost doi albi urmăriți de ei ? întrebă Treskow, nerăbdător.

— Doi albi, sir, cu siguranță, pentru că amprente lor se amestecă aici cu ale celorlalți, ceea ce înseamnă că erau cunoscuți. În plus, semnele lăsate aici de picioarele lor goale, când s-au descălțat, arată că degetele erau împreunate, ceea ce se întâmplă numai la albi obișnuiți cu încălțăminte, căci degetele roșilor sînt mult depărtate. Expresie de surpriză.

unul de altul. Cred că cei doi au fost legați pe bidivii, căci caii lor mergeau unul lângă altul duși de căpestre.

Deși reflecțiile vânătorului erau aproape de adevăr, el nu putea să-și explice evenimentele. Se schimbă diferite păreri, pînă cînd Ben Cuning puse capăt vorbăriei.

— Au apucat în direcția unde se găsește acel hide-spot, dar fac prinsoare că indsmenii s-au adunat și acum îi urmăresc. În consecință, meș'surs, cel mai bun lucru ar fi să mergem pe urma lor !

Cei trei încuviințară și plecară în galop după mititel.

— Behold ! strigă acesta după o jumătate de oră. Nu am avut dreptate ? Aici s-au întîlnit două grupuri de arcași dinspre dreapta și stînga. Ei au ocolit locul de luptă căutînd să găsească direcția apucată de albi și apoi s-au întîlnit aici, pentru a-i urmări împreună. Nisipul conservă urmele foarte bine, ceea ce mă face să cred că au un avans asupra noastră de mai multe zile ; totuși, caii noștri sînt buni și indienii au cu ei răniți, așa că nu pot călători prea repede. Poate că i-am putea ajunge înainte de tabăra lui Deadly-gun.

Călăriră apoi din nou înainte, nu numai ore ci zile întregi, pe urma găsită, care uneori era foarte limpede, dar deseori se pierdea pe piatră sau pe iarbă, fiindînsă regăsită de Ben Cuning. Astfel ajunseră în regiunea aceea unde riul Arkansas face un cot mare către Smoky-Hills și unde numeroase pîrîuri venite din munte se varsă în el. Preeria deschisă era acum din ce în ce mai mult acoperită de tufişuri, care anunțau apropierea uriașelor păduri. Conducătorul micului grup era tot mai prevăzător. Urma devenea tot mai proaspătă, astfel încît, după fiecare tufiş ar fi putut să apară un sălbatic.

Deodată, Ben Cuning struni calul și începu să cerceteze cu grijă iarba mătăsoasă și pământul umed.

— Desigur că aici sînt urme de albi care vin din pădure. Sau întîlnit cu sălbaticii, fără să fi avut loc vreo luptă. Vedeți, aci în cercul acesta, cei doi conducători au negociat iar după aceea au fumat calumet. Se poate deduce aceasta din resturile de punk1 de pe pămînt.

Chibrituri de preerie.

Probabil că a fost un grup de bush-hawkers 1 care s-au înțeles cu sălbaticii, pentru a ataca lagărul nostru și a împărți prada.

— Miile tonneres !... Milioane de tunete și fulgere la babord și la tribord, exclamă Peter Polter. Atunci voi pune în mișcare perechea mea de pumni, astfel încît albii să se roșească și roșii să se albească de groază ! Dacă nu mă înșel, nu vom mai avea mult de navigat. Va trebui să ancorăm ! Dar ce să facem cu patrupezele acestea ? De barca mea cu patru picioare m-am săturat pînă peste cap. Se clatină, se zdruncină, și mă aruncă încoace și încolo încît îmi ametește inteligența, iar cele două sute treizeci și opt de oase ale trupului meu se vor desface și-mi vor cădea în cizme.

Ben Cuning rîse sincer de văicărelile marinarului.

— Cred, cred bucuros, mașter : stai pe cal ca și cum ai avea nevoie de clocit ouă ! Bineînțeles că nu putem lua animalele mai departe cu noi, căci ne-ar stingheri. Știu însă un loc unde le putem ascunde, fără a putea fi descoperite de vreun indsman. Veniți, meș'surs !

Spunînd acestea, se îndreptă spre pădure. După ce își tăiară cu greu pîrtie prin tufişurile dese, ajunseră într-o poiană mică și tainică, unde priponiră caii de țărși. Apoi, se întoarseră în locul unde părăsiseră urmele. Plecară mai departe pe aceste urme, cu mii de precauții, cu puștile gata de tras și cuțitul bowie desfăcut. Deodată Ben Cuning se opri și ascultă.

— Tăcere ! Nu vi se pare că se aude sforăitul unui cal ?

Ceialți își încordară auzul. Ascultară cu toții în tăcerea pădurii nechezatul îndepărtat al unui cal.

— Sau au poposit acolo, sau au lăsat în urmă animalele, pentru a putea să înainteze nestingheriți. Patrupedele ne vor da de gol. Trebuie să le ocolim, pentru ca vântul să nu ne trădeze.

Se lăsă pe pîntece și începu să înainteze tîrîș, făcînd un ocol mare. Ceialți îi urmară exemplul. După cîtva timp, Ben Cuning le făcu semn să nu facă zgomot și arătă printre tufișuri către o poiană, unde pășteau circa treizeci de cai, păziți de doi indieni.

— Vedeți pe blestemații aceștia de roșii, mes'surs ? Mare poftă aș avea să-i fac să guste din cuțitul meu și să împrăștii caii în toate vînturile pămîntului, hininini ! Dar nu merge. Nu trebuie să ne trădăm. Înainte ! Trebuie să-i ajungem cît putem mai repede, dar nu după urmele lor, ci dintr-o parte.

Omulețul se îndepărtă cu mersul unui șarpe prin tufiș. Drumul era îngrozitor de greu. Trecură numeroase ore pînă cînd seara începu să întunece coroanele înalte ale copacilor, iar dincolo, în preeria deschisă, era tot mai greu să se țină direcția propusă. Cuning își ridică încet capul și începu să tragă puternic aer în piept, cu nările larg desfăcute.

— Miroase a foc și a fum. Probabil că au poposit. Hai, dar încet, fără zgomot, căci sîntem în imediata lor apropiere !

Tufișurile dispăruseră și trupurile uriașe ale copacilor se ridicau sfidătoare către cer, ca stîlpii unei catedrale gotice. Cei patru bărbați se strecurară de la un pom la altul, căutînd să fie escamotați de trunchiurile copacilor, asigurîndu-se că nu-i pîndea nici o primejdie.

Ajunseră pînă la marginea unei gutter, așa cum se numesc rîpile obișnuite de la marginea pădurilor, rîpi lungi, strimte și adînci. Ben Cuning ridică prevăzător capul și se uită în jos. Chiar sub ei, într-o adîncime de circa cincisprezece iarzi, ardea un foc, în jurul căruia stăteau cam treizeci de oameni roșii și albi ; mai la o parte se vedeau trei oameni legați de mîini și de picioare, asupra cărora erau îndreptate privirile celor din tabără.

— At lenght, am pus mîna pe ei ! spuse micul trapper. Nici nu bănuiesc că-i privim atît de comod de aici, de deasupra, hininini ! Dar cine sînt cei trei ? Înaintați ceva mai departe, mes'surs pînă la tufișurile de lipani, să le vedem chipurile !

Într-adevăr, numeroase tulpini de lipan creșteau aproape de marginea rîpii, permițîndu-le să înainteze pînă acolo și ascunzîndu-i complet, fără primejdie de a fi văzuți.

— Zounds ! șopti Cuning, retrăgîndu-se puțin. Este Colonelul cu Dick Hammerdull și Pitt Holbers !

— Colonelul ? izbucni marinarul, strecurîndu-și capul printre frunzele largi și privind în jos. Cerule !... Vraiment !... Într-adevăr ! Săr peste ei, să-i pescuiesc din mijlocul dușmanilor, Ben ?

— Mai așteaptă, bătrîne ! Să vedem întîi ce anume au de gînd ! Nu vezi că pușlamalele s-au adunat la sfat pentru a hotărî soarta prizonierilor ? Albul acela cu barbă neagră face pe președintele ; ogellallahii permit aceasta, ceea ce înseamnă că șeful lor a pierit în lupta de lîngă calea ferată. Ia priviți : au terminat și conducătorul se ridică ! Lucrurile se petreceau exact așa. Unul dintre vînătorii albi, care după aparențe făcea pe conducătorul, se îndreptă către prizonieri. Le desfăcu legăturile de la picioarele lor apoi le făcu un semn.

— Ridicați-vă și ascultați, ce s-a hotărît cu privire la voi ! Dumneavoastră sînteți Deadly-gun, conducătorul vînătorilor care au aici în pădure tabăra lor tăinuță ?

Cel întrebat dădu din cap în semn că da.

— Voi ați ucis pe Matto-Sin, căpetenia acestor bravi redmeni ?

Un alt semn afirmativ din cap.

— Se spune că aveți mult aur în ascunzătoarea voastră. Este adevărat ?

— Este.

— Și că mai aveți acolo mii de blăni de biber !

— Well, mașter, sînteți bine informat.

— Ascultați atunci ce vreau să spun : oamenii aceștia roșii cer moartea voastră. Eu m-am împotrivit, dar nu am putut face nimic. Vă spun acum acestea pentru că ei nu înțeleg bine englezește spre a putea urmări cuvintele mele. Vreau să vă fac o propunere.

— Care ?

— Ne duceți la acel hide-spot al vostru, ne dați aurul și blănurile, apoi sînteți liberi !

— Asta e tot ce vreți ?

— Tot. Decideți-vă repede !

— Se pare că ați auzit foarte puține despre Deadly-gun, mașter, căci altfel nu ați fi venit cu o propunere atît de tîmpită. V-ați aliat cu roșii, care vă întrec în ticăloșie, numai pentru aurul meu... Un alb s-a aliat cu roșii împotriva albilor ! Blestemat să fie sufletul vostru pentru această păcătoșenie, în vecii vecilor ! Sau mă credeți atît de prost să cred că ne veți lăsa liberi după ce veți avea ceea ce doriți ?

— Îmi voi ține cuvîntul și încetează cu ocările !

— Așa ceva poate fi crezut de un greenhorn, dar nu de mine ! Știți prea bine că nu mi-aș folosi libertatea decît să vă dau să gustați din glonțul meu și să recapăt ceea ce mi-ați furat. Acum, împușcați-ne, dacă așa vă comandă sufletul !

Poate că știa ceva Deadly-gun că vorbea cu atîta îndrăzneală, între timp, ochii săi se îndreptaseră către marginea ripii, o cercetase cu o privire fugară, apoi își lăsase fulgerător ochii în jos. Un zîmbet de-abia perceptibil alunecă pe buzele sale.

Această uitătură nu scăpase versatului Treskow. În consecință, își îndreptă și el ochii către locul unde se oprise o clipă privirea colonelului și tresări.

— Ia uitați-vă colo ! șopti el lui Ben Cunning care stătea lîngă el. Văd capul unui sălbatic !

Ben Cunning se uită apoi șopti la rîndul său.

— Good lack, este Winnetu, apașul ! Mă gîndeam eu că a fost la colonel ! El nu a fost luat prizonier și i-a urmărit pentru a-i elibera. Trebuie să-i fac semn !

Luă o frunză, o duse la buze și se născu subit glasul inconfundabil al unui greier. Zgomotul nu putea să pară suspect, deoarece era ceva comun preeriei. Dar Winnetu aruncă o privire spre locul de unde venea țîrîitul și dispăru. Cei trei vînători din ripă auziră și ei semnalul, dar nu se trădară.

— Să vă împușcăm ? întrebă bărbosul, dînd din umeri. Ce vă trece prin minte ! Trebuie să vă predau indsmen-ilor, care vă vor lega de stîlpul torturilor. Pe aurul și blănurile voastre punem noi mîna. În orice caz, ar însemna să fiți în legătură cu diavolul dacă nu dăm pînă la urmă de vreunul dintre oamenii voștri. Așadar, fiți mai înțelept, mașter, și spuneți „da” !

— Nici nu-mi trece prin minte ! Nu vreau să primesc nimic, nici chiar viața, de la un om care atacă pe la spate pe frații săi și îi vinde dușmanului, de la un om care s-a dat drept nepotul meu și apoi ne-a atacat. Sînteți un ticălos, mașter, și nimic mai mult !

— Țineți-vă limba, altfel v-o retez eu cu cuțitul !

— Dovediți că sînteți mai bun decît cred ! Dați-ne armele și după aceea să ne luptăm, trei contra treizeci, dacă aveți curaj !

— Nu este necesar, mașter, căci vă putem jupui pielea după teste și fără luptă. Cît despre cuvîntul „ticălos”, nu trebuie să ne certăm ! Așadar, scurt și cuprinzător : primiți propunerea mea sau nu ?

— Nu !

— Dar voi, ceilalți doi ?

— Hm, răspunse Dick Hammerdull cu o privire disprețuitoare în ochii lui mici, dacă primim sau nu e totuna : voi însă nu veți primi în nici un caz ceva bun, credeți-mă. Dacă aș avea mîinile libere și arma în mîini, v-ar lua imediat dracul. Nu ești de aceeași părere, Pitt Holbers, bătrînul coon ?

— Dacă tu crezi, Dick, că ar fi bine să-l ia dracu', nu am absolut nimic împotrivă ! răspunse lunganul.

— Well done ! reluă vînătorul, uitîndu-se încruntat. Atunci, redmenii pot să vă prăjească și să vă ardă cum le va plăcea !

După aceea se duse din nou lîngă indieni, așezîndu-se în cercul format de ei, pentru a le spune rezultatul negocierilor.

Între timp, la adăpostul tufișului de deasupra rîpei, începuse o conversație încordată.

— Așadar, cel care vorbește este colonelul vostru ? întrebă Thieme pe Ben Cunning.

— Da, sir, unchiul vostru, dacă este adevărul ceea ce mi-ați povestit.

— Așa este, puteți să mă credeți. Seamănă atît de bine cu tata, încît nu mai poate exista nici o îndoială.

Dar acum cînd îl văd, este într-o situație critică. Ar putea fi ajutați, Ben ?

— Ascultați, sir ; dacă voi credeți că eu îmi voi lăsa colonelul în împas, atunci v-ați făcut o părere proastă despre mine. Mă pot bizui pe voi, mes'șurs ?

În vreme ce doi dintre tovarăși dădeau afirmativ din cap, Peter Polter nu se putu abține să nu-și spună păsul

— Mai bine rămîn aci și mor de foame ca o epavă părăsită, dacă nu iau între degete pe flăcăul acela care vorbește jos cu colonelul și nu îl storcesc ca pe un gîndac ! Dar ia mai scoateți odată fotografia din punga voastră, mașter detectiv ! Focul face destulă lumină și mă las imediat aruncat în cazanul mașinilor dacă omul acela de jos nu are exact același chip ca pe fotografie.

— Nu am nevoie de fotografie, Peter ; el este ; l-am recunoscut imediat ! răspunse Treskow. Ia mai priviți încă o dată, bine, pe cei doi de jos, mașter Thieme : nu sînt oare Mertens și Woolf ?

— Ei sînt ! Nu mai încape îndoială. De data aceasta, nu ne vor mai scăpa atît de ușor !

— Să mai așteptăm, răspunse Ben Cunning. Colonelul a auzit semnalul meu și știe că sîntem prin apropiere.

Dacă ar avea mîinile libere, ați vedea ce ar păți ticăloșii !

Un zgomot ușor se auzi lîngă el și statura mlădioasă a apașului se statornici printre ei.

— Winnetu a auzit greierul și a recunoscut chipul lui Ben, omul fratelui său alb. Winnetu se va strecura în prăpastie pentru a dezlega legăturile prietenilor săi. Atunci, frații mei pot ataca pe vînători și ogellallahi, pentru ca după aceea să poată merge cu Deadly-gun la wigwamul său.

Așa neobservat cum venise, tot așa dispăru. Cei rămași sus stăteau cu ochii ațintiți asupra taberei dușmanilor, fiind gata în orice clipă de atac. Mertens se ridică din nou și, odată cu el, se ridicară în picioare toți sălbaticii și albi. Dar înainte de a putea scoate o vorbă, Winnetu, asemeni unei stafii întunecate, sări peste ierburile și tufișurile din apropiere, pînă la prizonieri. Trei tăieturi repezi... și mîinile fură eliberate de legături... Patru

împuşcături bubuiră de deasupra... şi încă patru. Deadly-gun nu mai avu timp să observe ce se mai petrece. Smulsese tomahawkul unui indian şi năvălise în mijlocul duşmanilor, descumpăniţi de întorsătura lucrurilor.

— Come on ! Pe ei, pe ei ! îi răsuna glasul, în vreme ce Winnetu tăia adevărate brazde printre ogellallahi.

— Pitt Holbers, bătrînule coon, vezi pe flăcăiaşul de colo cu puşca mea ? strigă Dick Hammerdull triumfător.

Vino, trebuie să pun din nou mîna pe ea !

Cei doi nedespărţiţi pătrunseră înainte, pînă cînd grăsunul îşi recucerise dragul său ciomag de împuşcat. Peter Polter, timonierul, se prăbuşise ca o avalanşă asupra duşmanilor. Voia să-şi ţină cuvîntul. Cu labelle sale de urs, apucă pe conducător de şold şi de gîtlej, îl ridică şi îl bufni în pămînt.

— Bounce, s-a făcut ! înainte, oameni, daţi, pocniţi, înfigeţi, împuşcaţi, aruncaţi, azvîrliţi-i peste bord să se înece faceţi-i chisăliţă, ura... ura !, se manifestă ca într-o luptă pe mare.

Duşmanii erau aproape de trei ori superiori ca număr, dar ca urmare a surprizei neaşteptatului atac, jumătate dintre ei zăceau la pămînt. Ca şi în noaptea atacului de la calea ferată, tomahawkul lui Deadly-gun deschidea ţestele duşmanilor : Winnetu nu rămînea nici el mai prejos, în vreme ce sandwichul Dick Hammerdull şi Pitt Holbers pustiia în jur. Timonierul se zvîrcolea prin văgăună cu o furie dezlănţuită. Micul Ben Cuning se instalase la intrarea rîpii, într-un tufiş, trimiţînd glonţ după glonţ celor care încercau să fugă.

Treskow şi Thieme îşi pusese ochii pe Mertens şi Woolf chiar de la începutul luptei. Treskow scosese un ghem de curele din buzunar şi făcuse un laţ.

— Faceţi tot aşa ! Împuşcăturile noastre îi vor năuci. Eu iau pe seama mea pe Viconte, iar dumneavoastră pe servitor. Înainte de a se gîndi la apărare, trebuie să-i imobilizăm cu laţurile de gît !

Planul poliţistului se dovedi bun : după cîteva minute, vînătorii erau victorioşi. Mertens, care fusese în prealabil zdrobit de timonier, zăcea la pămînt, legat asemeni lui Woolf. Aproape toţi duşmanii erau morţi şi numai un alb şi un indian reuşiseră să fugă.

Deadly-gun nu era omul care să pună întrebări lungi despre salvarea sa miraculoasă, căci acum trebuia exploatat succesul.

— Înainte, oameni, pe cai ! strigă el. Nu trebuie să pierdem timp ! Indsmenii au paznici la cai şi trebuie să împrăştiem herghelia. Dar nu este nevoie de toţi, aşa că unii pot rămîne pe loc.

Plecă cu o parte dintre oameni. Treskow, Thieme şi timonierul rămaseră lîngă prizonieri. Situaţia lor nu era nicidecum sigură, căci roşii fugiţi puteau să se înapoieze şi să se răzbune, trăgînd de la distanţă asupra lor. Dar nu se întîmplă nimic. Ascultau cu toţi încordaţi, în tăcerea nopţii. Nu se auzea nimic suspect. Primul zgomot, care întrerupsese liniştea lăsată după terminarea luptei, a fost de bun augur. Tufişurile fişîră, ramuri trosniră şi tovarăşii se înapoiau cu caii capturaţi, după ce lichidaseră pe cei doi paznici. Ben Cuning nu uitase nici calul său şi pe cei ai prietenilor.

— Pitt Holbers, bătrînule coon, vezi că am pus din nou mîna pe bătrîna mea iapă ? rîse Dick Hammerdull fericit.

— Hm, dacă tu crezi că o vîd, n-am nimic împotrivă , dar, by God ! Nu a lipsit mult să se termine şi cu tine şi cu ea !

— Dacă s-a zis sau nu s-a zis, e totuna : aş vrea să ştiu însă cine sînt oamenii care, alături de prichindelul de Cuning, ne-au... sdeath ! Nu este oare îndrăcitul de cîrmaci de dincolo de ocean care are labe atît de formidabile şi te bagă în groază cu cîtă băutură toarnă în el ?

— Desigur, eu sînt, bătrînă trompetă ! Aşadar, tot mai mă cunoşti ? Am venit din nou cu maşter Treskow şi maşter Thieme, deoarece...

— Maşter Thieme ? izbucni Deadly-gun. Ah, Peter Polter ! Chiar tu eşti ! Ce cauţi iar în savană şi ce este cu acest maşter Thieme ?

— El este omul, colonele, care a venit cu Treskow pentru a vedea pe unchiul său !

— Acesta... ?

Făcu un pas înapoi, aruncă o privire lungă şi cercetătoare asupra nepotului, apoi îi întinse braţele.

— Este cel adevărat, da ! Recunosc acest chip ! Henric, nepoate, fii bine venit, de mii de ori bine venit !

Cei doi rămaseră multă vreme privindu-se, iar ceilalţi stătură liniştiţi la o parte, pînă cînd colonelul îşi aminti de primejdia care plutea asupra lor. Îşi reveni apoi curînd şi acţionă :

— Nu este aici locul pentru dat frîu inimilor. Să mergem la hide-spot, care se află aproape ! Acolo vom putea sărbători întîlnirea şi salvarea noastră, cum şi să ne lingem rănile !

Luară caii de căpestre, fiecare cît mai mulţi cu putinţă, pînă nu mai rămase nici unul. Plecară prin întuneric, la început printre copaci seculari uriaşi, care îşi împreunau crengile formînd o boltă încărcată de mister. Ajunseră apoi într-un ţinut pietros, presărat cu stînci înfricoşătoare, cu poteci labirintice, pe unde s-ar fi rătăcit oricine chiar în timpul zilei. În cele din urmă dădură de un pîrîiaş şi de canion, unul din acele cazane în mijlocul munţilor, care forma tabăra tainică a trapperilor şi căutătorilor de aur, înfiinţată de colonel. Ardeau destule focuri, în jurul cărora se aflau numeroşi westmeni, prieteni la cataramă cu Deadly-gun la bine şi la rău...

CAPITOLUL XI

„Swallow” şi „L’Horrible”

Există maladii a căror origine nu se află în activitatea nocivă a acelor ființe microscopice pe care medicina i-a numit microbi, dar care sînt tot atît de primejdioase ca și bolile care circulă de la om la om, devin epidemii și sînt în stare să decimeze populații întregi ; epidemii, a căror origine se află în afara structurii fizice a omului ori în evenimentele politice, religioase sau altele asemănătoare, de fapt molime care înfierbîntă uneori fantezia unei întregi națiuni, care transformă obsesia într-o adevărată patimă și care aduc pe cel atins într-o adevărată stare de nebunie, ce nu poate fi vindecată decît cu greu. Asemenea molime au bîntuit toate epocile și toate zonele pămîntului. Aproape totdeauna, gîndul îmbogățirii pune în mișcare pe omul singur sau o adevărată comunitate. Să ne gîndim la California ! Numărul locuitorilor imigrați aici era destul de mic. Un norocos a descoperit însă că văgăunile și văile acestei limbi de pămînt conțin aur. Vestea s-a răspîndit cu iuțeala fulgerului pe toată suprafața pămîntului. În scurtă vreme, regiunea fu invadată de aventurieri din toate țările, care năvăliră aici pentru a deschide porțile tainice ale bogăției, unde zăceau imense comori, nebănuite de nimeni. Sate de corturi și de colibe răsăreau pretutindeni cît ai bate din palme, apăreau localități ca din pămînt, iar acolo unde se descoperea că există aur, aglomerările acestea omenеști se prefăceau extraordinar de repede în orașe, numărul locuitorilor crescînd peste noapte la sute de mii.

Unul dintre aceste orașe este San Francisco, păzitorul țării de aur și al oceanului cel mare. Cel care stă astăzi pe cheiul portului acestui oraș și se uită la forfota oamenilor din jur, cel care privește străzile largi și drepte, piețele spațioase, palatele și clădirile după zidurile cărora aurul este atotputernic în jocuri, schimburi, cumpărări și vînzări, acela numai cu mare greutate s-ar mai putea gîndi la începuturile sărăcicioase ale acestui oraș, clădit pe temelii formate din metalul strălucitor.

Și așa cum valurile se ridică dincolo, în port, așa cum omenirea pestriță de pe străzi, din piețe, din clădirile publice, se mișcă și se agită fără încetare, tot așa se ridică și cad șansele și sortii oamenilor, tot așa mingea aceasta, — care este omul — este aruncată în slavă și apoi cade pe pămînt, în cea mai de jos pătură a omenirii. Cel care ieri era stimat și temut ca milionar, poate că astăzi poartă din nou un tîrnăcop, o sită, o cazma și e pușcă, făcîndu-se din nou digger — căutător de aur —, încercînd să-și recîștige bogăția pierdută. Acești oameni au mai totdeauna o origine dubioasă și nenumărate personalități ale comerțului sînt demascate, pînă la sfîrșit, ca niște oameni a căror întregă bogăție s-a întemeiat pe sortii zarului aruncat în saloon-uri...

Pe ruta de navigație de la Acapulco spre San Francisco aluneca ușor un vas cu pînze. Era o corabie puternică și zveltă, cu trei catarge, care la proră și la pupă purta ca litere numele „L'Horrible". Uniforma echipajului arăta că vasul aparține flotei de război a Statelor Unite, deși numeroase amănunte ale construcției și tachelajului arătau că vasul nu fusese construit inițial pentru această activitate.

În prezent, comandantul se afla pe puntea de cart și se uita spre vîrfurile catargului, unde se găsea un om cu un ochian în mînă, cercetînd zarea.

— Ei, James, ai descoperit ceva ? întrebă el.

— Ay, ay, capt'n ! Navighează chiar în urma noastră ! răspunse cel întrebat, arătînd cu mîna în direcția din care bătea vîntul.

Spusese comandantului „căpitan", deși acesta purta semnul de locotenent de marină. Un grad mai mult nu poate strica niciodată, mai ales cînd cel de care este vorba îl și merita.

— Ce direcție are ?

— Caută să se încrucișeze cu noi, mașter. Cred că se îndreaptă spre Guayquil sau Lima, poate chiar spre Valparaiso, pentru că vine mai dinspre vest decît noi.

— Ce fel de vas este, James ?

— Nu aș putea să spun, sir. Să se mai apropie !

— Se apropie ?

— Desigur, capt'n !

— Aproape nu-mi vine să cred, sună răspunsul. Aș fi curios să aflu ce vas este cel care ar putea ajunge pe „L'Horrible" !

— Hm, murmură omul, dîndu-se jos de pe catarg și întinzînd locotenentului ocheanul. Cunoscut unul care ar reuși aceasta !

— Care ?

— „Swallow", sir.

— Da, acesta da, dar nicidecum altul ! Dar cum ar putea să se găsească „Swallow" în apele acestea ?

— Nu știu, capt'n. Dar vasul din spate nu este un vas de pescuit din Boston, ci un clipper. Dacă ar fi mai mare, s-ar vedea de la această depărtare. Și !Swallow" este un clipper.

— Well, vom vedea, spuse comandantul, îndreptîndu-se către punte.

— O pînză la orizont ? se interesă timonierul.

— Da. În spatele nostru.

— Să coborîm una dintre pînze ?

— Nu este nevoie, răspunse comandantul, uitându-se prin ocean. Este o corabie excelentă și ne va ajunge în curînd, fără a fi nevoie să coborîm vreo pînă.

— Pah, sir. Aș vrea s-o văd și p-asta !

— Așa este ! răspunse comandantul, cu mîndria marinărească rănită. Se apropie din ce în ce. Acum trei minute, se putea zări doar din vîrfurile catargului ; acum îl văd de pe bord.

— Să prindem mai bine vîntul în pînze ?

— Nu. Vreau să văd cît îi trebuie să ne ajungă și să navigheze cot la cot cu noi. Dacă este un vas american, mă voi bucura ; dacă este însă altul, atunci... ! Nu trecu mult pînă cînd vîrfurile catargelor și apoi linia zveltă a corăbiei putură fi văzute chiar cu ochiul liber.

— Este un clipper cu tachelaj de schooner, spuse cîrmaciul. O corabie cu trei catarge, exact ca „L'Horrible" al nostru.

— Yes. O admirabilă navă, pe toți dracii ! Ia te uită cum navighează cu jumătate de vînt și cu toate pînzele întinse. Se pare că omul care comandă nu se teme de un pumn de vînt mai mult decît îi trebuie. A ridicat acum chiar și pînza triumfiulară din vîrf, așa încît schoonerul s-a ridicat la pupă și parcă dansează pe provă !

— Îndrăzneț căpitan, sir ! Dar dacă ar veni o pală de vînt din față, clipperul s-ar prăbuși sigur în mare, tot atît de sigur cum mă numesc Perkins ! Timonierul e un inconștient !

— Nu. Nu observi că focile nu sînt legate de catarge și numai prinse ușor de frînghii ? La o pală de vînt mai puternică, pînzele ar zbura !

— Iată acum că arborează pavilionul. Da, stelele și dungile. Vas american ! Parcă înghite literalmente apa. În cinci minute va fi lîngă noi. •

— Înghite apa, da, aceasta este expresia exactă pentru o asemenea viteză. By God, iată că se văd cele șase ferestre pentru tunuri, în cocă, un tun rotativ în turela din față și ceva asemănător lîngă cîrmă. Ei, cîrmaciule, recunoști acum această fotografie ?

— Încă nu ; dar dacă nu mă înșală ochiul, atunci este „Swallow". L-am vizitat odată în Hobokeri și am cercetat fiecare pînă și fiecare colțișor al bordului.

— Cine îl comanda pe atunci ?

— L-am uitat numele, sir. Era un bătrîn lup de mare, pe jumătate naufragiat, cu un nas roșu care mirosea tot timpul a gin și brandy. Pe cîrmaci l-am cunoscut însă bine ; se numea Peter Polter, era din Europa și a fost totdeauna un om pe care te puteai bizui... Acum vasul este destul de aproape pentru a fi recunoscut prin ocean ?

— Da. Este „Swallow". Cîrmește trei grade la babord, și să micșorăm viteza. Se pare că vrea să vorbească cu noi. Se întoarse pe puntea de cart și strigă : Hei, băieți, la vintrele !

Marinarii se repeziră la pînze.

— Arborăți pavilionul !

Steagul cu stele și dungile al Uniunii flutură vesel pe catarg.

— Desfaceți frînghiile !

Ordinele fură executate cu precizia unui ornic perfect.

— Tunar !

Cel strigat trecu fulgerător lîngă tun.

— Foc !

Pînzele căzură și în același timp trosni bubuitura pe deasupra mării.

— Atenție timonier ! Oprește vasul !

Imediat, cîrmaciul dădu urmare ordinului și „L'Horrible" se răsuci contra vîntului, pentru a aștepta pe „Swallow".

Și de pe bordul acestui vas răsună o bubuitură. Cu o viteză extraordinară, vasul se apropia din ce în ce mai mult. Sub ciocul superior al bordului, o rîndunică din lemn, vopsită albastru, își întindea aripile, arătînd de departe numele vasului, care de abia mai tîrziu se putea vedea pe ambele părți ale prorei. Vîntul îi umflă toate pînzele. Aplecat pe o parte, încît babordul aproape atinge suprafața apei, vasul înainta cu siguranță și mlădiere demne de numele pe care îl purta. Cînd ajunse lîngă „L'Horrible", răsună vocea sonoră a comandantului.

— Hallo, pînzele jos !

Cît ai bate din palme, pînzele căzură, vasul se ridică cu prora deasupra apei, se îndreptă spre partea cealaltă, oscilă cîțva timp și apoi se ridică sfidător pe valurile supuse.

— Ahoi, ce vas este ? întrebă cu mîinile pîlnie la gură comandantul de pe „L'Horrible".

Știa destul de bine care este vasul din fața lui, dar trebuia să spună formulele obișnuite asemeni unui ritual.

— Este „Swallow", locotenent Walpole din New York. Dar voi ?

— Aici „L'Horrible", locotenent Jenner din Boston, sir !

— Îmi pare bine, sir. Am să vă dau ceva. Să vin cu șalupa sau mai bine să apropii vasul ?

— Încercați, dacă aveți încredere, locotenente !

— Pan, „Swallow" realizează chiar lucruri mai interesante.

Trecu înapoi și făcu un semn oamenilor săi. „Swallow" se răsuci ușor, descrie un arc mic și veni atît de aproape de celălalt vas, încît echipajul acestuia apucă odgoanele aruncate de pe celălalt vas, o manevră care, pe

asemenea vînt și cu asemenea siguranță, nu putea fi făcută decît de oameni curajoși și de mare profesionalitate marinărească.

Cînd cele două vase se apropiară la cîteva lungimi de braț unul de altul, Max Walpole sări pe bordul lui „L'Horrible” și veni lîngă locotenentul Jenner.

— Am misiunea să vă înmînez această telegramă pecetluită, sir ! spuse celălalt, scuturîndu-i prietenește mîna.

— Ah..! Vreți să veniți cu mine în cabină? Să bem un păhărel pe bordul lui „L'Horrible” !

— Nu am vreme, locotenente. Să ne aducă băutura aici !

Jenner dădu ordinul cuvenit și deschise plicul.

— Știți de ce este vorba ? întrebă el.

— Nu, dar pot să-mi închipui.

— Trebuie să mă înapoiez imediat la San Francisco, de unde am plecat. Totodată trebuie să comunic aceasta căpitanilor din Frisco.

— Well. Ați aflat că Sudul nu s-a ținut de cuvînt!

— Am auzit. Probabil că vom avea de furcă.

— Așa cred și eu. Sudul este puternic și posedă forturi inexpugnabile și bogății destule. Va fi o luptă grea, care va cere încordări maxime, pentru ca tot noi să ieșim biruitori. Sper să ne revedem, sir, bord la bord, împotriva dușmanului !

— M-aș bucura, mașter, să pot ataca pe inamic alături de un vas cum este „Swallow” ! încotro aveți drum ?

— Spre San Francisco, unde voi primi ordine noi. Mai înainte însă, trebuie să fac un drum pe ruta către Japonia. Farewell, „L'Horrible” !

— Farewell, „Swallow” !

Cei doi bărbați goliră paharele și apoi Walpole sări pe bordul vasului său. „Swallow” se desprinsese de „L'Horrible”, își desfășură pînzele pe frînghii, adună tot vîntul în vîntre și plecă în strigătele de rămas-bun ale ambelor echipaje. Tot așa de repede cum apăruse dinspre orizontul sud-vestic, dispăru în orizontul vestic, învăluit de arămiul soarelui care apunea. Părea ca o zîă ieșită din valurile mării pentru a saluta pe marinar, ca apoi să dispară în împărăția misterioasă. Și „L'Horrible” își întinse pînzele, pentru a-și continua cu viteză accelerată drumul.

Călătoria a mai durat cîteva zile, apoi începu să se mărească numărul vaselor întîlnite, pentru ca în cele din urmă corabia să ancoreze în rada „Reginei Aurului”, așa

cum se spune orașului San Francisco. Ajuns acolo, Jenner lăsă grija descurării cu autoritățile portului pe seama timonierului și plecă la bordul unui cuirasat, al cărui căpitan trebuia să primească depeșa dată lui de către Walpole. Celelalte vase, pe care ar mai fi vrut să le viziteze, pentru a anunța căpitanii respectivi, se găseau pe mare.

Căpitanul primi ordinul și îl conduse pe Jenner în cabină, unde începu o conversație camaraderească.

— Veți mai rămîne cîtăva vreme pe loc, spuse către sfîrșit comandantul monstrului blindat de oțel. Aveți cunoștințe în oraș ?

— Din nenorocire, nu. Pînă acum, nu m-am ocupat decît de magazinul unde cumpăram și hotelul unde locuiam.

— Atunci, să-mi permiteți a vă pune la dispoziție cunoștințele mele în ale societății...

— Primit cu bucurie și plăcere...

— De exemplu, cunosc o doamnă foarte distinsă, care a închiriat un întreg etaj al uneia dintre cele mai bune case de aci. Este văduva unui plantator din Martinica, se numește Madame de Voulettre și pare că face parte din rîndul acelor femei care rămîn veșnic tinere și a căror vîrstă nu poate fi cunoscută niciodată, deoarece cultura, spiritul și amabilitatea ei au puterea să neutralizeze totul. Doamna aceasta trăiește pe picior mare, pare să fie nespuse de bogată, întîlnești la ea numai reprezentanți ai aristocrației spiritului, banului și puterii politice și este foarte atrăgătoare. Deoarece a făcut călătorii pe apă posedă cunoștințe profunde în legătură cu meseria noastră, cunoștințe care ar putea fi invidiate chiar de un bătrîn urs de mare.

— Atunci, ard de nerăbdare să o cunosc !

— Voi avea prilejul să vă fac cunoștință chiar astăzi. Sînt invitatul său pentru astă-seară. Mergeți cu mine ?

— Desigur, căpitane !

— Bine. Vă voi prezenta, dar să fiți tot atît de degajat ca și cînd v-ați găsi pe bordul lui „L'Horrible”. Că veni vorba, locotenente, iată un vas admirabil și vă doresc noroc la comandă. Este atît de frumos, de zvelt și de precis și totul a decurs excepțional, cînd au fost lăsate pînzele și aruncată ancora. Nu a ajuns în mîinile americanilor de la vreun englishman ?

— Da. Mai înainte, a fost cel mai temut vas dintre Groenlanda și marginea de sud a continentelor. Se poate să nu fi auzit de căpitanul Caiman ?

— Am auzit, cum să nu ! Poate chiar mai mult decît voi ! Numai că nu-mi adusei imediat aminte ce este cu numele de „L'Horrible”, dar acum m-am luminat. Corabia a fost capturată pentru că făcea comerț cu abanos. Toți membrii echipajului au fost spînzurați de vergelele pînzelor, iar căpitanul Caiman... Ei, dar ce s-a întîmplat oare cu el ?

— Nu se găsea pe bord, sau cel puțin așa s-a spus. De atunci, nu s-a mai auzit nimic despre acest pirat. Sau lecția primită i-a prins bine, sau a fost pe bord și a murit în luptă, sau a fost spânzurat, de vergele, la rînd cu toți ceilalți.

— Bine ar fi fost, căci merita ! Așadar, astă-seară, la doamna de Voulettire ! Voi veni să vă iau, locotenente, da ?

— Aș vrea să am eu această onoare...

— Pshaw, voi veni, pentru a vizita puțin vasul vostru, înainte de a pleca spre țarm.

CAPITOLUL XII

Omul cu cicatrice

În vremea aceasta, un bărbat se apropia nepăsător de chei, ca un om care este absolut stăpîn pe timpul lui. De statură mijlocie, zvelt dar puternic, era îmbrăcat ca un digger care vine dintr-o mină, pentru a se odihni după o muncă istovitoare și să petreacă puțin în oraș. O pălărie cu boruri largi și zdrențuite îi cădea peste față ; totuși, nu reușea să acopere cicatricea mare și roșcată care îi cresta obrazul, de la ureche pînă aproape de nas. Cine îl vedea se retrăgea scîrbit de cicatricea aceasta. Bărbatul părea că își dă destul de bine seama, dar nu se supăra ; dimpotrivă, rămînea liniștit chiar cînd cineva își exprima, prin vreun strigăt, surpriza asupra hidoșeniei sale.

Acum se opri pe chei și-și aruncă ochii în port.

— Încă un vas ancorat, murmură el. O corabie cu pînze și, după cum se pare, deloc prost construită. Numai dacă... Deodată, se opri din monologul său, puse mîna la ochi streășină să vadă mai bine. Sacre nom de Dieu, este... da, da, este „L'Horrible" ! în sfîrșit, în sfîrșit îl mai văd încă o dată și... totuși, este prea departe de țarm, așa că m-aș putea înșela. Trebuie să mă conving !

Coborî treptele cheiului îndreptîndu-se spre un loc unde se aflau mai multe bărci. Sări într-una.

— încotro ? îl iscodi barcagiul, așezîndu-se pe scîndura pentru lopătat.

Clientul arătă cu mîna către port.

— Să mă plimb !

— Cît timp ?

— Cît am chef.

— Puteți plăti ?

Spunînd acestea, barcagiul se uită la clientul său cu o privire în care nu se citea deloc încredere.

— Pot plăti după călătorie cu bani buni și înainte de călătorie cu pumni buni. Așadar, alege !

— Hm, hm ! mormăi barcagiul, impresionat de fulgerul amenințător care lumina ochii negri ai străinului. Faceți cu cele zece degete ale voastre ce vă place, dar nu vreau să le simt pe față. Vă pricepeți la cîrmă ?

O mișcare scurtă din cap fu răspunsul. Barca fu dezlegată și barcagiul își căută drum printre vasele ancorate, spre a ajunge în largul portului. Străinul se pricepea la cîrmă și un cunoscător ar fi văzut imediat că are de-a face cu un om de meserie. Nu arătă nici pe departe care îi era scopul, căci înconjură cuirasatul și pe „L'Horrible” conducînd apoi barca la locul său. Plata pe care o dădu

barcagiului fu atît de bogată, cum nu era de așteptat după exteriorul său sărăcăcios.

— El este, oftă străinul ușurat, în vreme ce se urca din nou pe treptele cheiului. Acum, madame de Voulettire trebuie să dispară tot atît de repede și fără urmă cum a dispărut mai de mult Miss Admiral. Să mă duc la tavernă! Străinul își îndreptă pașii către o mahala sordidă a orașului, unde își trăiau viața mizerabilă tot felul de nevoiași și oameni certați cu justiția. Trecu printr-un adevărat labirint de uliți și ulicioare, pe unde casele meritau cu greu acest nume. Maidanele din jur reprezentau un teren bun pentru cei care voiau să atace la drumul mare oamenii, iar colibele, barăcile și corturile aduceau cu o șatră de țigani. Nu păreau să facă parte dintr-un oraș, unde mîna puternică a unei poliții se simțea, sau trebuia să se simtă pretutindeni. În sfîrșit, necunoscutul se opri în fața unui fel de magazie de scînduri, pe ușa căreia era scris cu cretă : „Taverne of fine brandy". Înaintea și în urma acestei firme era desenată cu tăciune cîte o sticlă de rachiu. Intră în tavernă.

Sala era plină de clienți, care se vedea de departe că nu fac parte din societatea bună, nu ar fi meritat numele de gentleman-like. Un miros de sudoare, rachiu și tutun îi tăia respirația. Larma de aici părea făcută de niște flămînde fiare zădărite de dresori.

Omul cu cicatrice nu era impresionat de toate acestea. Se îndreptă spre tejghea și-i aruncă cîrciumarului :

— A venit Tom lunganul, mașter ?

Cel întebat îl cercetă puțin, răspunzîndu-i nu prea prietenos :

— De ce ?

— Am de vorbit cu el.

— Cine este Tom lunganul ?

— Pshaw ! Să nu ne jucăm de-a v-ați ascunselea ! Cunosce pe omul acesta tot atît de bine ca dumneata. Am întîlnire cu el aici.

— Cine ești ?

— Ce dracu te interesează ? N-am actul de naștere în coburul pistolului.

— Hoho, dacă începi așa, atunci te adresezi la pereți. Nu vei primi nici un răspuns. Mai mult, te poți alege cu un pumn în falcă și să pleci pe-acî încolo !

— Despre asta am mai putea sta de vorbă. Țin să-ți spun totuși că Tom lunganul o să te chelfânească dacă nu-mi înlesnești să pot vorbi cu el.

— Așa stă cazul ? Atunci să vedem dacă ești unul de-ai noștri ! Ascultă, sir : dacă într-adevăr ți-a dat înfilnire aici, trebuie să-ți fi spus și o vorbuliță, fără de care nu se poate ajunge la el.

— Mi-a spus.

Străinul se aplecă peste tejghea și rosti slab cîteva silabe. Tejghetarul dădu din cap, în semn că este așa.

— Ai dreptate ! Tom încă nu a venit. Cam pe vremea aceasta, poliția face cîte o razie, căutînd să vadă cu ce se mai indeletnicesc clienții mei. Odată ce pleacă poliția, în cinci minute este aici. Luați loc !

— Nu aici, jupîne. Tom mi-a spus că aici există o cameră retrasă, unde nu poate pătrunde mutra oricui.

— Există, dar tocmai că acolo nu poate intra oricine.

— Dar cine poate ajunge acolo ?

— Ca să fiu drept, nu cineva cu o moacă atît de păcătoasă ca cea de sub pălăria-ți.

— Cred că nu am un aspect atît de prăpădit pe cît ți se pare!, scoase agale o bucată de aur punînd-o sub privirile lacome și prostite ale cîrciumarului.

— Bun ! Pare că dracul nu este chiar atît de negru pe cît s-ar crede. Vrei să bei ceva, îți arde desigur pipota.

— O sticlă cu vin.

— Vin ? Ești nebun ? Ce să fac aici cu clăteala asta de pahare ? Ia o sticlă de brandy, așa este obiceiul aici. Acum, iată sticla și așază-te la masa din spatele sobei. Chiar lîngă ea se află o ușă, care nu se vede din sală. Eu o voi deschide. Asigură-te că nu te vede nimeni și, strecoară-te dincolo.

— Așa voi face.

— Acum nu este nimeni în odaia aceea, dar vor veni în curînd oaspeți pe care te sfătuiesc să nu-i plictisești. Sînt iuți la mînie și folosesc repede cuțitul. Cît despre licoare, ia și niște sodă, vezi că fumează pe gît...

Lucrurile se petrecură așa cum se stabilise și străinul se găsi în camera ascunsă. Erau acolo numai două mese și zece scaune, toate neocupate. Dar, așa cum spusese cîrciumarul, veniră în curînd oaspeți, unul după altul, la mici intervale, luînd loc într-un mod care arăta că sînt obișnuiți să se întîlnească în acel loc.

Se uitară la străin cu priviri scurte, pentru ca apoi să nu-i mai dea atenție. Conversația începută era dusă pe șoptite și nu se sinchiseau de prezența lui. Cei veniți păreau să fie marinari sau, cel puțin, așa reieșea din vorbele lor. Conversația ajunsese repede la vasele aflate în rada portului.

— Ați aflat că „L'Horrible” a ancorat ? întrebă unul.

— „L'Horrible”, fostul vas pirat ?

■ — Da. Acum este comandat de locotenentul Jenner. Un vas admirabil, incomparabil ca armătură și construcție; căpitanul Caiman a dovedit deseori cît de superior este.

— Păcat de omul ăsta că a trebuit să atîrne în ștreang !

— Păcat ! Se pricepea la toate și a făcut mult bine oamenilor săi.

— Poate că el mai puțin, dar se pare că avea un admirabil maestru pentru pînze, care era adevăratul comandant.

— Am auzit și eu. Se spune că nu era bărbat, ci o femeie, necuratul în persoană. Cred bucuros, căci dacă diavolul vrea să petreacă, se transformă într-o fetișcană.

— Într-adevăr, spuse un al treilea. Se pare că era o fetișcană și i se spunea Miss Admiral. De altfel, ca să fiu cinstit, eu știu cu siguranță că așa a fost. Fata era copilul unui bătrîn lup de mare, care o luase cu el în toate călătoriile. În felul acesta, fetișcana a crescut ca un adevărat băiat, a învățat meseria marinărească și se pricepea mai bine decît mulți căpitani cu experiență cum să conducă o corabie. Se știe că au existat asemenea fetișcane și că vor mai exista. Și cine vrea să cunoască mai multe nu are decît să-l întrebe pe Tom-lunganul. Ticălosul ăsta a navigat pe vremuri cu căpitanul Caiman și cunoaște bine pe „L'Horrible”.

— Se poate. Dacă așa este, nu am de ce să-l condamn ; căci viața de cîine de pe corabia de comerț nu se aseamănă cu viața vie de pe un vas de pirați. Nu vreau să spun mai multe, dar știți toți la ce mă gîndesc !

— Ohoho ! Dă-i drumul ! Sau, dacă ți-e frică, să-ți zic eu : dacă mai trăiește căpitanul Caiman și dacă va pune mîna pe „L'Horrible”, merge oricine cu el pe bord. Vă spun asta la toți și cred că sînteți la o vorbă cu mine !

În clipa aceea, se deschise ușa și intră un om înalt, puțin adus de spate, pe care îl salutară mai toți de față.

— Tom-lunganul ! Vino încoace, bătrînule swalker. Ancorează pe scaunul ăsta. Vorbeam tocmai de tine.

— Da, de tine și de „L'Horrible” ! confirmă un altul.

— Lăsați pe „L'Horrible” să se odihnească pe valuri în port, vidre năpîrlite, se așeză acesta pe un scaun, arun-cînd o privire furișă către omul cu cicatrice. Ce vă mai interesează vasul acesta ?

— Nu ne privește pe noi, cît mai mult pe-tine. Vorbeam între noi că tu îl cunoști mai bine ; oare nu te-ai plimbat odată pe scîndurile lui ?

— Nu spun nici da și nici nu, dar lucrul e posibil. Există multe vase frumoase pe care a trăit Tom și cine ar avea ceva împotriva dacă printre acestea a fost și „L'Horrible” ?

■ — Nimeni. Dar ia spune, este adevărat că maestrul pînzelor de pe acest vas de pirați era o femeie ?

— După câte am auzit, da.

— Hm, atunci trebuie să fi fost o foarte proastă administrație pe corabie.

— De ce ?

— Ei, când o femeiușcă comandă un vas, nu aş vrea să fiu la fața locului. Cred că tocmai împrejurarea asta a făcut ca „L'Horrible” să fie capturat.

— Chiar așa credeți ? se auzi glasul înăbușit al străinului cu cicatrice.

— Da, așa cred. Aveți ceva împotrivă ?

— Nu te interesează. Vreau doar să știu dacă chiar așa credeți !

— Nu mă interesează ? Când un străin se amestecă în ceea ce spun eu, cum să nu mă intereseze ? Ține-ți strînsă limba cu dinții, căci altfel ți-o retez eu cu cuțitul.

— Nu prea cred !

— Ce... cum ?

Dintr-o săritură, marinarul se găsi în fața omului cu o palmă mai scund decît el și se pregătea să-i dea o lovitură, care cu siguranță că nu ar fi fost o mîngiere. Dar cel amenințat îl apucă în brațe, îl ridică și îl trînti cu putere pe dușumea. Marinarul de abia mai putu să se ridice. Sări un altul pentru a răzbuna înfrîngerea tovarășului lor, dar avu aceeași soartă : cu o mlădiere de adevărată pisică, adversarul i se strecură printre brațele întinse, îl apucă de picioare și îl rostogoli la pămînt. Un al treilea voia să vină la rînd, cînd Tom-lunganul interveni.

— Stai ! strigă el, apucîndu-l de braț și oprindu-l. Nu face o asemenea prostie, bătrîne, căci cel din fața noastră nu se teme nici de zece ca tine !

— Aș vrea să văd.

— Încearcă, dacă nu crezi, dar sper că datorezi respect unui ofițer de pe „L'Horrible” !

Ceilalți doi, care se ridicaseră între timp de pe podea, pregătindu-se să atace iar, se opriră la auzul acestor vorbe.

— Ofițer înainte sau acum ?

— Înainte, firește. Nu cumva credeți că un papă-Lapte de ofițeraș s-ar aventura în chilia noastră cu gust de mormînt.

— Este adevărat ?

Omul cu cicatrice dădu din cap încet în semn că așa este :

— Se pare că este adevărat. Tom-lunganul mă cunoaște ceva mai demult, căci am hoinărit pe același bord multă vreme și am dat destule lovituri împreună.

— Oh, atunci este altceva ! Dacă așa stă cazul, atunci •sînteți binevenit. Ne ținem pumnii acasă.

— Pshaw ! exclamă străinul. De pumnii voștri puțin îmi pasă. Cred că nu aveți nimic împotrivă dacă-mi arunc ancora la masa voastră.

— Cu plăcere. Cearta nu a început de la noi, ci de la dumneata. Ca străin, nu trebuia să te amesteci în vorbă !

— Poate aveți dreptate. Am obiceiul să pun oamenii la încercare înainte de a-i angaja și a bate laba cu ei.

— Oamenii ? spuse unul.

— Încercare ? exclamă altul.

— Angajare ? întrebă și un al treilea.

— Așa este. Nu ați spus mai înainte că ați avea poftă să lucrați pe „L'Horrible” ?

— A fost o vorbă proastă aruncată în vînt. Ați remarcat condiția : dacă ar trăi căpitanul Caiman și el ar comanda vasul...

— Știți cu siguranță că este mort ?

— Pe toți dracii ! Vreți cumva să spuneți că mai trăiește ?

— Trăiește. Puteți să mă credeți !

— Tunete și fulgere ! Dar unde se ascunde ?

— Asta nu vă privește.

— În orice caz, nu se ascunde pe „L'Horrible”.

— Nu. Aici aveți dreptate. Dar... hm, dacă ar veni înapoi ?

— Să vină înapoi ? Holla sir, asta ar fi ceva interesant. Ar fi o lovitură ce nu s-a văzut pentru el.

— Și din partea voastră !

— Din partea noastră ? Cum așa ?

— Pentru că și voi veți fi alături de el, dacă vreți ? sosi răspunsul.

— Ce vreți să spuneți, mașter ?

— Vreau să zic că oamenii pe care Tom-lunganul îi numește prietenii săi sînt demni de încredere. Am dreptate sau nu ?

— Pe toți dracii, aveți dreptate ! Mergem acolo unde se cîștigă un ban. Tom ne poate recomanda !

— S-a și făcut ! răspunse cel pomenit. Acest sir vă cunoaște la fel ca mine și l-am chemat aci pentru a vă vedea și a vorbi cu voi. O să vă spun și o ultimă noutate...

— Anume ?

— Eu voi fi timonier pe „L'Horrible”.

— Timonier ? Vrei să ne părăsești ?

— Nici gînd ! Puteți și voi găsi un loc bun, dacă doriți.

— Dacă vrem ! Dar vasul aparține acum uniformelor' albastre !

— Acum da, dar nu pentru multă vreme !

— Cum așa ?

Tom se întinse peste masă și șopti :

— Pentru că îl vom lua noi.

— Tunete și fulgere ! iată o lovitură cum n-a mai fost. S-ar vorbi în toate Statele Uniunii și în toată lumea !

— Vă este teamă ?

— Teamă ? Pshaw ! Ce ne-ar costa ? Cu „L'Horrible” sub picioare, nu ne temem de nimeni pe lume...

— Da, și ați putea să duceți o viață ca marele Mongol, sau cum îi spune tipului ăsta, care are atît de mulți dolari, încît ar umple oceanul dacă i-ar veni odată pofta să-i arunce în apă. Nu depinde decît de voi ca să vă îmbogățiți.

— De noi ? Spune mai departe, sir !

Omul cu cicatrice băgă mîna în buzunar, scoase o pungă plină, luă cîteva bancnote și dădu cîte una fiecăruia dintre marinari.

— Primiți cearșafurile acestea ? întrebă el.

— Nu sîntem atît de proști să le refuzăm ! Dar ce trebuie să facem pentru ele ?

— Nimic. Vi le dăruiesc. Dacă sînteți însă oamenii la care mă aștept, atunci mîine sau poimîine veți putea avea de cîte cinci ori pe atît!

— Cum ?

— Vreți să facem împreună o excursie în port ?

— De ce nu ?

— Și să vizităm nițel uniformele albastre ?

— Mai încape vorbă ?

— Cu acest prilej, vor avea loc cîte va lovituri și împunsături de cuțit!

— Nu face nimic !

— Bineînțeles că după aceea ne statornicim pe vas !

— Se înțelege ! Dar cine ne va comanda ?

— Cine altul decît căpitanul Caiman ?

— Atunci trăiește într-adevăr ?

— Trăiește și vă veți împăca bine cu el, dacă vă faceți datoria.

— Sir, puteți conta pe noi !

— Bun ! Atunci, ascultați ce am să vă spun !

Toți se strînseră în jur, așteptînd cu răsufările tăiate.

— Vă cumpărați haine mai bune, căci așa cum arătați nu trebuie să vă vadă nimeni !

— Se face, sir.

— Diseară, nu veți pleca, ci veți rămîne aci, unde voi veni eu, sau un trimis al meu !

— Cu plăcere, căci afară prea ne adulmecă afurisiții de copoi.

— Imediat am să trimit după voi, veniți cu Tom la... la... la locuința doamnei de Voulettre.

— Pe toți dracii ! Dar aceasta este o lady distinsă și bogată. Ce să căutăm noi acolo ?

— Îi veți cunoaște pe ofițerii de pe „L'Horrible”.

— Ah !

— Vă veți angaja pe vas și veți fi recomandați comandantului.

— Tunete și fulgere... Chiar doamna aceea distinsă ne va recomanda ?... Sir, nu sînteți în toate mințile !

— Cred că da ! Stai să mai beau puțin sifon, că mi-a luat gura foc. Blestemată tărie mai beți și voi aici !

Marinarii se uitară unul la altul, pe jumătate neîncrezători, pe jumătate uimiți.

— Atunci o cunoașteți puțin pe acea lady ?

— Probabil. În orice caz, veți fi angajați și veți merge imediat pe bord.

— Așa cum porunciți, sir.

— Va fi totul pus la punct ca ofițerii și subalternii să coboare pe uscat. Căpitanul Caiman se va prezenta atunci cu oamenii săi și... Ei, dar restul nu mă mai privește ; sînt doar agent-ul lui. Ceea ce trebuie să mai știți vă va spune chiar Tom.

Oamenii dădură din cap, în semn că au înțeles. Planul presupusului agent le dăduse mult de gîndit, așa că acum tăceau și reflectau. Omul cu cicatricea continuă :

— Și încă ceva : Tom este timonier și, de-acum înainte, trebuie să-l ascultați orbește, m-ați înțeles ?

— Yes, sir !

— Dacă sînteți tăcuți și credincioși, vă puteți bizui pe bunătatea căpitanului ; dar la cel mai mic semn de trădare, sînteți pierduți. Așadar, fiți atenți !

— Nici o grijă ! Știm ce ne așteaptă ; de multă vreme aveam dorința să ajungem în postul ce ni se oferă acum.

Și, odată ce dorința ne-a fost împlinită, vom face în așa fel, încît să nu ne terfelim fericirea în noroi...

— Iată încă ceva bani pentru băutură. Eu trebuie să plec. La revedere, domnilor !

în vreme ce ceilalți se ridicară în picioare în semn de respect, străinul întinse mîna lui Tom și dispăru pe ușă.
— Pe toți dracii, strașnic om ! remarcă unul.

— Și ceea ce este mai interesant e că are pumnul atît de mic, interveni un altul. Nu pare, dar este un adevărat diavol, deși nu prea o duce la băutură...

— Stați jos ! le porunci Tom. Mai am cîte ceva să vă spun.

Bărbații se așezară iarăși la masă și începură să asculte la cele spuse de tovarășul lor. Acesta era un marinăr experimentat și îndrăzneț și se pricepu să-i convingă că, mai ales acum în timpul războiului între Statele de Nord și cele de Sud, se poate face piraterie pe scară mare și, în afară de piraterie, pot fi făcute destule alte afaceri pe un vas bun ...

CAPITOLUL XIII

Doamna Voulettre

Apartamentele doamnei de Voulettre erau luminate a giorno în seara aceea. Doamna avea o mulțime de invitați. În salonul de primire, se dansa în acordurile unui pian. Pe mesele așezate pretutindeni, se aflau cele mai gustoase delicatese și băuturi ; domnii mai în vîrstă

se retrăseseră într-o cameră alăturată, unde se vorbea de toate și începuse „un joc mic”, în care dolarii erau aruncați cu sutele, cîștigul și pierderea alternînd. Oricine putea observa că, dintre toate doamnele aflate acolo, coroana frumuseții era purtată de stăpîna casei. Ghicea dorința fiecăruia, astfel că toți invitații erau cucerți de atențiile sale. Acum, se odihnea pe un divan de mătase, într-o atitudine de lenevie, făcîndu-și vînt cu evantaiul împodobit cu perle. Ochii săi întunecați erau ațintiți cu

o simpatie ostentativă asupra locotenentului de marină Jenner, care îi fusese recomandat de comandantul celui mai puternic vas de război din port.

— Ați venit tocmai pe la Capul Horn, locotenente? se auzi glasul moale, catifelat.

— Nu direct. Am încrucișat în fața peninsulei.

— ■ Iată ceva plictisitor, nu-i așa ? Probabil că nici nu ați avut timp să vizitați casele cu femei din port.

— ■ Din nenorocire, așa a fost. Serviciul pe mare este strict.

— Știți, locotenente, că eu mă simt totuși foarte atrasă de viața de mare ?

— Oh ! Este drept că marea are totdeauna ceva atrăgător chiar pentru doamne ; dar marinăria propriu-zisă este ceva plicticos și... primejdios, pentru o doamnă...

— Nu este chiar așa ! îl contrazise amfitrioana. Nu orice doamnă se teme de primejdie, după cum nu orice domn este un Paris ori un Hercule. Patria mea este o insulă, înconjurată de mare. Am numeroase rude acolo, am călătorit de multe ori încoace și încolo, am fost în nenumărate rînduri la New York și Boston și am vizitat chiar Capul Bunei Speranțe, toate acestea contribuind la dragostea mea pentru mare, dragoste pe care o aveam încă din copilărie. Chiar știința nautică, această știință aridă, această știință atît de seacă și de grea pentru cei nepregătiți, așa cum spuneți și dumneavoastră, m-a pasionat, i-am dăruit mult timp din viața mea și, dacă vreți să mergeți în biroul meu, vă pot arăta cea mai concludentă dovadă că cele spuse de mine sînt și adevărate.

— Pentru un asemenea sanctuar, poate că piciorul meu este desigur, profan !

— Nu aveți nici o grijă ! Aici, în casa aceasta, ducem toți o viață plină de minciuni convenționale și reguli de societate, așa că oaspeții mei nu vor socoti că fac o greșală dacă vă cer să-mi oferiți brațul !

Doamna își lăasă lasciv brațul pe dreapta locotenentului și trecură astfel prin mai multe camere, pînă ajunseră într-o sală, care nu merita numele de „birou”. Pro-priu-zis, era o săliță destul de mică dar mobilată cu mult rafinament. Doamna se îndreptă către un dulăpior frumos, deschise un sertar și scoase la iveală o întreagă colecție de hărți maritime dintre cele mai exacte care existau pe vremea aceea. Celelalte sertare erau pline cu instrumentele necesare conducerii unui vas. Jenner nu-și putu ascunde uimirea față de această neașteptată comoră.

— Trebuie să spun, madame, că în cabina mea nu există hărți și instrumente mai bune !

— Se poate. Obişnuiesc să nu păstrez nimic ce nu este de prima calitate.

— Aceste instrumente sînt desigur pentru studiu și nu vor fi folosite în practică, decît atunci cînd studiul a fost făcut la cel mai mic amănunt.

— Și credeți că o doamnă nu poate studia atît ?

— Nu am întîlnit încă nici o femeie capabilă să-mi poată dovedi aceasta.

— Atunci, sînt gata să răspund la un examen !

Ochii săi se uitau veseli la bărbatul din fața sa. Cineva, care ar fi observat-o atent, ar fi putut vedea însă pe trăsăturile chipului său un zîmbet de ironie.

— Examen ? rîse locotenentul. Cine ar îndrăzni să vă tulbure liniștea cu întrebări seci ? Pe bordul vasului meu, m-aș simți mai la larg.

— „L'Horrible” este un vas admirabil, sir, cel mai bun pe care îl cunosc pînă acum ; știți însă că ar trebui să vă urască din pricina lui ?

— Să mă urîți ? De ce ?

— Pentru că pe el am trăit cele mai amare și mai îngrozitoare clipe din viața mea.

— Ați fost pe „L'Horrible” ? întrebă el, uimit.

— Da. Cunoașteți povestea acestui renumit sau, mai bine zis, temut vas ?

— Destul de bine.

— Ați auzit și despre o doamnă care se găsea pe bord când vasul a fost cucerit ?

— Desigur.

— Doamna aceea plecase cu un vas de comerț către colonia Capului când vasul a căzut în mâinile căpitanului Caiman.

— Așa este.

— Ei bine, doamna aceea sînt eu !

— Dumneavoastră ? Ce întîlnire ! Trebuie să-mi povestiți mai tîrziu totul despre această aventură atît de interesantă.

— Pot să-mi exprim o dorință, sir ?

— Vai de mine, doamnă !

— Aș vrea să văd pe „L'Horrible”, aș vrea să mai mă urc o dată pe bordul lui, pentru a mai vedea locurile în care am pătimit atît !

— La dispoziția dumneavoastră ! răspunse el, bucuros că va putea să conducă în mica sa împărăție pe această frumoasă doamnă.

— Când ?

— ■ Când porunciți !

— Atunci mîine, sir, mîine înainte de amiază !

— Încîntat, foarte încîntat, madame. Piciorul dumneavoastră va sfinți vasul care acum este locuința mea și care altădată a fost un izvor de neplăceri pentru dumneavoastră !

— Totodată, vom folosi și prilejul de a mă supune la un examen de navigație, zîmbi doamna. Dar, locotenente, doresc ca vizita mea să nu vă aducă nici o neplăcere. Nu sînt nici amiral și nici comandor, așa că nu am nici cel mai mic drept să fac o asemenea vizită !

— Nici o grijă, madame ! Chiar dacă aș vrea și mi-ar fi permis să pregătesc o paradă pe „L'Horrible” pentru primirea dumneavoastră, m-aș lovi de o mulțime de greutăți, pentru că chiar mîine dimineață mă părăsesc cîtiva dintre oamenii mei, așa că trebuie să caut alții, pentru a nu rămîne cu echipajul descompletat.

— Ah ! Să vă fac un serviciu în chestiunea aceasta, sir ?

— Aș primi cu cea mai mare mulțumire o asemenea atenție din partea dumneavoastră !

— Oh, nu ! Tot eu ar trebui să mulțumesc ! Observația dumneavoastră mi-a amintit de cîtiva bravi marinari care au fost în serviciul meu și care ar dori să se angajeze pe un vas bun. Sînt toți lupi de mare și garantez pentru ei. Pot să vi-i recomand ?

— Recomandarea dumneavoastră îmi este de-ajuns.

— Locuiesc în apropiere. Îi voi chema în antreu, ca să-i puteți vedea.

— Bunătatea dumneavoastră, miss, mă copleșește. Sînt convins că protejații dumneavoastră îmi vor da satisfacție deplină.

— Vă mulțumesc ! Acum, permiteți-mi să dau ordinele necesare !

După aceea, cei doi se înapoară în saloane. Jenner era vrăjit de drăgălășenia doamnei, care îi arăta atîta prietenie. El, marinarul simplu, fără experiență la femei, se simțea mîndru. Când fu anunțat că viitorii săi marinari îl așteaptă în antreu, el se duse în întîmpinarea lor, la braț cu amfitrioana. Puse cîteva întrebări lui Tom

— căci acesta cu prietenii săi din tavernă erau marinari recomandați locotenentului, — după aceea le dădu niște bani ca acout și le porunci ca a doua zi să se prezinte la bordul lui „L'Horrible”.

— Ei, locotenente ! îl întrebă căpitanul cuirasatului mai tîrziu, când plecară de la doamna de Voulettre. Cum vă pare madame ?

— Excepțională femeie, răspunse Jenner. Vrea să viziteze „L'Horrible”.

— Da ? Și cînd ?

— Chiar mîine dimineață.

— Îți doresc noroc, locotenente. Să vin și eu ?

— Să vă invit, căpitane ?

— Nu, nu, răspunse acesta, rîzînd. Aș fi un camarad foarte inoportun și nu doresc să vă stric plăcerea, dar numai cu o condiție : mă vizitați împreună pentru un sfert de oră !

— Ne-am înțeles !

— Top ?

— Top !

Cei doi ofițeri se urcară apoi în barca acostată la țărm, care îi duse la vasele respective.

A doua zi dimineață, activitatea pe „L'Horrible” era mai vie ca de obicei. Echipajul fusese anunțat că o doamnă din înalta societate dorea să viziteze vasul. Ordinea și curățenia, care sînt lucrurile obișnuite pe un vas de război, făceau ca pregătirile să nu fie atît de grele, dar toată lumea era ocupată, deoarece Jenner își supuse vasul unei examinări atente, ordonînd să mai fie frecată podeaua sau alămurile ici și colo, să se mai facă un anumit aranjament la vintrele și nenumărate alte nimicuri, pentru ca locuința sa să pară cît mai plăcută.

De-abia terminase această activitate, cînd marinarii angajați seara trecută își făcură apariția pe bord și i se prezentară. Locotenentul îi primi, le arătă cabinele și apoi nu se mai interesă de ei, lăsînd ca timonierul să se ocupe de identificarea lor și înscrierea în registre.

Mai tîrziu, cînd apăru și doamna de Voulettre, Jenner o primi cu cea mai mare atenție.

— Admirabil vas ! spuse doamna, după ce termină vizitarea întregii corăbii și se opri sub cortul aranjat pe bord de căpitan și unde bucătarul îi aștepta cu tot felul de bunătăți. Trebuie să mărturisesc, sir, că vasul s-a schimbat mult în bine. Tachelajul este acum excelent, astfel încît sînt de părere că a cîștigat mult în viteză de cînd se află în serviciul marinei Statelor Unite.

— Nu cunosc numărul nodurilor pe care le avea înainte, dar sînt de aceeași părere cu dumneavoastră.

Administrația marinei Statelor Unite posedă destui oameni pricepuți și destule mijloace pentru a face ca un vas să fie cît mai eficient.

— Am impresia că „L'Horrible” s-ar putea lua la întrecere cu orice altă corabie, fără teamă de a fi invins.

— Și în această privință sînt de acord, cu o excepție, o singură excepție.

— Există vreun vas mai rapid ?

— Da.

— Și care anume ?

— „Swallow”, comandat de locotenentul Walpole.

— „Swallow” ? Mi se pare că am mai auzit de el. Ce fel de vas este ?

— Este un clipper cu tachelaj de schooner.

— Unde se află în prezent ?

— Cu telegrame, pentru alte vase din larg. L-am întîlnit la sud de aci, unde am primit și eu o asemenea depeșă.

Acum încrucîșează pe ruta către Japonia, dar va ancora în curînd aci.

— Aș vrea să văd acest vas excepțional!

— Poate că dorința dumneavoastră se va împlini în curînd. Vă rog însă să luați și din bunătățile acestea, care sînt departe de cele oferite de dumneavoastră. Bucătarul unui vas de război se pricepe rareori la mîncăruri demne de o doamnă.

— Dar o doamnă se pricepe totdeauna să facă mîncăruri bune pentru niște marinari bravi. Îmi dați voie să vă mai fac o invitație, domnule locotenent ?

— Indiferent de ce este vorba, accept dinainte.

— Vă aștept cu plăcere pe dumneavoastră și subalternii dumneavoastră astă-seară la mine.

— Atît cît ne va permite serviciul, da.

— Vă mulțumesc. Va fi o masă entre nous, în cadrul căreia mă voi strădui să răspund cît mai bine primirii prietenești de care m-am bucurat la dumneavoastră.

— O asemenea primire este asigurată pretutindeni doamnei de Voulettre. De exemplu, am misiunea să vă exprim invitația de a vizita cuirasatul de alături, vizită care va dura doar puțin timp, pentru a nu vă plictisi. Căpitanul s-ar simți onorat de o asemenea atenție.

— Primesc, dar numai cu o condiție.

— Care, madame ?

— Să mă însoțiți dumneavoastră.

— Primesc cu plăcere, și din toată inima, doamnă ! După ce mîncară ceva, locotenentul și doamna de Voulettre se îndreptară spre cuirasat. Nevinovatul ofițer nu bănuia nici pe departe adevăratul motiv al acestei vizite. Tot atît de puțin știa și că marinarii pe care îi adusese pe bord în urma recomandării doamnei aveau în gînd lucruri necurate. I-ar fi părut absolut imposibil dacă i-ar fi spus cineva că doamna de Voulettre este aceeași persoană cu omul cu cicatrice, care se plimbase ieri pe chei și apoi tocmise pe acești oameni și mai ales că doamna de Voulettre nu era altcineva decît temuta Miss Admiral, de care nu se mai știa nimic de multă vreme.

CAPITOLUL XIV

Dick și Pitt în pericol

Vînturile furioase, care aleargă zăbăuce peste savană, se izbesc de zidurile stîlcoase ale munților și apoi... se odihnesc. Norii, care merg maiestuoși prin văzduh sau, ferfenițați de uragane, dansează ca niște fantome înnebunate în sus și în jos pe cer, își varsă sîngele lor leucemic pe pămînt, ca apoi... să își adune puteri pentru a se ridica din nou în țării. Pîrîul, rîul, fluviul, torentul foșnitor, cu apele mereu în mișcare din pricina

neîndurătoarei legi a gravitației, ajung în cele din urmă în mare, unde fuzionează într-o confederație lichidă. Mișcarea și odihna formează singurul conținut al vieții generale, inclusiv al vieții omeneste.

Preeria sălbatică nu cunoaște cămin, nu cunoaște familie, unde să se sărbătorească și să se simtă fericirea.

Ca și sălbaticul, vânătorul se luptă sau se strecoară prevăzător, tăcut, tainic, trece peste savanele întinse, prin fața, pe lângă sau prin spatele primejdiei și al veșnicei amenințări cu moartea. Dar nici el nu poate să se apere tot timpul, căci atunci uriașa lui putere fizică, rezistența lui excepțională și energia lui neclintită s-ar termina în cele din urmă. Are și el nevoie de o refacere a forțelor, de odihnă și de liniște. Și găsește toate acestea în locuri căutate cu grijă, care servesc atât pentru odihnă, cât și pentru depozitarea rezultatelor muncii lui : sînt așa-zisele hide-spots sau hide-holes...

Trecuseră câteva zile de cînd Deadly-gun cu trappe-rii și oaspeții săi ajunseseră la hide-spot. În ziua aceea, trei oameni călăreau prin preerie, ducînd după ei de căpestre niște catîri.

Unul dintre oameni era scurt și îndesat, celălalt nesfîrșit de lung și slab, iar al treilea stătea pe cal ca și cum s-ar fi așteptat în orice clipă la un atac de pîntecărie.

— Zounds ! exclamă acesta din urmă, încercînd inutil să se ridice ceva mai bine în șa. Mai bine aș fi rămas în viziuna noastră în loc să fac această cursă îndrăcită cu voi și să mă bălăbăn jalnic ca o corabie fără busolă și fără cîrmă. Flăcăiașii noștri spuneau că bizonii zburdă pe aici ca furnicile ! Dar iată că navigăm de două zile și nu am văzut nici un asemenea taur, nici măcar un bou sau o vacă, ba nici cel puțin un nenorocit de vițel ! Și apoi, mîrtoaga asta a mea mă clatină în sus și în jos de parcă aș fi o sticlă cu infuzie, încît mi-am prăpădit oasele și cred că nici nu mai știu cum mă cheamă. Îngrijiți-vă să ancorăm cît mai curînd ! Cine vrea carne, să caute singur, eu nu mai vreau nimic.

— Dacă vrei carne sau nu vrei, Peter, e totuna, răspunse burtosul ; — dar ce ai să mănînci dacă nu facem rost de carne ?

— Nu pot să mănînc altceva decît pe grasul Hammerdull ! Nu cumva ai crede că am să mă reped la Pitt Holbers, pe care nu poți găsi decît oase și piele tăbăcită ?

— Ce spui tu de asta, Pitt Holbers, bătrînule coon ? rînji Dick Hammerdull.

— Dacă tu crezi că bătrînul pește de mare trebuie să se îngrijească doar de el însuși, atunci îți dau deplină dreptate. Nu am nici cea mai mică poftă să mușc din el.

— Nici nu aș permite așa ceva ! Cel care vrea să muște din timonierul Peter Polter, acela trebuie să fie cu totul altfel decît... Tunete și fulgere ! Ia aruncați-vă ochii pe jos ! Pe-aici a fugit cineva. Dacă a fost om sau dobitoc, nu știu, dar cred că, dacă cercetăm iarba, firicelele acestea ne vor spune ce ființă a călcat peste ele.

— Ai dreptate, Pitt Holbers ! exclamă Hammerdull. Este adevărat; iarba a fost strivită.

Cei doi vînători descălecară și începură să cerceteze terenul cu atîta atenție, încît parcă viața lor ar fi depins de aceasta.

— Hm, bătrînule Pitt, ce părere ai ? întrebă Hammerdull.

— Ce părere am ? Dacă tu crezi, Dick, că au fost piei roșii, atunci îți dau dreptate.

— Dacă au fost roșii sau nu, este totuna, dar cu siguranță că nu au fost albi. Peter Polter, descalecă pentru a nu fi văzut de departe!

— Slavă Domnului, oameni buni, că ați dat peste acești ticăloși de roșii ! în felul acesta, mă mai dau și eu jos de pe bestia aceasta infernală ! răspunse marinarul, coborînd de pe cal cu o iuțeală de parcă ar fi căutat să scape de cea mai mare primejdie. Cîte pușlamale au fost ?

— Cinci cu siguranță. Și tot atît de sigur este că sînt ogellallahi.

— Dar de unde vezi și asta ?

— Pentru că patru dintre cai sînt de abia acum prinși și cu siguranță că pentru aceasta a servit calul acela care ne-a scăpat cînd am tăbărit pe ogellallahi. Pregătiți-vă de luptă. Trebuie să mergem după ei, pentru a vedea ce vor.

Cei trei oameni își pregătiră armele, își puseră la îndemînă cuțitele și apoi plecară pe urme. În cele din urmă, ajunseră la un pîrîu mic, dar adînc, pe care probabil că indienii îl trecuseră în partea cealaltă, pentru că urma lor se vedea pe malul din față.

Hammerdull, ascuns într-un tufiș, cercetă cu atenție cîmpia întinsă din partea cealaltă a pîrîului.

— Trebuie să trecem și noi. Nu-mi miroase a bine și cred că...

Nu putu să vorbească mai departe. Un lasso şuieră prin aer, i se înlănțui în jurul gîtului și îl trînti la pămînt. Tot așa se întîmplă și cu ceilalți doi. Înainte de a se putea gîndi la apărare, se găsiră legați în curele, cu sălbaticii aruncați peste ei, cu armele smulse și mîinile legate; îi atacaseră cinci indieni. Marinarul se străduia cu puteri într-adevăr uriașe să scape din laț, dar în zadar ; curelele din piele de bivoli erau prea puternice ; în schimb, Dick Hammerdull și Pitt Holbers primiseră soarta liniștiți. Stăteau nemișcați. Cel mai tînăr dintre sălbatici trecu în fața lor. Trei pene de vultur îi împodobeau părul adunat într-un coc în creștet, iar de pe umeri îi atîrna blana unui jaguar. Se uită la prizonieri disprețuitor. Începu să vorbească, făcînd cu mîna un gest mîndru :

— Oamenii albi sînt slabi ca puii lupului din preerie ; ei nu vor putea să-și rupă legăturile.

— Ce spune asta ? întrebă Peter Polter care nu înțelegea vorba sălbaticilor.

Nu primi însă nici un răspuns de la tovarășii săi de suferință.

— Oamenii albi nu sînt vînători. Ei nu vād, nu aud și nu au minte. Omul roșu i-a văzut venind, a trecut prin apă, pentru a-i păcăli și apoi s-a înapoiat. Oamenii albi nu au învățat nici o viclenie și acum stau pe pămînt ca niște broaște rîioase.

— Nu vreți să-mi spuneți odată ce tot îndrugă rahatul ăsta ? strigă cîrmaciul, încordîndu-se zadarnic să-și rupă legăturile.

Cei întrebați tăceau asemeni stanelor de piatră.

— Oamenii albi sînt fricoși ca șoarecii. Ei nu îndrăznesc să vorbească cu omul roșu. Le este rușine că stau la picioarele lui, la pămînt...

— Sfîntă grindină ! răspundeți odată, bandiților, ce spune pușlamaua asta !, urlă Peter Polter, înfuriat mai mult de tăcerea prietenilor decît de situația în care ajunseseră din pricina imprudenței.

— Dacă spune ceva sau nu spune, e totuna, răspunse Hammerdull, dar zice că tu ești o broască rîioasă, proastă și fricoasă, pentru că ai fost atît de neprevăzător încît te-ai lăsat capturat.

— Prost... fricos... broască rîioasă... mă înjură, spircul ăsta..., pe mine ? Oare voi nu sînteți prinși ? Așteptați nițel, că va vedea el și veți vedea și voi cine este Peter Polter, timonierul ! Numai pe mine m-a înjurat, pe mine singur, hahaha ! Așteptați puțin, că îi voi dovedi eu că numai de mine are de ce să se teamă !

Începu apoi să-și încordeze mușchii. Între timp, indienii se dăduseră ceva mai departe, pentru a se sfătui, neobservînd această mișcare.

— Unu... doi... trei !... Adio, Dick Hammerdul... adio Pitt Holbers... navighez înapoi acum !

Încrederea în puterea sa uriașă se dovedise adevărată. Legăturile se rupseră, Peter sări în picioare, năvăli la cal, se aruncă pe el și zbură peste savană. Sălbaticii socotiseră imposibil ca vreunul dintre prizonieri să scape, iar mișcările marinarului fuseseră fulgerătoare, așa că se afla destul de departe cînd indienii își luară puștile.

Gloanțele nu-l mai ajunseră. Doi indieni încălecară pentru a-l urmări. Ceilalți trei rămaseră lîngă cei doi prizonieri. În tot cursul acestei întîmplări, nu se auzise nici un cuvînt, nici un strigăt. Acum însă, tînărul roșu, care vorbise și mai înainte, se apropie de vînători.

— Cunoașteți pe Deadly-gum, vînătorul alb ?

Cei întrebați nu-l învredniciră cu nici un răspuns.

— Îl cunoașteți, pentru că este căpetenia voastră. Dar voi l-ați cunoscut și pe Matto-Sin, Labă-de-Urs, al cărui sînge este mînjit de mîinile voastre. El se găsește în veșnicele cîmpii de vînătoare. În fața voastră stă fiul său, spre a răzbuna moartea lui. El și cu fiii bătrînilor războinici care voiau să prindă calul-de-foc au mers pe urmele lor și au văzut de două ori leșurile fraților săi. Pentru indienii scăpați din luptă au fost prinși alți cai și acum v-am prins pe voi și vă vom lega la stîlpul torturilor.

Terminînd ceea ce avea de spus, indianul plecă. Cei doi vînători fură legați pe cai. După aceea, grupul trecu pîrîul, către pădurea ce se vedea de-a lungul orizontului presărat cu coline.

Cînd ajunseră la pădure, se făcuse seară. Călărîră prin lizieră apoi cotiră în pădure și se opriră într-o poiană plină de tineri indien, care zăboveau în jurul unui foc. Deși nu erau războinici în puterea cuvîntului, erau comandați de fiul căpeteniei, avînd misiunea de a-i ajuta să aducă prada furată din tren. Ajungînd însă la calea ferată, văzură acolo dezastrul. Atunci hotărîră să răzbune moartea indienilor și acum erau fericiți văzînd că sînt aduși prizonierii. Ascultară cu atenție cele povestite de tînărul conducător, care, stînd în picioare și cu capul sus, relata despre capturarea albilor. Părea că vorbele sale au făcut impresie, căci tinerii războinici răspunseră printr-un „uff !” general. Atunci însă, singurul alb care se găsea printre ei trecu în față să fie văzut de toți.

— Marele Spirit să deschidă urechile fraților mei roșii, pentru ca ei să înțeleagă ceea ce vreau să le spun ! :

Deadly-gun este un mare vînător ; el este puternic ca ursul muntelui și înțelept ca pisica ce trăiește pe sicomor, dar el este dușman al omului roșu și a luat peste o sută de scalpuri. El a ucis pe Matto-Sin, renumita căpetenie a ogellallahilor, a zdrobit jumătate din bărbații tribului și apoi s-a eliberat după ce căzuse în mîinile noastre. Deadly-gun a ascuns aurul muntelui în wigwamul său și nimeni nu știe unde locuiește. El este dușmanul meu și de aceea am luat oamenii mei cu mine pentru a găsi wigwamul său și a-i lua aurul. Atunci ne-am întîlnit cu frații noștri roșii, ne-am aliat cu ei și ne-am înțeles, ca ei să ia sîngele dușmanilor, iar noi să luăm aurul lor. Dar cerul nu a avut pentru noi stele prielnice. Oamenii albi au fost uciși toți, afară de mine, iar dintre frații roșii, numai cîțiva au rămas în viață. Fără arme și cai, am fi fost pierduți, dacă nu am fi întîlnit tinerii războinici ai tribului, care vor să arate că sînt demni de a lupta alături de cei mai viteji. Ei vor răzbuna pe cei morți și vor lua scalpurile dușmanilor, dar altfel decît vrea tînăra căpetenie...

Un strigăt de încordare răsună din cercul indienilor. Vorbitorul continuă :

— Eu am descoperit intrarea în wigwamul dușmanului. El trăiește într-o peșteră al cărei drum de intrare este o apă, astfel că nu se poate cunoaște nicăieri urma

picioarelor lui și a cailor săi. Frații mei vor intra acolo în întunericul nopții și îi vor ucide în timp ce dorm. Dar războinicii roșii trebuie să țină seamă că ascunzătoarea lor este păzită ! și că unul dintre acești oameni albi a scăpat, așa că ar putea anunța pe marele nostru dușman. Dar eu mai știu un drum și mai bun.

— Omul alb să vorbească !

— Apa care curge în wigwam, desigur că nu rămîne acolo, ci trece mai departe. Eu am găsit locul pe unde se scurge apa și voi duce pe tînăra căpetenie ca să-i arăt cum se poate ajunge în wigwam pe sub pămînt. Să fie întrebați cei doi prizonieri dacă știu de acest al doilea drum !

Propunerea fu primită cu entuziasm. Cercul indienilor se rupse și conducătorul se îndreptă către Pitt Holbers și Dick Hammerdull, legați de mîini și de picioare și cu călușe în gură. Cei doi auziseră tot ceea ce se vorbise. Părerile trapperului dușman erau juste, dar nu știau nimic despre o a doua intrare în hide-spot. Ascunzătoarea lui Deadly-gun consta dintr-o peșteră, scobită în interiorul muntelui din calcar. Intrarea către acest cazan se făcea prin albia unui pîrîu care se prăbușea în fundul văgăunii într-o prăpastie adîncă și întunecată, a cărei ieșire nu era cunoscută de nimeni. Părerea tuturor era că pîrîul se prăvălește în interiorul muntelui, în vreun lac subteran oarecare. Deadly-gun descoperise singur această văgăună, o aranjase în formă de ascunzătoare și nu spusese nimănui nimic decît că se poate merge dincolo de cascada pîrîului.

Indienii luară acum călușele prizonierilor, formară un cerc și începu interogatoriul, luat de către trapperul alb :

— Sînteți oameni ai lui Deadly-gun ? Hammerdull nu-l învrednici nici măcar cu o privire, ci se întoarse către prietenul său.

— Pitt Holbers, bătrînule coon, tu ce zici : să răspundem unui ticălos trădător ?

— Hm, dacă tu crezi, Dick, că nu avem de ce ne rușina, și de ce ne teme, atunci aruncă-i cîteva cuvinte în ureche !

— Dacă îi arunc un cuvînt sau nu, e totuna ; deoarece înșă ar putea să creadă că ne-a pierit glasul de teama indsmenilor, să le răspundem din cînd în cînd !

Trapperul nu spuse nimic cînd i se zise „ticălos trădător”, ci își continuă întrebările :

— Aparțineți asociației lui Deadly-gun ?

— Noi da, dar voi nu, căci colonelul are obiceiul să se întovărășească numai cu oameni cinstiți.

— Insultați cît vreți, dar să nu credeți că aceasta v-ar putea aduce ceva bun. Cum vă numiți ?

— Dacă acum douăzeci de ani ați fi trecut dincolo de Mississippi și apoi ați fi căutat timp de patruzeci de ani, poate că ați fi întîlnit pe cineva care să vă spună cum mă numesc. Acum înșă este prea tîrziu.

— De altfel, nici nu mă interesează. Aveți aur în hide-spot ?

— Mult, foarte mult, chiar mult mai mult decît ați putea căra voi.

— Unde se află îngropat ?

— Îngropat sau nu, e totuna, dar de găsit nu-l veți găsi.

— Cîți membri are asociația voastră ?

— Sîntem atît de mulți, dar mai ales sîntem atît de puternici, încît fiecare dintre noi ar putea să vă trimită pe lumea cealaltă.

— Cum se numește indsmenul care l-a ajutat pe colonelul ?

— Cu aproximație, numele lui este Winnetu.

— Apașul ?

— Apaș sau nu, e totuna ; cu siguranță înșă că el este.

— Cîte ieșiri are ascunzătoarea voastră ?

— Atîtea cîți oameni sînt în ea.

— Adică ?

— Pentru fiecare, una și aceeași ; nu este așa, Pitt Holbers, bătrînule coon ?

— Dacă tu crezi, Dick, eu nu am nimic împotrivă !

— Descrieți-mi văgăuna.

— Vizitați-o, pentru a vă da seama mai bine !

— Cum vreți ! V-ați fi putut ușura situația, dar se pare că nu vreți altceva decît să vă prăjiți la stîlpul torturilor. Veți fi duși în tabăra ogellallahilor și ceea ce vi se va întîmpla acolo vă puteți închipui !

— Prăjit sau nu, e totuna ; deocamdată înșă ne aflăm aici și ar trebui să aveți grijă ca nu cumva să căpătați o ciomăgeală bună, pentru a vă prăji mai bine cînd veți cădea în norocul care s-a abătut acum asupra noastră. Trapperul se înapoie.

— Frații mei roșii să întărească legăturile prizonierilor. Amîndoi vor pieri la stîlpul torturilor.

Hammerdull și Holbers fură după aceea legați și mai strîns și aruncați pe pămînt. Focul ardea încă, dar era întreținut cu atîta zgîrcenie și la intervale atît de lungi, încît fumul nu se putea răspîndi decît pe o distanță mică. Amurgul întins pe deasupra codrului cedase pasul în fața nopții depline. Sub coroanele pomilor, domnea o beznă atît de adîncă, încît era nevoie de ochii experimentați ai unui westman sau ai unui indian pentru a distinge obiectele din jur, ce căpătaseră dimensiuni de tenebre...

CAPITOLUL XV

Misterul văgăunei

După cîtva timp, trapperul plecă cu tînărul conducător al indienilor, pentru a-i arăta ascunzătoarea lui Deadly-gun. Ceilalți rămaseră pe loc. Tînăra căpetenie păsea fără zgomot pe urma albului. Drumul pe care trapperul îl urma, chiar prin acest întuneric, ducea în linie dreaptă prin pădure, printre tulpinile uriașe ale stejarilor seculari. Cei doi ajunseră la un curs de apă, pe care-l urmară în amonte un timp. Merșeră astfel pînă în locul în care părea că izvoarele rîului fișnesc din poalele muntelui. Locul era înconjurat de tufișuri încalcite. Trapperul intră într-unul din aceste tufișuri, dădu arbuștii la o parte și dispăru, urmat de indian. În curînd se găsiră într-o peșteră scundă, unde descoperiră albia pîrului și începură să urce încet rampa apei.

Era un drum extraordinar de greu. Trapperul păsea înainte, iar după el indianul. Merșeră astfel aproape o jumătate de oră prin interiorul muntelui, făcînd numeroase coturi și cățărîndu-se din stîncă în stîncă prin curentul apei, pînă cînd începură să audă un bubuit, la început ușor, apoi din ce în ce mai tare, ce se transformă curînd într-o adevărată larmă, care nu ar fi putut fi întrecută nici chiar de cel mai puternic strigăt omenesc.

Ajunseră la cascadă, acolo unde pîrul se prăbușea din ascunzătoarea trapperilor în peștera din interiorul muntelui. Deasupra lor se găsea deci acel hide-spot al lui Deadly-gun, iar în fața lor cazanul destul de adînc scobit în albia pîrului de apa căzătoare care pornea apoi la vale. Dacă această cascadă forma într-adevăr o a doua ieșire din văgăună, atunci trebuia să existe ceva acolo-care să facă posibilă coborîrea sau cățărarea.

Trapperul începu să caute, iar așteptările sale nu fură înșelate, căci în curînd dădu peste o frînghie dublă, destul de tare, cu noduri la anumite distanțe, astfel încît să înlesnească coborîtul sau cățărutul pe ea. Își anunță tovarășul de această descoperire și încercă dacă frînghia este solidă; Apoi începu să se cațare.

Efortul era destul de mare, practicînd o gimnastică primejdioasă. Continuară să urce pe frînghie, pe lîngă cascadă, ai cărei stropi îi făcuseră ciuciulete, și al cărei zgomot îi năucise de cap. În urma lor se căsca un hău necunoscut, iar deasupra, poate că-i aștepta un dușman necruțător. Merșeră așa, unul împins de lăcomia pentru aur, celălalt împins de dorul răzbunării.

În cele din urmă, ajunseră sus și puseră piciorul în albia superioară a pîrului. Bubuitul cascadei îi împiedica să audă zgomotele din față: începură să meargă cu mare prevedere înainte, pînă cînd cascada nu se mai auzi decît ca un fișuit. Trapperul se opri ; i se păruse că a deslușit glasuri omenești. Scoase cuțitul, despiedică revolverul, învelit cu grijă din pricina apei, strecurîndu-se fără zgomot, alături de indianul, care se pregătise și el de luptă. Glasurile începură să fie mai clare. Cei doi se lungiră la pămînt și ascultară cu atenție pe cineva vorbind :

— Blestem ! Curelele mi-au tăiat carnea de parcă ar fi făcute din lame de cuțit. Să-l ia dracu' pe acest Dea-ly-gun și pe tovarășii lui!

— Nu te plînge, căci nu te vei simți mai bine în felul acesta. Noi sîntem vinovați de situația în care ne găsim. Winnetu este un diavol, colonelul este un Hercule, iar ceilalți sînt bărbați care au simțit deseori împunsături de cuțit. Am totuși o speranță : nu ne vor ucide. Așa că ne putem aștepta și la lucruri bune. În curînd, voi avea mîinile libere și atunci mă voi socoti cu ei, căci...

— Mertens... Mașter Mertens... Voi sînteți ? răsună un glas din fundul scobiturii în care se găseau Mertens și Letrier.

— Cine este acolo ? se arată Mertens surprins în cel mai înalt grad.

— Spuneți mai întîi dacă sînteți voi !

— Henric Mertens și Pieter Woolf, nimeni altcineva. Sîntem legați. Dușmanii noștri sînt departe și nu ne pot auzi. Cine sînteți voi ?

— Veți afla imediat. Întindeți mîinile să vă dezlegăm. După cîteva clipe prizonierii erau eliberați. Cei patru bărbați se recunoscură, apoi se înțeleseră în cîteva cuvinte:

— Cum ați ajuns în peșteră ? îi iscodi Mertens. Peștera merge doar pînă la cascadă !

— Așa spune doar un prostănac, care nu poate gîndi mai mult. Eu m-am gîndit și astfel am dat de urma lui Deadly-gun. În definitiv, era imposibil ca pîrul să se înece în munte.

— Ah !

— Trebuia să aibă o ieșire, un loc pe unde să curgă la vale.

— Firește. Cum de nu m-am gîndit la asta ?

— Această ieșire a fost descoperită de mine.

— Mai departe, se arată curios Mertens.

— Pe lîngă peretele peșterii, în care cade apa, se găsește o frînghie. Cu ajutorul ei se poate ajunge la albia rîului subteran, apoi în aer liber. Desigur că veți merge cu noi !

Mertens se gîndi cîteva clipe.

— Bucuroși, foarte bucuroși, dar nu este prea ușor.

— De ce nu ? Vă temeți să vă cățărați pe o frînghie ?

— Pshaw ! Poate că în viața noastră ne-am cățărat mai mult pe frînghii decît voi. Dar dacă vă urmăm, dăm de rîpă planul vostru, punîndu-vă și viața în primejdie.

— Cum așa ?

— Este mai înțelept să ne legați și să ne lăsați aici pînă cînd vă înapoiați cu indsmenii.

— Credeți că asta v-ar face plăcere ?

— Dacă aş avea de ce să mă tem, atunci m-aş feri să mai rămîn aici. Dar ia gîndiţi-vă ce grămezi de aur au fost adunate aici. Dacă fuga noastră este descoperită, curînd, atunci cînd ne vom înapoia pentru a pune mîna pe aur, cei de aci ne vor fi pregătit o primire care să ne taie orice poftă de îmbogăţire.

— La dracu', aveţi dreptate ! Puteam să mă gîndesc şi eu ! Vom avea nevoie de mai multe ore înainte de a ne înapoia, aşa că între timp s-ar putea ca totul să fie pierdut. Aveţi într-adevăr curajul să rămîneţi pînă ne înapoiem?

— Inutilă întrebare ! Numai să nu ne abandonăm.

— Nici vorbă de aşa ceva ! Gentlemanii roşii au o vorbă bulită cu Deadly-gun şi oamenii lui şi eu nu sînt atît de prost încît să las neconfiscat metalul galben strîns aici.

— Bine ! Legaţi-ne din nou !

— Veniţi încoace ! Legăturile nu vor fi strînse şi, pentru orice eventualitate, iată un cuţit, cu care vă ajutaţi la nevoie. Aşa, acum, gata !

Cei doi îndrăzneţi dispărură fără zgomot. Prizonierii îşi luară locurile de mai înainte ; se simţeau mult mai siguri şi mai veseli decît cu cîteva minute mai înainte...

CAPITOLUL XVI

Planuri dejucate

În vreme ce aceste evenimente se petreceau în văgăuna prizonierilor, Ben Cunning se afla la intrarea în hide-spot, căţărât într-un copac, fiind atent la orice zgomot care înjunghia liniştea nopţii. Făcea de gardă pentru siguranţa întregii echipe. Deodată, i se păru că aude un clipocit, ca şi cum cineva ar fi mers desculţ prin pîrîu. Se aruncă la pămînt pentru a vedea pe cel ce se apropia fără ca el să fie văzut. Necunoscutul se oprise şi încerca să străpungă întunericul.

— Have-care... Attention....Atenţie ! Este vre'un om pe bord ? întrebă el.

— Peter Polter, tu eşti ?

— Ei, dar cine aş putea să fiu altul decît Peter Polter? Dar pe cine a pus colonelul de pază ? Nu se poate vedea nici măcar catargul din faţă !

— Cine sînt ? Peter Polter nu cunoaşte pe Ben Cunning, deşi se află numai la două lungimi de cizmă de el şi stă nemişcat ca un trunchi de hikory... Dar unde sînt ceilalţi ?

— Care ceilalţi, bătrînule swalker ?

— Ei, Hammerdull şi Holbers ! Şi ce este cu carnea pe care trebuia s-o aduceţi ?

— Găsiţi voi carnea grasului şi a slăbănogului. Amîndoi se află la indsmenii de dincolo de apă, dacă între timp nu vor fi plecat mai departe.

— Indsmeni ?... La apă ? Ce înseamnă asta ?

— Asta înseamnă că nu am timp să întind pînzele cu tine ! răspunse Peter Polter scundului Ben Cunning.

Trebuie să mă duc la colonel. Vei putea auzi de la el tot ce te interesează. Intră apoi în hide-spot, unde vînătorii se găseau în jurul unui foc. Deadly-gun recunoscă pe cel ce se apropia.

— Ai şi sosit, cîrmaciule ? îl luă în primire. Ceilalţi vin şi ei cu carnea mai pe urmă ?

— De venit nu vin, dar poate să li se roşescă destul de mult carnea, sir ! Sînt prizonieri şi vor fi spînzuraţi sau împuşcaţi, sau mîncăţi de vii, oscior cu oscior...

— Prizonieri ? Cine i-a luat ? Dă-i drumul ! strigară mai multe voci.

— Voi povesti. Dar daţi-mi o înghiţitură de apă şi o îmbucătură de mîncare. Am navigat cu o şalupă de poştă şi acum sînt niţel naufragiat, pierzîndu-mi aproape toată călăfătuiala ! Să mă ia dracu' dacă mai vin vreodată în nenorocita asta de preerie pentru a mă legăna iarăşi pe spinarea fierăstruită a vreunui animal, cum este calul meu, care m-a făcut să-mi pierd direcţia şi să nu o mai găsesc o veşnicie. Dacă bestia nu ar fi mirosit singură drumul spre hide-spot, aş fi navigat zece ani prin pustiul de iarbă şi nu aş mai fi ajuns aici !

I se dădu ceva de mîncare şi apoi marinarul începu să povestească, provocînd impresie, deşi vînătorii obişnuţi cu tăcerea şi cu stăpînirea nu se exteriorizau.

— Hammerdull şi Holbers prizonieri ? reluă colonelul. Trebuie să fie eliberaţi cît mai curînd cu putinţă, căci sălbaticii vor face proces scurt cu ei şi le iau scalpul.

— Plecăm imediat ! se decisă Treskow, căruia îi deveniseră foarte dragi cei doi trapperi atît de originali şi dorea să le vină în ajutor repede.

— Da, interveni Thieme. Trebuie să plecăm imediat, altfel indienii vor avea faţă de noi un avans pe care nu-l vom putea recupera.

Deadly-gun zîmbi :

— Şi totuşi, va trebui să aşteptăm pînă la revărsarea zorilor, căci în întuneric este imposibil să descoperim urmele..Nu prea cred că timonierul ar putea să ne conducă la apa aceea unde au fost aruncaţi.

— Eu... ! La apă... ! strigă Peter Polter, îngrozit. Ce îmi pasă mie de apa aceea nenorocită unde am naufragiat ? Las să fiu tăiat cu fierăstrăul din creștet și pînă în tălpi dacă pot să spun că balta aceea se află la dreapta sau la stînga de aici. Nu am nici busolă nici sextant și tot timpul am fost remorcat de burtos și de lungan, astfel că nu mi-am dat nici cea mai mică osteneală să observ latitudinea și longitudinea. Iar mai tîrziu, bestia îndrăcită de cal m-a zgîlțit, de mi-a amestecat creierii și mi-am pierdut auzul și vederea. Ce pot să știu despre apă ?

— Hininini, rîse Ben Cunning, venit între timp. Călărește omul prin preerie și nu știe unde a fost ! Așadar, trebuie mai întîi să ne ducem după urmele lui, ca după aceea să descoperim urmele indienilor.

— Ține-ți pliscul, jumătate de făptură ! tună timonierul, supărat de glumă. Dacă mă aflu pe bordul unui vas, știu latitudinea și longitudinea pe care mă aflu. Aici în savană și încă pe spinarea unui animal ciumat, m-am umplut de venin, puteam face un atac de inimă. Dacă vrei să pui mîna pe „redmeni”, atunci caută-i !

— Cred că nu este nevoie nici să ne ținem pe urma timonierului și nici să căutăm amprente de indieni, zise Deadly-gun.

— Tinerii ogellallahi sînt porniți împotriva noastră. Au găsit cadavrele războinicilor roșii și ard de dorința răzbunării. Cu siguranță că au căutat un loc ascuns pentru popas și au dus prizonierii acolo. Vor căuta apoi să afle unde se găsește ascunzătoarea noastră ; dar Hammerdull și Holbers mai bine mor decît să ne trădeze. De aceea, indsmenii se vor lovi de mari inconveniente căutînd să dea peste noi ; cred că ceilalți ogellallahi care au scăpat i-au descoperit, deoarece bănuiesc unde ne este ascunzătoarea. Plănuiesc un atac, care poate fi așteptat în orice moment. Din același motiv, ei se află probabil pe drum, așa că îi putem aștepta, pregătiți. Prin urmare, posturile exterioare trebuie puse în funcțiune și dublate. Toți ceilalți rămînem gata de luptă. Așadar, să stingem focul, copii ! Facilele din interiorul peșterilor pot rămîne aprinse. Deocamdată mă duc să cercetez ce fac prizonierii.

— Merg și eu, unchiule ! propuse Thieme. Am cel mai bun prilej să mă conving încă o dată că îi avem în mînă. Luă el o ramură rășinoasă, o aprinse și plecă după colonel.

Ajunși la prizonieri, Deadly-gun aruncă o privire cercetătoare asupra lor. În primul rînd, ochii săi se ațintiră pe pămîntul umed și, oarecum moale, al peșterii. Pe chipul său trecu un fulger de surpriză, care ar fi putut fi greu observat, deoarece flăcările roșii ale ramurei rășinoase îl luminau numai într-o parte.

— Este totul în regulă. Vino ! spuse liniștit și părăsi locul cu însoțitorul său.

Dar ajunși lîngă trapperi, îi adună pe toți în jurul său.

— Ascultați, bănuiala mea s-a adeverit. Indsmenii ne-au descoperit ascunzătoarea din hide-spot.

O teamă justificată se întipărise pe chipurile trape-rilor. Își pregătiră febril cuțitele și revolverele. Colonelul continuă :

— Trebuie să vă destăinuiesc un secret pe care l-am păstrat pînă acum pentru siguranța tuturor. Ascunzătoarea noastră mai are o ieșire tainică.

Cîteva expresii de surpriză se auziră în jur.

— Am descoperit această ieșire, continuă Deadly-gun, în aceeași zi în care am descoperit și văgăuna. Apa pîrului ce cade în adîncimea din fundul peșterii, a ros stîncă și a format acolo un cazan, din care se poate ieși printr-un canal subteran. Am prins de stîncă în interiorul cascadei o frînghie solidă, am coborît pînă în fundul căderii de apă, și am descoperit o ieșire prin albia pîrului. Frînghia se află acolo. Și astăzi este tot în stare bună. Acum, cînd m-am dus la prizonieri, am văzut urme proaspete de picioare pe pămînt ; iar cei doi prizonieri aveau legăturile slăbite...

— Este de necrezut, se minună Treskow. Chiar eu i-am legat și încă așa de solid, încît ar fi fost imposibil să fie dezlegați fără ajutorul cuiva.

— Indienii au trimis iscoade, care au reușit să descopere ieșirea. Au pătruns pe acolo, s-au cățărât pe frînghie, au găsit prizonierii, le-au lărgit legăturile și probabil că le-au dat și arme. După aceea, s-au înapoiat pentru a aduce pe ceilalți.

— Dar atunci, de ce nu au luat pe Caiman și pe Letrier ? întrebă Thieme.

— Pentru că în felul acesta ne-ar fi trădat planul lor, în caz că am fi descoperit absența prizonierilor. În primul rînd, trebuie să facem nevătămători pe acești doi, legîndu-i din nou cît mai strîns. Înainte, nepoate ! Noi mergem în față și ceilalți ne vor urma, pentru ca, dacă cei doi flăcăi se vor opune, să se arunce asupra lor. Trebuie să încercăm a evita orice vărsare de sînge !

CAPITOLUL XVII

Noua lovitură a piraților

Între timp, în peștera prizonierilor avusese loc de asemenea o conversație.

— Mare, ai văzut privirea lui Deadly-gun ? întrebă Mertens în șoaptă, cînd colonelul și nepotul său se îndepărtaseră.

— Care privire ?

— Privirea aruncată de colonel cînd cerceta pămîntul.

— Nu ; nici nu m-am uitat la el.

— A înțeles totul.

— Nu se poate ! A plecat liniștit.

— Se prefăcea ! A văzut urmele vânătorului și ale indianului ; am observat bine aceasta, deși lumina era mică. La un moment dat, chipul lui a trădat uimire ; după aceea a aruncat o privire scurtă, dar atentă asupra legăturilor noastre și acel „este totul în siguranță”, spus când a plecat, mi-a întărit bănuiala că ne-a descoperit.

— Pe toți dracii ! Acum a plecat doar pentru a aduce oameni și a ne lega din nou. Îmi vine să înnebunesc !

— Cu siguranță că se va înapoia.

— Mă voi apăra pînă la ultima picătură de sînge, căci, dacă sîntem din nou legați, atunci totul este pierdut. Ne vor duce în altă peșteră și vor primi pe indsmeni în locul nostru !

— Cu siguranță ! Dar nu este nevoie de luptă.

— Cum așa ?

— Drumul cel mai simplu și totodată singurul pentru scăparea noastră este să fugim imediat.

— Căpitane, dacă te înșeli ?

— Nu face nimic. Cu siguranță că dacă nu au observat, nu vor mai veni înainte de sosirea indienilor, astfel că fuga noastră și planul de atac nu vor fi descoperite. Să ne pregătim. Am auzit cum trebuie să ajungem jos. Repede, înainte de a fi prea târziu !

Își aruncară legăturile și se ridicară în picioare. Merseră apoi în direcția unde se auzea zgomotul cascadei și găsiră, după cercetări înfrigate, frîghia pe care se lăsară deasupra apei clocotitoare a cazanului. Mertens începu să caute cu picioarele, stînd agățat de frînghie, locuri stabile pe care să se poată sprijini. Găsi o deschizătură laterală, prin care se învolburau apele pîrului. Sări în mijlocul apei ; întinse apoi frînghia, pentru a arăta acolitului său direcția în care să-și facă vînt. Era o clipă primejdioasă pentru fugari, care nu-și puteau vorbi din pricina bubuitului cascadei. Expediția lor însă reuși. În curînd, se găsiră în libertate, uzi pînă la piele, dar... liberi.

De abia acum putură să respire în voie, după ce merseră aplecați prin coridorul subteran.

— Să așteptăm aici pînă cînd vin indsmenii, propuse Letrier.

— Nu se poate. Colonelul ne va urmări după ce va observa fuga noastră. Trebuie să ne îndepărtăm mai mult.

— Dar nu știm unde se află tabăra indienilor !

— Nu face nimic. Este nevoie să căutăm un ascunziș bun prin apropiere, așteptînd să vedem ce se mai întîmplă.

— Așa este, căpitane, căci dacă am da acum peste roșii, ar trebui să ne înapoiem cu ei, ceea ce nu prea aș avea poftă. În orice caz, este mai bine să-i aruncăm pe ei în foc în locul nostru, în vreme ce noi vom aștepta, rezultatele.

— Așa zic și eu ! Vino !

Intrară în tufișul din apropiere și se ascuseră în mărcinișul des. Acolo rămaseră nemișcați, ascultînd cu încordare zgomotele nopții. În curînd, auziră un foșnit ușor, ca fișiiul unei șopîrle prin iarbă.

— Indienii ! șopti Mertens. •

Nu se înșelără. Roșii se apropiiau fără de vîntătorul alb, în frunte cu fiul lui Matto-Sin. Veneau unul după altul, într-un șir lung, care se mișca ritmic înainte, cu mare precauție. Se opriră pentru sfat ,la intrarea tainică. Dispărură apoi unul după altul în deschizătură. Numai doi rămaseră de pază.

Trecu un timp destul de lung. Cerul, care mai înainte nu putea fi distins de întunecimea coroanelor copacilor, începu să se lumineze. Mai întîi începură să se distingă trunchiurile copacilor, apoi crengile și la urmă chiar frunzele ; ici și colo, cîte o pasăre trezită din somn scotea un ciripit vesel, salutînd zorile și cerul darnic ce-și lepăda mantia-i cernită.

Cei doi indieni de pază stăteau nemișcați pe malul pîrului, acolo de unde apele ieșeau din inima muntelui. Cu . siguranță că erau îngrijorați de lunga absență a tovarășilor lor, dar nici o trăsătură de pe chipul lor tînăr și bronzat nu trăda nerăbdarea. Stăteau rezemați de țevile puștilor, așa cum sînt prezentați indienii prin cărțile pentru copii albilor.

Dar iată că bubuiră două împușcături în același timp încît se părea că a fost un singur foc. Cei doi paznici se prăbușiră la pămînt, cu țestele găurite, în clipa următoare, apărură lîngă ei două umbre omenești, care se apropiaseră pe nesimțite pînă la grota subterană. Erau Deadly-gun și micul Ben Cuming.

— Hininini ! rîse acesta. Și-au luat prea repede zborul copiii aceștia. Nici măcar nu învățaseră cum să deschidă ochii și urechile. Nu-i așa, colonele, că am avut dreptate ? Au uitat să-și șteargă urmele, așa că vom găsi tabăra în care se lăfăiesc, cu minile și picioarele legate, burtosul și uscatul.

— Crezi că te poți urca singur înapoi în ascunzătoare, Ben ?

— ■ De ce nu ? Nu cumva credeți că Ben Cuning se teme de cîțiva stropi de apă, pe care îi poate foarte bine bea ?

— Atunci înapoiază-te și spune celorlalți să vină aici prin partea cealaltă a muntelui, în vreme ce eu voi merge după aceste urme. Să rămînă doar un paznic, căci locul este acum curățat. Eu merg înainte și voi veniți după mine. Dar să vă siliți pentru a mă ajunge !

Micul trapper dispăru în susul pîrîului, iar Deadly-gun începu să urmărească amprente. Acestea erau atîtde clare, încît colonelul mergea după ele fără să le dea prea mare atenție, aruncînd numai priviri fugare terenului din jur. În felul acesta, omul cu ochii atît de pătrunzători trecu pe lângă urmele celor doi fugari și dispăru în desișul pădurii, pe urma indienilor.

Mai trecu o bucată de vreme, apoi căpitanul Caiman ajuns pe alt drum lîngă indienii morți șopti :

— Păcat, mare ghinion am avut ! Acești tineri indieni s-au cățarat cu siguranță pe frînghie în sus, dar acolo au fost doborîți unul după altul. Acum, ne găsim doar noi doi împotriva lui Deadly-gun și a oamenilor săi !

— Nu ar fi mai bine, căpitane, dacă l-am urmări într-ascuns ? întrebă Mare Letrier. Dacă vrem să scăpăm cu fața curată, trebuie să facem rost de cai. Nu ne putem bizui decît pe caii indienilor.

— Nu se poate. Vînătorii vin după el și ne-ar descoperi urmele.

— Dar ce ne împiedică să facem nevătămător pe bătrîn o dată pentru totdeauna ? Doar avem un cuțit !

— Mare, am făcut multe lucruri grele și de necrezut, dar westmeni nu sîntem. Colonelul are un auz foarte fin și ne dovedește cu armele lui. Chiar dacă am reuși să împlintăm odată cuțitul în el și să ajungem la cai, peste cîteva minute ne-am pomeni cu întreaga tabără pe urmele noastre.

— Dacă scăpăm de bătrîn, de ceilalți nu trebuie să ne mai fie frică. Cîrmaciul nebun, Thieme, spionul polițist, toți aceștia nu se pricep la preerie și sînt...

— Dar Winnetu, apașul ? îl întrerupse Mertens.

— Drace, la ăsta nu m-am gîndit ! Cher Dieu, numai apașul singur ar fi în stare să ne găsească oriunde și să ne zdrobească cu tomahawkul lui blestemat. Dar ce facem ? Nu putem rămîne pe loc o veșnicie ?

— Ești un prostănac, Mare. În hide-spot se află o adevărată avere, aurul adunat de ei. Așteptăm pînă cînd pleacă vînătorii...

— Și apoi ?

— Apoi, șopti căpitanul, deși nu era nimeni în apropiere pentru a-l auzi, — apoi ne înapoiem pe același drum pe care am venit înapoi.

— Drace ! în ascunzătoare ?

— Se înțelege !

— Și ne lăsăm prinși din nou în cursă !

— Da sau nu. Ai auzit că va rămîne de pază un singur om. Cu siguranță că va sta la marginea pîrîului, dincolo de intrarea în ascunzătoare, așa că nu ne va observa.

— Adevărat. Colonelul a făcut o mare greșală, cînd nu a pus și aici la ieșirea din văgăună un post de pîndă.

— Firește. Așadar, ne înapoiem în hide-spot.

— Ne înapoiem în hide-spot ! repetă celălalt înfrigurat, încălzit de perspectiva unei noi aventuri.

— Vom căuta aurul...

— Aurul...

— Îl luăm și...

— Și ?

— Ne înarmăm, căci în hide-spot găsim puști, pistoale și pumnale.

— Într-adevăr, un adevărat arsenal.

— Omorîm apoi pe paznic.

— Bineînțeles.

— Luăm pentru fiecare din noi cîte un cal bun.

— De unde iei caii, căpitane ?

— Nu știu încă, dar îi vom găsi. Vînătorii călăresc mereu prin pîrîu, așa că trebuie să fie vreun loc în apropierea acestuia, unde se află caii legați. Dacă cercetăm bine malurile apei, cu siguranță că vom da peste cai.

— Și după aceea ? iscodi Mare Letrier.

— După aceea plecăm. Indiferent unde. În orice caz către vest. Dacă punem mîna pe aur, sau pe bani, vom căuta să ajungem la San Francisco...

Se opri din vorbă, pentru că auzise un fișit persistent în apropiere, în curînd se auzi zgomot de pași, Ben Cunning pătrunse prin tufiș, urmat, de toți ceilalți din hide-spot, afară de paznicul rămas la intrarea în văgăună. Era și Winnetu cu ei. Fără să se oprească mergeau pe urmele lăsate intenționat de Deadly-gun. Cei doi fugari își opriseră respirația. Erau în mare pericol. Oricînd Winnetu le putea descoperi ascunzătura. Dar primejdia trecu, din fericire pentru ei. Winnetu nu se uita după urme, lăsînd totul în grija trapperilor.

— Grace a Dieu ! Slavă Domnului exclamă Letrier, cînd, trosnetul crengilor se îndepărtă. A fost totul în joc, și, deși eram ud pînă la piele, am transpirat de parcă m-aș fi găsit într-o baie de aburi.

— Acum este timpul să intrăm în horă. Mai înainte însă să ștergem cu grijă orice urmă.

Avură mult de lucru cu această treabă istovitoare pentru ei ; astfel că trecu destul timp pînă dispărură în albia pîrîului. Cunoșteau drumul pe care îl mai făcuseră și ajunseră la cascade. Letrier, care se cățăraseră pe frînghie după stăpînul său, tocmai pusese piciorul pe pămînt, cînd se simți oprit de Mertens. Se aflau în fața unui adevărat morman de cadavre omenești. Pipăind în dreapta și în stînga, se convinseseră că erau tineri indieni uciși. Își făcură drum printre cadavre și ajunseră la peștera în care stătuseră legați. Letrier se cutremură.

— Brrr, căpitane, sărmanii copii au fost curățați unul după altul. A fost un noroc pentru noi că am rămas ascunși. Astfel am fi împărțit soarta lor !

— Nu avem acum timp de asemenea reflecții. Înainte, la arme !

Se întoarseră în hide-spot, în peștera părăsită de trapperi. Numai un singur om stătea de pază afară, în cealaltă parte.

Din camera principală a ascunzătorii dădeau mai multe cămăruțe. Una dintre acestea era plină cu tot felul de arme, necesare supraviețuirii în west. De asemenea, găsiră praf de pușcă, plumb și matrițe pentru gloanțe. Într-o altă peșteră principală ardea un opaiț cu untură de urs, care lumina anemic încăperile. Cei doi oameni luă ce aveau nevoie, apoi căutară bogățiile ascunse.

Cercetările lor fură zadarnice. Timpul ardea ca iasca și cu toate strădaniile lor înfrigurate n-au găsit nimic.

— Bogățiile sînt ascunse foarte bine, Mare, spuse Mertens, intrînd în ultima cameră rămasă de cercetat. Și chiar dacă am descoperi comoara, cum să o ducem ? Aurul este greu.

— Îl încărcăm pe șaua calului.

— Ar fi singura posibilitate, dar fuga noastră ar fi mult stingherită. Ar trebui să călărim la pas. Aha, se pare că odăița aceasta este chiar locuința colonelului !

Camera era plină de piei argășite atîrnate pe pereți, pentru a opri umezeala stîncilor. Mai erau acolo cîteva scaune primitive, mai multe lăzi, asupra cărora cei doi se repeziră cu lăcomie. Dar nici acolo nu se afla aurul, ci numai haine și diferite alte obiecte. Toate acestea fură aruncate pe pămînt, pînă cînd căpitanul scoase deodată un strigăt de bucurie. Găsise un portofoliu vechi și rupt, care fusese lăsat în fundul unei lăzi ca un obiect inutil.

— Nu am găsit aur, dar poate am dat peste ceva mai valoros ! desfăcu el portofoliul în pragul peșterii, unde era lumină.

— Ce este în el, căpitane ? iscodi nerăbdător Letrier.

— Nimic, absolut nimic, m-am înșelat răspunse liniștit acesta.

În sinea sa însă era extraordinar de mulțumit, căci în portofoliu găsise mai multe chitanțe de depozit, de mare valoare. Deadly-gun depusese cantități mari de aur la diferite bănci din răsărit și primise scrisori de valoare pentru sumele respective. Posesorul acestor scrisori putea să le transforme în bani la orice bancă. Letrier nu trebuia să afle nimic.

Sumele reprezentate de scrisorile de depozit nu aparțineau numai colonelului, ci întregii asociații ; tocmai de aceea erau atît de mari. În orice caz, cu siguranță că în hide-spot se mai afla o cantitate importantă de aur și de nuggeis — bucăți de aur pur.

Tocmai cînd cei doi sporovăiau dezamăgiți despre acest lucru, auziră un zgomot. Era paznicul, care cobora în peșteră. Mertens, fără să ezite îl împușcă.

— Să plecăm acum ! spuse el, după aceea. Să sperăm că vom găsi un cal !

Luă totul cu ei și plecă prin intrarea din față. Ajunși dincolo de hide-spot, merseră de-a lungul pîrîului, ajungînd la o potecă ce ducea într-o poiană, unde se găseau caii vînătorilor. Puseră șele pe doi dintre cai, căci șei și frîuri se găseau, încălecară și plecă în galop...

*

Între timp, toți vînătorii, cu excepția paznicului care căzuse jertfă fugarilor, merseră pe urmele tinerilor indieni, pentru a-l salva pe Dick Hammerdull și Pilt Holbers. Deadly-gun, care plecase înainte, fu ajuns în curînd. Colonelul voise să fie mulți pentru că nu știa cu cîți roșii se vor întîlni în tabără. El și cu Winnetu mergeau înainte, „citind urmele”. Deoarece indienii merseră noaptea, urmele erau destul de clare, așa că vînătorii nu aveau mult de lucru pentru a nu le pierde din ochi. Totuși, de-abia mult mai tîrziu văzură în fața lor pădurea unde poposiseră roșii și unde Hammerdull și Holbers fuseseră duși cu o zi înainte de către fiul căpeteniei ogel-lallahilor. Nu se îndreptară direct către tabără, pentru că ar fi putut fi văzuți. Dimpotrivă, făcură un ocol pînă ajunseră la pădure într-un loc la un sfert de oră de mers de punctul unde urmele indienilor intrau în pădure. Ajunși sub copaci, se-ndreptară tot pe ocolite către presupusul loc al taberei, de care se apropiau nu din față ci lateral. Cu fiecare pas înainte, trebuiau să fie acum și mai prevăzători. Oamenii săreau din tufiș în tufiș, de la un copac la altul, căutînd mereu să rămînă ascunși vederii celor din față, pînă cînd Winnetu se opri și făcu un semn celor din urma lui. Auzise glasuri și se strecură înainte, însoțit numai de Deadly-gun. În curînd, văzură tabăra în fața lor. Totodată, colonelul își dădu seama că fusese prea prevăzător, luînd toți oamenii, căci lîngă cei doi prizonieri întinși pe pămînt se găseau numai trei persoane, doi indieni și albul care condusese pe fiul lui Matto-Sin la hide-spot. În cîteva minute, tabăra fu înconjurată, înainte ca Winnetu și Deadly-gun, care ar fi preferat să nu se verse sînge, să poată interveni, cei trei fură împușcați, iar prizonierii eliberați.

— Tare neprevăzător trebuie să fi fost, Dick Hammerdull, lăsîndu-vă luați prizonieri ! spuse Deadly-gun.

— Prevăzători sau nu, e totuna, răspunse grasul, frecîndu-și încheieturile. Au dat peste noi și nu mai aveam ce face. Tu ce crezi, Pitt Holbers, bătrînule coon ?

— Hm ! răspunse lunganul. Dacă tu crezi, Dick, că nu era nimic de făcut, atunci ai dreptate, căci nici nu am făcut nimic.

— Și era și un alb cu ei ! se miră colonelul.

— Da, răspunse Hammerdull. Ba chiar acesta a descoperit ascunzătoarea noastră. El l-a condus acolo pe

tînărul fiu a lui Matto-Sin, dar cînd a fost vorba de atac, a rămas aici. Ce s-a întîmplat, căci indienii nu s-au mai înapoiat ?

— Au fost toți lichidați ; cum s-a întîmplat, vei afla pe drum. Acum trebuie să plecăm, deoarece am lăsat un singur om acasă.

Ce greșeală mare făcuse colonelul prin aceasta, văzu de-abia cînd caravana se înapoie la hide-spot. Găsiră cadavrul paznicului și descoperiră imediat că toate încăperile ascunzătoare fuseseră devastate. Cît despre autorii acestei fapte nu aveau nici o îndoială. Spre bucuria sa, colonelul se convinse în curînd că foarte prețioasa cantitate de nuggets și praf de aur nu fusese descoperită ; în schimb, se înfurie virtos cînd constată că lipsește portofoliul cu scrisorile de depozit. Supărarea lui era împărțită de toți ceilalți și hotărîră în unanimitate ca Mertens și tovarășul său să fie urmăriți și...

Banii le-ar fi ușurat acestora fuga de ar fi ajuns într-un loc cu oameni. De aceea, trebuia ca urmărirea să nu mai întîrzie nici o clipă ; dar trapperii trebuiau să ia cu ei provizii și aur, pentru a nu suferi de foame și a nu întîmpina piedici în urmărirea lor. Așadar, cu toată nenorocirea, era totuși o fericire că ticăloșii pirați nu descoperiseră provizia de aur !...

CAPITOLUL XVIII

San Francisco

Cine vine călare dinspre răsărit către San Francisco, mai întîi se oprește în Oakland, pentru că de aici începe golful San Francisco, lat de unsprezece kilometri. Totuși, apa nu constituie o piedică, chiar pentru cei care vor să transbordeze caii, pentru că există destule ambarcațiuni, printre care chiar și vase cu aburi. Cu unul dintre aceste vase, navigară și doi călăreți, care nu se dăduseră jos din șa nici în timpul călătoriei pe vapor. Caii lor păreau de rasă, dar erau istoviți. Călăreții păreau că nu mai veniseră de mult în contact cu binefacerile civilizației. Bărbile le atîrnau sălbatic pe piept ; pălăriile de vînătoare, cu boruri largi, deveniseră fără formă și marginile atîrnau jalnic în față și în spate ; hainele de piele păreau făcute ca din coajă uscată de copac, iar aspectul lor le arăta aventurile nemaipomenite pe care le trăiseră. Se îndepărtară de vas, aproape veseli.

— În sfîrșit... Grace a Dieu ! răsufă unul din ei ușurat.

— Am ajuns, Mare, și cred că am scăpat și de necazuri. Celălalt clătină gînditor din cap.

— Iertare, căpitane, dar eu nu sînt atît de încrezător. Mă voi simți în siguranță numai pe bordul unui vas la cîteva mile de țarm. Să mă ia dracu' dacă acel colonel cu toți oamenii lui nu s-au luat după noi...

— Posibil, dar puțin probabil să ne mai ajungă. L-am păcălit, făcîndu-i să creadă că am trecut munții spre Columbia britanică. Cu siguranță că nu am făcut în zadar acest ocol.

— Aș vrea, sir, să nu vă înșelați, dar îmi este teamă că acești trapperi blestemați se găsesc la zece pași de noi. Cred că lucrul cel mai bun ce ne rămîne este să ne ducem cît mai repede pe bordul unei corăbii și să nu mai auzim de nenorocitul de uscat !

— În primul rînd, ar trebui să căpătăm iar un aspect omenesc.

— Pentru asta ne trebuie bani.

— Exact. Ia te uită colo !

Arată cu dreapta către o baracă, pe al cărei acoperiș scund se afla o scîndură cu inscripția „Jonathan Livingstone, horse-haggler”.

— Un negustor de cai ? întrebă Mare. Nu ne va oferi prea mult pentru caii noștri pe jumătate morți de foame.

— Să încercăm.

Își îndreptară caii spre localul acela. Un om, care se vedea de la o mie de pași că este geambaș, ieși în ușă.

— Cu cine doriți să vorbiți, gentlemen ? li se adresă.

— Cu stimatul mașter Livingstone, sir.

— Eu sînt.

— Cumpărați cai ?

— Hm... da... dar nu de aceștia, răspunse el, aruncînd o privire cu dispreț, dar totuși atentă, asupra mărfii.

— Well, atunci good bye 1, sir !

În clipa următoare, Mertens era din nou călare și dădu să plece.

— Încetișor, mașter, încet, încet; să ne mai uităm o dată la animale !

— Dacă nu cumpărați de „aceștia”, atunci am terminat, în fața voastră nu se află un greenhorn !

— Așa, așa ! Mai descălecați puțin ! Hm, mizerabili, nespun de mizerabili ! Veniți din savană ?

— Yes !

— Nici nu știu cît să ofer, continuă el, examinînd și mai prudent caii. Cît cereți ?

— Cît oferiți ?

— Pentru amîndoi ?

— Pentru amîndoi !

— Hm, treizeci de dolari, nici un ban mai mult sau mai puțin.
Imediat Mertens încălecă iar și plecă fără să răspundă.

— Stop, sir! Încotro plecați? Credeam că vreți să vindeți.

— Da, dar nu du mi tale.

— Totuși, veniți ! Ofer patruzeci !

— Șaizeci!

— Patruzeci și cinci !

— Șaizeci !

— Cincizeci !

— Șaizeci !

— Imposibil ! Cincizeci și cinci și nici un cent mai mult!

— Șaizeci și nici un cent mai puțin. Cu bine !

— Șaizeci ? Nu, nu pot accepta, dar... stop... așteptați, hei ! O să vă dau cei șaizeci de dolari, deși animalele nu valorează atât !

Mertens se înapoie zîmbind și descălecă flegmatic.

— Cu frîu și șa cu tot !

— Pofțiți înăuntru, mașter. Între timp, celălalt să păzească animalele.

Geambașul îl conduse într-o mică gheretă, împărțită în două printr-o perdea de bumbac. Dispăru după cortină și se înapoie cu banii.

— Iată șaizeci de dolari. Arunc banii pe fereastră !

— Pshaw, vă faceți de rîs ! Dar..., hm... cunoașteți orașul?

— Așa s-ar părea.

— Ați putea să-mi dați o lămurire ?...

— Unde se află vreo cîrciumă bună ?

— Nu, nu. Mă interesez de o bancă sau un institut de schimb, serios.

— Schimb ? Hm, de ce este vorba ? Aveți vreo scrisoare de depunere ?

— Nu interesează !

— Ba interesează. Sir, dacă vreți să căpătați informația cerută...

— Vreau să vînd o hîrtie de valoare.

— Ce depozit ?

— Praf de aur și nuggeți.

— Drace ! Ia arătați-mi despre ce este vorba !

— N-are nici un rost!

— De ce nu ? Dacă hîrtia este bună, o cumpăr chiar eu. Fac și asemenea afaceri, dacă este o treabă corectă.

— Chiar mult de cîștigat !

Mertens scoase portofelul găsit în hide-spot și alese de acolo o scrisoare de depozit, pe care o întinse negustorului. Acesta arătă o mutră plină de uimire și aruncă o privire plină de respect asupra omului cu haine jerpelite, care era posesorul unei asemenea bogății.

— Douăzeci de mii de dolari, plătibili la posesor, depozit la Charles Brockmann, Omahal. Scrisoarea este bună. Cît cereți pe ea ?

— Cît oferiți ?

— Jumătate.

Mertens îi luă hîrtia din mînă și se îndreptă spre ieșire.

— Bun rămas, mașter Livingstone !

— Cît cereți ? îl reținu.

— Optsprezece îmi va număra orice bancher imediat și încă în bani peșin. Dar sînt aici la dumneata și mă grăbesc. Dă-mi șaisprezece și primești scrisoarea.

— Imposibil. Nu știu dacă dumneata ești adevăratul...

— Well, sir, nu mai vreau nimic, și cu asta am terminat !

Negustorul îl apucă de mînă ; oferta lui crescuse tot mai mult, pînă cînd în cele din urmă trecu după cortină și aduse suma cerută. Făcea parte din acea categorie de negustori care în ciuda aspectului lor sărăcăcios și a clădirii neîmpunătoare în care își exercita comerțul, nu era lipsit de sume destule de mari cu care să facă față oricărei tranzacții.

— Pofțiți banii. Ziua de astăzi a fost o zi cu ghinion pentru mine. Mai aveți și alte scrisori de depozit pentru vînzare ?

— Nu. Cu bine !

Mertens plecă. Livingstone îl întovărăși pînă afară și luă caii în primire. După aceea, cei doi străini se îndepărtară. Un om de serviciu veni pentru a lua șeile și frîurile cailor.

— Bună afacere am făcut, mormăi geambașul. Rasă admirabilă, bine crescuți ; au călătorit mult, dar se vor reface repede.

Era încă ocupat cu întreținerea cailor, când auzi tropot de copite pe străduță. Doi călăreți, veniți cu vaporul următor, intrau în galop pe stradă. Unul era indian, iar celălalt alb, cu părul fluturându-i ca o coamă pe spate. Și ei păreau că au în spatele lor o călătorie lungă, dar în atitudinea lor și a splendidelor animale pe care călăreau nu se vedea nimic care să pară oboseală.

Din fuga calului, indianul aruncă la întâmplare o privire către curtea negustorului, și în aceeași clipă își opri calul.

— Fratele meu alb să se uite la caii aceia ! spuse el.

Celălalt îl urmă lângă baracă. O privire scurtă și văzu firma și omul cu care aveau de-a face. Veni apoi călare lângă geambaș.

— Good day, sir ! Ați cumpărat caii aceștia ?

— Yes, mașter, răspunse geambașul.

— De la doi oameni care arătau astfel...

Urmă apoi o descriere a lui Mertens și a lui Woolf.

— Exact, mașter.

— Oamenii aceștia mai sînt aici ?

— Nu.

— Unde se află ?

— Nu știu și nici nu mă interesează !

— Dar trebuie să știți cel puțin direcția în care au plecat !

— Au cotit după colțul de colo. Mai mult nu știu nimic.

Omul care întreba se gîndi o clipă, apoi aruncă o privire tăioasă și cercetătoare către negustor :

— Cumpărați numai cai ?

— Cai și multe altele.

— Și nuggeți ?

— Și. Aveți cumva ?

— Nu aci, dar vin după noi. Vă pot oferi ?

— Dacă nu este nevoie de plată imediată, da. Am dat toți banii lichizi.

— Celor doi oameni ?

— Unuia din ei.

— V-a vîndut cumva o scrisoare de valoare ?

— Da.

— Cît ?

— Douăzeci de mii de dolari.

— Sînteți atît de bun, sir, să-mi arătați și mie hîrtia ?

— De ce ?

— Pentru a vedea dacă este vorba de gentlemanul cu care am dori să ne întîlnim.

— Hm, așa ! Veți vedea scrisoarea, dar nu vă las să puneți mîna pe ea.

Intră apoi în baracă și se înapoie cu hîrtia. Străinul se uită atent la ea și apoi dădu din cap.

— Ați cumpărat numai scrisoarea aceasta de la el ?

— Numai.

— Mulțumesc, sir ! Oamenii aceia nu vor mai veni. Dar dacă se va întîmpla așa ceva, atunci să nu mai cumpărați nimic de la ei, ci să-i dați pe mîna poliției. Scrisorile de depozit îmi aparțin mie și mi-au fost furate. Poate că voi mai vorbi cu dumneavoastră. Își întoarse calul, indianul îl urmă și plecară amîndoi în galop.

— Fratele meu roșu a stat alături de mine pe urmele hoților de-a lungul întregii savane. Va mai rămîne lângă mine dacă voi fi silit să mă urc pe vreun vapor ?

— Winnetu merge cu Deadly-gun pe tot pămîntul și chiar pe apa cea mare. Howgh !

— Probabil că hoții vor să dispară pe mare ; se vor interesa deci de vapoarele care pleacă. Vom face și noi același lucru și vom păzi corăbiile, căci în felul acesta vom pune mîna pe ei.

— Fratele meu să facă aceasta și să rămînă aici lângă apă, ca să știu unde îl pot găsi. Winnetu însă se va înapoia la marginea orașului, pentru a aștepta pe vînători și a-i aduce aici, cînd vor veni mai tîrziu, deoarece caii lor au obosit și nu au putut ține pasul cu ai noștri.

— Fratele meu este înțelept. Să facă ceea ce a spus ! zise Deadly-gun, dînd-din cap în semn că este de acord.

După aceea, descălecă și lăsă calul pe seama unui băiat de la un han aflat în apropiere. Apașul se înapoie pe drumul orașului, pe care veniseră.

CAPITOLUL XIX

Căpitanul Caiman

În vreme ce pe chei se petrecea această scenă, căpitanul Caiman, sau Bretigny, sau Mertens, și Mare Letrier sau Pieter- Woolf își urmau drumul. Pe o străduță, văzură un om mergînd legănat; trecînd prin fața lor și căutînd să ajungă în partea cealaltă a străzii. De o statură sub-mijlocie, dar foarte sprinten și suplu, el era îmbrăcat ca un digger care vine din mină pentru a se odihni puțin după munca grea și a vizita orașul. O pălărie de paie cu boruri largi și ferfenițite îi acoperea aproape în întregime fața, dar nu reușea însă să acopere o cicatrice roșie și urîtă, care se întindea de la ureche de-a curmezișul obrazului pînă la nas.

Bretigny se opri uimit și apucă brațul tovarășului său.

— Mare, cunoști pe omul acela ? îl întrebă el pe neașteptate.

— Pe omul acela ? Nu, căpitane.

— Uită-te mai bine.

— Nu.

— Te-am întrebat intenționat pe ocolite. De fapt, ar fi trebuit să te întreb : o cunoști ?

— Pe cine? O femeie? Pe toți dracii, statura, atitudinea, mersul... căpitane, aproape că nu-mi vine să cred !

— Ea este, cu siguranță, și nimeni altcineva ! Noi arătăm ca niște sălbatici acum, așa că de la distanța aceasta este imposibil să ne cunoască. Un noroc nemaipomenit ne-o aduce în față. Trebuie să vedem ce face.

Porniră pe urmele bărbatului cu cicatrice, care după scurtă vreme intră într-o cîrciumă, deasupra căreia era scris cu cretă „Taverne of fine brandy”. Înaintea și în urma acestei „firme”, se afla desenată cîte o sticlă concludentă de tărie.

— Ce cauți în cîrciuma aceasta ? Are destui bani, și cu siguranță că trăiește pe picior mare. Costumul ei este o simplă travestire, iar plimbarea pe aici are desigur un scop misterios.

— Să o urmărim, căpitane !

— Asta nu mai merge, Mare. Cu tot aspectul nostru de sălbatici, tot ne-ar recunoaște. Dar pereții acestui han sînt făcuți din scîndură. Din față, nu ne putem apropia. Poate însă că vom găsi o gaură de nod sau o crăpătură, prin care să vedem ce se petrece înăuntru. Tu rămii și păzești intrarea, în caz că părăsește localul, vii și mă anunți. După ce spuse acestea, plecă ocolind cîrciuma. Norocul îl favoriza. Baraca nu mai avea nici o ieșire și era despărțită de o altă clădire printr-o alee de un metru. Bretigny se strecură acolo și găsi un loc prin care vedea cea mai mare parte a cîrciumii, plină acum de numeroși oaspeți. Omul cu cicatrice luase loc lîngă soba mare, dar dispăru imediat. Bretigny își spuse că probabil mai exista o altă cameră cu intrarea lîngă sobă, cameră care servea pentru înfîlniri secrete. Se strecură spre direcția în care putea să fie acea cameră, pînă cînd ajunse lîngă un perete subțire, din spatele căruia se auzeau glasuri. Puse urechea lîngă o scîndură și ascultă.

— Unde ne înfîlnim, sir ? auzi pe cineva.

— Nu aici, ci în micul golf, lîngă coliba pescarului.

— Și cînd ?

— Voi trebuie să fiți adunați către ora unsprezece. În orice caz, nu faceți nimic înainte de venirea mea.

— Bun. Va fi o luptă strașnică să putem pune mîna pe vas.

— Nu chiar atît cît credeți. Ofițerii și subalternii sînt invitați astă seară pe uscat, iar la bord va avea loc o petrecere, ceea ce pentru noi este foarte nimerit.

— Prea bine. Pe vas avem prieteni ?

— Tom-lunganul și alți cîțiva care ne așteaptă.

— Pe toți dracii, dar bine ați pus la punct lucrurile ! Așadar, căpitanul Caiman va fi prezent ?

— Desigur. Vom ridica ancora imediat ; vîntul este bun, fluxul favorabil și, dacă se ivește vreo piedică, atunci se vor povesti multe în viitor despre „L'Horrible”.

— Vă puteți bizui pe noi, sir. Vom fi treizeci de oameni ; cu ofițeri pricepuți. Cu un asemenea vas nu ne e teamă de toată marina din lume !

— Așa zic și eu ! Iată niște bani ca acout și încă ceva pentru băutură. Căutați să nu fiți beți, pentru ca nu cumva lovitura să dea greș din pricina aceasta.

Bretigny auzi apoi cum un scaun este dat la o parte și cum răsună pașii unor persoane care plecau. După glas, recunoscuse pe Clairon, deși ea vorbea prefăcut. Cele auzite aveau o importanță excepțională, așa că rămase vreme îndelungată dus pe gînduri, și poate că ar mai fi stat multă vreme așa, dacă un „psst” nu l-ar fi trezit. Mare Letrier apăruse între cele două clădiri și-i făcea semn cu mîna.

— • A plecat chiar acum ! Repede, repede !

Căpitanul ieși cu greutate din locul strîmt în care intrase, și văzu pe omul cu cicatrice dispărînd după colț. Cei doi se grăbiră și-l urmăriră prin ulițele noroioase și sordide ale mahalalei și pe străzile largi ale centrului.

Ajunseră la gardul cu zăbrele al unei grădini singuratice. Omul se uită cercetător în toate părțile și apoi, cu multă agilitate, dintr-o săritură, trecu peste gard. Spionii mai rămaseră la pîndă o oră, dar zadarnic, căci străinul cu cicatrice nu se mai înapoie.

— Probabil că locuiește aici, Mare. Să ne interesăm a cui este casa și grădina asta nemaipomenită.

Pentru a afla cele dorite, fură obligați să se ducă pe strada paralelă, dar în care corespundea grădina. Ajunși acolo, observară o trăsură strălucitoare, oprită în fața unei uși principale a casei. O doamnă tocmai se urca în

trăsură, făcînd un semn vizitiului. Cei doi se retraseră după un colț. Berlina bogată trecu în goană prin fața lor, dar izbutiră totuși să vadă trăsăturile chipului doamnei.

— Ea este ! strigă Mare.

— Da, ea este. De data aceasta, e imposibil să ne mai înșelăm. Eu rămîn pe loc, dar tu să te duci în casă și să cauți să afli sub ce nume se ascunde.

Letrier dădu urmare poruncii și se înapoie la scurtă vreme.

— Ei ?

— Doamna de Voulettre.

— Ah ! Unde locuiește ?

— A închiriat tot etajul întîi al clădirii.

— Vino în port. Acolo putem vorbi în liniște. Plecară în direcția dorită, oprindu-se pentru scurt timp într-un „store of dressing” — magazin de îmbrăcăminte, — pe care îl părăsiră absolut schimbați. Merseră apoi încet prin furnicarul de oameni de pe chei. Deodată însă, chipul lui Letrier se încruntă și pâlî. Apucă pe căpitan de braț și-l trase după o grămadă de baloturi de marfă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă acesta.

— Priviți drept în față, căpitane, și vedeți dacă cunoașteți pe omul de sub macara ?

— Ah... pe toți dracii, colonelul, Deadly-gun ! Așadar, nu s-au lăsat înșelați, ci ne-au urmărit pînă aici. Unde se vor fi ascunzînd ceilalți ?

— Cu siguranță că blestematul acela de polițist i-a postat prin diferite coclauri ale orașului, pentru a descoperi unde ne ascundem.

— Cu siguranță. Bătrînul ne-a observat ?

— Cred că nu. Se uita în altă parte atunci cînd l-am văzut și, așa schimbați cum sîntem, nu ne-ar recunoaște decît din apropiere.

— Ai dreptate. Dar ia uită-te acum dincolo, în radă ! Cunoști corabia de lîngă cuirasat ?

— Hm... da... este... tunete și fulgere... este „L'Horrible” al nostru. L-am recunoscut imediat, deși a fost oarecum schimbat la pînze și vergi.

— Vino !

Își făcură drum prin furnicarul omenesc și căutară un han mai îndepărtat, unde să li se dea o cameră specială. Acolo, puteau sta de vorbă nestîngheriți.

— Așadar, ai recunoscut pe „L'Horrible” al nostru îl întrebă Bretigny-Mertens.

— Imediat, căpitane.

— Știi cine îl comandă ?

— Nu.

— Și știi cine îl va comanda mîine, pe vremea asta ?

— Desigur că tot cel care îl comandă astăzi.

— Nu ...

— Va fi o schimbare, neprevăzută de personal.

— Da. Comandantul de azi „va bea din ceașca mare”, iar în locul lui va fi mutat un anume Caiman sau dacă vrei căpitanul Caiman.

Mare Letrier zîmbi.

— Atunci, Miss Admiral va fi iarăși secund pe corabie ? întrebă el, făcînd o glumă și o aluzie destul de dureroasă.

— Desigur.

— Și iar va pune în aplicare pe bord pisica cu nouă cozi, ca în vremurile ei bune ?

— Da sau nu. Această panteră va fi domesticită. Te asigur că așa va fi.

— Dar credinciosul Mare Letrier ce post va primi ?

— Se va găsi curînd ceva bun și pentru el.

— Păcat de frumoasa cabină a hărților !

— Dar dacă nu va mai fi o cabină a hărților, ci o clădire sigură și imposibil de cucerit ?

Letrier era absolut impresionat de tonul serios și convingător al stăpînului său. I se uită drept în ochi și mormăi

— Hm ! în lumea aceasta, multe lucruri imposibile au fost posibile, cel puțin pentru noi.

— Desigur. Dar acum, Mare, ascultă ce am să-ți spun !

Îi povesti apoi ceea ce auzise cînd spionase lîngă scindurile hanului și făcu apoi diferite presupuneri trăgînd anumite concluzii, care îl umplură de uimire pe Mare.

— Drace, de la femeiușca aceasta ne putem aștepta la orice.

— Va reuși, te asigur că va reuși.

— Dar noi ?

— Nu ți-am spus că mîine eu voi fi comandant pe „L'Horrible” ceea ce înseamnă că trebuie să mă găsesc pe bordul lui chiar din seara aceasta ?

— Bine, dar se va apăra.

— Pshaw ! Am fost mai demult superiorul ei și voi fi și acum. Ea a rămas aceeași. Să fure o corabie ! Din mijlocul portului San Francisco ! Nemaipomenit ! Pentru noi însă este extraordinar de favorabil. Ce noroc că am văzut-o și am recunoscut-o cu toată travestirea ei !

CAPITOLUL XX

Pirații recuceresc „L'Horrible"

În vreme ce era dusă această conversație încordată, în locuința doamnei de Voulett se făceau pregătiri nu mai puțin înfrigurate pentru o serată strălucită. Prăjituri din toate soiurile, vinuri din toate zonele își dăduseră întâlnire aici, iar stăpîna casei, care se înapoiase de multă vreme din plimbare, se ocupa personal de ultimele pregătiri. Deschise o mulțime de sticle, turnă în ele un praf alb și fin și apoi le astupă cu grijă la loc. Începuse să se însereze și în curînd se întunecă. Din ferestrele locuinței sale țîșneau valuri de lumină, lăsînd ca felinarele de pe stradă să pară niște palide opaițe.

Oaspeții, printre care și comandantul cuirasatului, alături de ofițerii invitați de pe celălalt vas, gustară din toate bunătațile. O mulțime de pierde-vară și oameni obișnuiți era adunată în stradă, pentru a iscodi interiorul împodobit sau să-și satisfacă poftelile uitîndu-se la bogăția din fața lor. În mulțimea aceasta se găseau și doi oameni în haine de marinari. Stăteau tăcuți unul lîngă altul și își aruncau priviri nepăsătoare. Atenția lor părea că este îndreptată mai ales asupra uneia din ferestre, căci se uitau țintă mai tot timpul la ea. În cele din urmă, o perdeă fu lăsată, iar umbra unei mîini trecu de cîteva ori într-o parte și alta a ferestrei. Imediat apoi se stinse lumina.

— Acesta este semnul, șopti primul.

— Vino ! răspunse celălalt.

Plecară amîndoi și cotiră după colț. La poarta grădinii se afla un cufăr și lîngă el un om. Era atît de întuneric, încît nu se putea vedea amănunțit, dar se putea observa că omul era de statură mijlocie și că avea barbă mare. Nu era însă altcineva decît doamna de Voulett, care se travestise din nou. Lada conținea instrumentele sale nautice.

— Ați adus trăsura ? se interesă omul cu barbă.

— Da.

— Înainte !

Glasul era poruncitor, ca și cum ar fi fost învățat să comande din copilărie. Cei doi marinari apucară cufărul și plecară, urmați de cel scund. La colțul străzii, îi aștepta o trăsură. Cufărul fu ridicat pe capră, iar cei trei oameni intrară înăuntru. Trăsura plecă apoi imediat în trapul cailor către periferia orașului. Ajunși afară din oraș, se opriră. Pasagerii coborîră, doi dintre ei apucară cufărul și plecară, în vreme ce trăsura se înapoie goală în oraș. Cei trei se îndreptară spre țărmul mării. Erau încă departe de plajă, cînd un glas răsună din spatele unui tufiș.

— ■ Stai ! Cine este !

— Căpitanul Caiman.

— Bun venit!

Un grup de chipuri întunecate înconjură cu respect pe bărbos.

— Bărcile sînt gata ? întrebă el.

— Da.

— Armele ?

— Totul este pus la punct.

— Lipsește cineva ?

— Nimeni.

— Atunci, come-on. Eu iau prima barcă.

Cufărul fu suit în barcă și oamenii începură să vîslească. Lopețile le aveau înfășurate în cîrpe, astfel că barca luneca aproape fără zgomot. La început, se îndreptară spre larg, pînă trecură de „L'Horrible", apoi îl înconjurară pe la babord și se apropiară de vas dinspre mare. Pe „L'Horrible" nu se vedeau decît două lumini, o lanternă în vîrfurile catargului și una la proră.

Erau atît de aproape de vas, încît ar fi putut fi observați fără mare efort. Cel care se numise "căpitan stătea în picioare la cîrmă cu ochii țintiți la corabie. Era o clipă hotărîtoare, așa că trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Se auzi țipătul strident al unui pescăruș, iar oamenii din barcă răsufară ușurați. Era semnalul convenit cu Tom lunganul, prin care acesta anunța că totul este bine pe bord. Cîteva frînghii afîrnau în partea dinspre mare a vasului. Cu siguranță, Tom pusese stăpînire pe corabie.

— Prindeți-le și sus pe bord ! răsună o scurtă comandă. Peste cîteva clipe, se aflau toți pe punte. Tom îi aștepta.

— Ce se aude ? întrebă bărbosul.

— Bine. Eu și ai noștri sîntem stăpîni. De fapt, noi sîntem acum de gardă, pe cînd ceilalți sînt închiși în cabina de lîngă catargul cel mare sau sînt beți în cabinele lor.

— Jos cu ei ! Cruțați-i însă. Să fie legați și închiși într-o cabină mai mare. Mai tîrziu îi vom face să vină alături de noi și să ne jure credință. Cu cît avem mai multe brațe, cu atît va fi mai bine.

Porunca fu împlinită repede și fără zgomot. Adevărații marinari ai vasului, amețiți de grog și nebănuind nimic, fură legați fedeleș și duși în camera cea mare, în fundul vasului. După aceea, fu transportat și cufărul în cabina căpitanului, iar bărcile cu care veniseră de la țărm, fură legate cu frînghii și ridicate la înălțimea bordului. Corabia putea să plece... se găsea în mîna corsarilor. Pe bord, omul cu barbă neagră adună oamenii în jur și îi arătă fiecăruia locul pe care îl va ocupa.

— Plecăm pe mare. Ungeți lanțul ancorei și robițele frînghiilor de la pînze cu ulei, pentru a nu se produce zgomote inutile. De comandat nu pot comanda, căci aș putea fi auzit de dincolo, de pe cuirasat. Sper însă că fiecare știe ce trebuie să facă.

Oamenii din echipaj se împrăștiară. Comandantul trecu de la un post la altul, pentru a da comenzi cu glas încet. Ancora se ridică, pînzele se desfășurară, și vîntul începu să le umfle. Vasul ascultă de cîrmă ; se întoarse încet în jur, spintecă valurile, îndreptîndu-se spre marea deschisă.

De-abia atunci, bubui de pe bordul cuirasatului un foc de tun... un al doilea... un al treilea. Echipajul cuirasatului știa că ofițerii de pe „L'Horrible” sînt pe uscat, dar manevrele corăbiei fuseseră observate prea tîrziu. Bineînțeles că bănuiră imediat că se petrece ceva neobișnuit, poate chiar ilegal, așa că trăsaseră cele trei lovituri, în semn de alarmă generală.

Noul comandant de pe „L'Horrible” se duse pe puntea de cart. Tom-lunganul stătea lîngă el.

— Auzi, Tom, au observat că fugim, spuse el.

Tom ridică o privire cercetătoare către pînzele ce se profilau albe pe cer.

— Nu face nimic. Au deschis prea tîrziu ochii. Dar... De unde știți cum mă numesc, sir ?

— Cred că este firesc ca numele tău să fie cunoscut de căpitanul Caiman. Ai navigat destulă vreme alături de mine.

— Alături de dumneata ? Nu-mi luați în nume de rău, sir, sînteți un ofițer foarte priceput, așa cum se vede mereu de cîteva clipe, dar Caiman nu sînteți, căci pe acesta îl cunosc.

— Pshaw, dar voi fi !

— Nu va merge prea ușor. Oamenii nu vor să servească decît sub el, iar omul cu cicatricea roșie, vreau să spun agentul care ne-a tocmnit — ne-a promis că faimosul căpitan va fi chiar în seara aceasta pe bord, căci este în viață.

— Omul cu cicatrice ? Chiar nu l-ai recunoscut ?

— Recunoscut ?... Nu l-am văzut pe omul ăsta niciodată.

— Ba l-ai văzut de mii de ori, Tom. De mii de ori, Îți spun, l-ai văzut sau, ai văzut-o. Ia gîndește-te !

— L-am văzut... ? Am văzut-o... ? Tunete și fulgere ! Oare... oare... să fi fost... Miss Admiral ?

— Ea a fost ! Ei, acum crezi că ea este în drept să joace rolul căpitanului Caiman ?

Uimit la culme, lunganul se dădu cîțiva pași înapoi.

— Pe toți dracii, sir... domnișoară voiam să spun, iată o poveste extraordinară ! Credeam că ați fost spînzurată cînd „L'Horrible” a fost prins de tunicile gudronate.

— Nu a fost chiar așa. Dar ascultă : aici pe bord, tu ești singurul care-l cunoști bine pe căpitan ; vei tăcea și nu vei spune nimic, mai ales că eu și cu agentul am

fi aceeași persoană. Îi lași pe oameni să creadă că eu sînt Caiman. Ne-am înțeles ?

— Absolut !

— Nu te vei simți prost în situația aceasta ?

— Hm, îmi este totuna dacă primesc comandă de la un sir sau de la o miss, dar numai să fie vorba de o pradă bună. Vă puteți bizui pe mine.

— Bun. Dar ia privește cum luminile din port și din radă încep să fie în număr tot mai mare. Probabil că trimit vase în urmărirea noastră. Pshaw, peste două ore le-am pierdut din vedere chiar cu viteza noastră.

Bărbosul porunci apoi să se ridice toate pînzele, astfel că vasul, aplecat mult pe o parte, despica valurile cu viteză dublă. Comandantul stătea rezemat de o parîmă, plin de mulțumire, simțind admirabila corabie ascultînd de fiecare mișcare a cîrmei.

De abia cînd începu să se crape de ziuă și cînd prezența lui nu mai fu necesară pe bord, coborî pe scară în interiorul vasului și intră în cabină. Acolo, se afla cufărul său, iar pe o măsută ardea o lampă.

— Hm, mormăi, privind mulțumit de jur împrejur ; Jenner acela nu era chiar atît de prost cum credeam ; a aranjat splendid cabina aceasta. Dar, în primul rînd, trebuie să văd dacă sertarul meu secret, pe care nu-l știa nici Caiman, mai este la locul său.

Spunînd acestea, dădu la o parte o oglindă și apăsă pe un buton de-abia vizibil. O dublă ușiță se deschise imediat și lăsă să se vadă o scobitură, în care erau așezate mai multe hîrtii, pe care bărbosul le scoase febril.

— Extraordinar ! Totul a rămas neatins ! Ascunzătoarea este bună, așa că o voi folosi din nou.

Scoase o cheie și deschise cufărul. Într-o despărțitură nu erau altceva decît fișicuri de monezi și pachete de bancnote. Puse toate în ascunzătoare, închise ușițele și așeză din nou oglinda la locul ei. După aceea, luă din cufăr tot felul de rufe și haine, le așeză în șifonierul din cabină și scoase instrumentele nautice care uimiseră pe locotenentul Jenner, cînd i le arătase doamna de Voulettte.

„Dacă tînărul locotenent ar fi știut de ce frumoasa lui doamnă se ocupă cu aceste „plictisitoare” instrumente ! Pe toți sfinții, este cea mai frumoasă lovitură din viața mea. Aș vrea numai să știu cam ce-ar spune căpitanul Caiman, dacă s-ar afla aici și...”

— Ar spune „bravo !”, Clairon, răsună atunci un glas în spatele ei, în vreme ce o mîna i se lăsă grea pe umeri. Îngrozită, Miss Admiral se întoarse ca o sfirlează și deschise ochii mari, văzînd lîngă ea chipul celui pe care tocmai îl pomenise.

— Cai... Cai... Caiman ! bilbii ea, fiind aproape pe cale să-și piardă cunoștința.

— Chiar căpitanul Caiman ! se înclină piratul, cu un rîn jet cu multiple semnificații .

— Nu se poate ! Spiritul său...

— Ohohoho ! Crede secundul de pe „L'Horrible” în spirite ?

— Dar cum... cînd... de unde... cum ai venit la Frisco și cum de ai ajuns aici, pe bord ?

— Pentru „cum”, îți voi răspunde mai tîrziu. Aș vrea să-ți spun „pentru ce”, dar acest lucru îl știi singură.

— Nu știu nimic !

— Nu știi nici de casa mea de bani, care a dispărut atunci cînd tu te-ai hotărît să mă părăsești ca pe o epavă naufragiată?

— Nimic.

— Așa ! Din nenorocire pentru tine, eu sînt însă în fericita situație de a mă prezenta în fața ta cu toate dovezile. Mai întîi să discutăm chestiunile mai importante. Tu ai reușit să scoți din port pe „L'Horrible”.

Miss Admiral nu răspunse nimic.

— Și pentru aceasta, ai tocmnit oameni... Miss Admiral tăcea mereu.

— Le-ai promis însă că vor lucra sub comanda căpitanului Caiman.

Femeia se cutremură vizibil de groaza pricinuită de această neașteptată apariție, de vorbe pe care i le spunea și de faptul că știa tot.

— Pentru a-ți da prilej să-ți poți ține cuvîntul, am venit pe bordul vasului înaintea lor și m-am ascuns sub colacii de frînghie pînă cînd am găsit timp să mă prezint în fața ta. Ești într-adevăr o femeiușcă îndrăcită și, pentru că ai reușit atît de bine această ispravă, îți voi permite pentru un timp, pînă cînd ne vom socoti în final, să-ți reiei postul tău vechi de maestru al pînzelor. Așadar, dă-ți barba jos ! Te jenează ; și pe „Caiman” nu poți niciodată să-l reprezinți.

Căpitanul vorbise cu glas liniștit și cîntărind fiecare cuvînt. Dar tocmai această stăpînire făcuse ca Miss Admiral să simtă cum i se urcă singele în obraji și cum îi luceau ochii ca unei pisici în călduri.

— Maestrul al pînzelor, eu ? Dar dacă nu te cunosc ? scrișni ea.

— Atunci mă cunosc Tom-lunganul și Mare Letrier. Ei sînt atașați mult mai mult de mine decît de pantera din carton, numită Miss Admiral.

— Mare Letrier ? Unde este ?

— Aici pe bord. A venit odată cu mine și tocmai vorbește cu Tom-lunganul, spunîndu-i că într-adevăr eu mă găsesc pe bord.

— Această situație nu-ți va ajuta nici ție și nici lui, îi spuse ea cu glas tunător.

În același timp, își smulse revolverul de la brîu și îl îndreptă spre el. Dar o lovitură fulgerătoare cu pumnul îi aruncă arma din mînă. După aceea, Caiman o apucă de umeri și îi apăsă trupul ei zvult și mlădios pînă la perete, ținîndu-o lipită de parcă ar fi fost bătută în cuie.

— Miss Admiral, ascultă și ține minte toată viața ! Ai dorit moartea mea și viața mea se va afla în primejdie atîta vreme cît voi avea încredere în tine. Eu sînt căpitanul corăbiei mele, iar tu... tu vei fi făcută inofensivă.

O lovitură cu pumnul în tîmpla ei albă o făcu să se prăbușească leșinată. După aceea, o legă cu aceleași sfori cu care fusese legat cufărul, apoi urcă pe punte.

Zorii explodaseră pe cer, astfel încît putu să-și dea seama de situație. Oamenii se adunaseră pe punte și formaseră un cerc în jurul lui Tom-lunganul și al lui

Letrier, care păreau că le spune ceva. Iată însă că acesta îl zări pe căpitan, sări la o parte, arătă cu mîna întinsă spre el și strigă :

— Acesta este, oameni din echipaj ! Trăiască renumitul căpitan Caiman !

Pălăriile zburară în aer. Strigătul a fost repetat de mai multe ori din gîtlejuri în briza sărată a mării. Piratul le răspunse cu un semn din cap și apoi veni în mijlocul lor. În scurt timp, primi jurămîntul de la toți și fiecare luă o sumă de bani ca acot pentru solda și participarea la prada viitoare. Posturile de gardă la pînze și la tunuri au fost împărțite între oameni, s-a stabilit verbal regulamentul corăbiei și apoi căpitanul se duse cu Letrier în cabina sa, pentru a vedea ce face Miss Admiral. Aceasta își recăpătase cunoștința, dar închise ochii cum văzu intrînd pe cei doi. Caiman se aplecă asupra ei și întrebă :

— Unde sînt banii pe care mi i-ai furat ? Pleoapele ei se deschiseră, și din ochi îi țîșni o rază plină de ură. Căpitanul repetă întrebarea.

— Întrebă cît vrei, dar nu vei primi răspuns.

— Cum îți place ! Bineînțeles că o parte mare din bani s-a topit; evident că madame de Voulettire a făcut, desigur cheltuieli mari. Dar restul se află aici pe bord, căci te cunosc prea bine.

— Caută !
 — Chiar așa voi face. Și, dacă nu găsesc nimic, există un mijloc să te fac să vorbești. Mare !
 — Căpitane ?
 — Femeiușca rămîne legată și va fi dusă în propria mea cabină. Paznicul ei voi fi doar eu ; nimeni nu are voie să intre în acea cabină, nici chiar tu. Și cel ce ar face cea mai mică încercare de a veni în apropierea ei, va primi un glonte. De altfel, nimeni altul afară de tine nu trebuie să știe unde se află... Iar acum, aduceți unul după altul pe oamenii din fostul echipaj al lui „L'Horrible" ! Vreau să văd dacă se poate face ceva din oamenii aceștia ! Mare plecă. Căpitanul trase pe prizonieră în cabina vecină, unde o legă cu alte sfori, mai strîns. O cunoștea destul de bine și, deși se afla în puterea lui, își lua toate măsurile...

CAPITOLUL XXI

Deadly-gun și Winnetu

Se făcu seară, apoi noapte, bătu de zece, apoi trecură și alte ore. Deadly-gun stătea mereu pe chei plimbîndu-se încoace și încolo, pentru a nu scăpa din ochi nici una din bărcile care plecau spre mare sau veneau la țarm. Această supraveghere era, pentru o singură persoană, foarte grea, dacă nu chiar imposibilă și, într-adevăr, mai multe bărci plecară către larg fără ca trapperul să aibă timp să vadă pe omul sau oamenii din ele. Era foarte întuneric și lanternele de pe stradă sau luminile vaselor străpungeau numai în cîteva locuri bezna din jur. Deadly-gun stătea mereu pe țarm cînd, chiar lîngă picioarele sale, un om începu să urce treptele digului, după ce legase o barcă de un stîlp.

— Good evening, omule, dincotro vii ? întrebă el.
 — Dinspre mare.
 — De pe care vas ?
 — De pe nici unul.
 — De pe nici unul ? Te-ai plimbat singur ?
 — Nici pomeneală ! răspunse barcagiul, oprindu-se lîngă el și făcînd un semn cu mîna.
 Trapperul începu să devină atent.
 — Atunci ai dus pe cineva ?
 — Probabil că da, mașter.
 — Dar, nu l-ai depus pe nici un vas și totuși nu l-ai mai adus înapoi. Nu cumva l-ai înecat ?
 Barcagiul începu să hlizească știrb.
 — Cam așa ceva. Mai așteaptă însă o oră cu întrebările și apoi îți voi răspunde.
 — Dar de ce nu mai curînd ?
 — Pentru că nu am voie.
 — Și de ce nu ai voie ?
 — Așa am promis.

Omul părea că simte plăcere să i se pună întrebări și să răspundă în doi peri. Însă vînătorul începu să devină mai înfrigurat. Era împins de instinctul lui de trapper să se intereseze mai departe.

— Și pentru ce ai promis asta ?
 — Pentru că, pentru că... ascultă, omule, pui întrebări prea iscoditoare... ei, uite, pentru că oricine primește bucurios un bacșiș.
 — Ahaha ! Vasăzică, din pricina unui bacșiș nu trebuie să spui ceea ce ai dus cu barca ?
 — Așa este.
 — Dar vei spune dacă eu îți dau un bacșiș mai bun ? Barcagiul aruncă o privire neîncrezătoare asupra îmbrăcămintei zdrențuite a celuiilalt.
 — Un bacșiș mai bun ? Te-ai ruina !
 — Cît ai primit ?
 — Plata și pe deasupra un dolar.
 — Adică în total ?
 — Lasă totalul ! îți cad cumva dolarii din hăurile buzunarelor tale peticite ?
 — Dolari ? Nu. Nu am bani, am aur !
 — Zău ? Ești omul meu atunci !

Pescarul știa din experiență că mulți căutători de aur poartă haine peticite și rupte, dar au în buzunare punga cu comori nebănuite.

— Dacă este așa, arată-mi un nugget ! Deadly-gun se duse lîngă lumina unei lămpi de stradă și arătă pescarului un grăunte de aur.
 — Pe toți dracii, mașter, grăuntele acesta valorează cinci dolari, bătuți pe multe ! se exaltă omul.
 — Așa este ! Vei căpăta acest grăunte, dacă îmi spui ceea ce ar trebui să nu spui decît peste o oră.
 — Pe cuvînt ?

— Pe cuvînt. Aşadar, pe cine ai dus în barcă ?

— Doi bărbaţi.

— Cum erau îmbrăcaţi ? Ca nişte vînători ?

— Nu. Mai mult ca nişte marinari. Hainele erau noi.

— Se poate. Cum arătau la chip ?

Barcagiul făcu o descriere a pasagerilor săi, descriere care îi zugrăvea cu fidelitate pe Caiman şi Letrier, deşi aceştia îşi schimbaseră îmbrăcămintea.

— Unde voiau să se ducă ?

— În larg, în apropiere de „L'Horrible”, care se află ancorat.

Deadly-gun începu să fie şi mai atent.

— „L'Horrible” ?... Şi ce vorbeau între ei ?

— Nu am putut să înţeleg !

— De ce ?

— M-au întrebat dacă ciripesc franţuzeşte şi cînd eu le-am spus că nu, au început să boscorodească într-o limbă care îmi zgîria urechile.

— Ei sînt ! Unde au plecat din barcă ?

— Au sărit în apă, cînd au ajuns în apropierea vasului.

— Nu se poate !

— ■ Ba chiar aşa şi nu altfel ! Spuneau că fac parte din echipajul vasului şi că au plecat puţin de acolo pe uscat, fără voie, pentru a da o raită prin oraş. Acum voiau să nu fie observaţi la înapoiere şi de aceea aveau de gînd să înoate pînă lîngă vas şi apoi să se caţăre pe bord.

— Şi ţi-au spus să le promiţi...

— Să nu vorbesc nimic o oră despre ceea ce am văzut.

Mai înainte ca Deadly-gun să poată pune o altă întrebare, simţi o mîină pe umăr.

— Fratele meu să vină cu mine ! apărui Winnetu, care îl trase cîtiva paşi mai la o parte şi îl întrebă : Cum se numeşte marea kanoe 1 care pluteşte colo pe apă ?

— „L'Horrible”.

— Şi cum se numea acea kanoe pe care albul ce îşi spunea Mertens fusese căpitan ?

— „L'Horrible”. Este acelaşi vas.

— Oare albul nu a pus să fie dus cu barca acolo pentru a pune din nou mîna pe corabia lui ?

Deadly-gun simţi un fior şi întrebă :

— Cum a ajuns fratele meu roşu la această părere ?

— Winnetu a părăsit odată postul său pentru a vedea unde te găseşti tu. El a venit înapoi cu o trăsură pe care se găseau şi oameni albi şi care vorbeau despre această kanoe. După ce au părăsit trăsura, albi au aşteptat puţin timp şi apoi s-au urcat cu alţi oameni şi cu un bărbos în mai multe bărci.

— Fratele meu a auzit ce vorbeau acei oameni ?

— Ei voiau să ajungă pe marea kanoe şi să ucidă pe oamenii de acolo, deoarece trebuia să vină căpitanul Caiman.

— Şi au plecat încolo pe mare ?

— Da. Aveau cuţite şi securi la brîu. Deadly-gun se gîndi cîtva timp şi apoi spuse :

— Fratele meu să se ducă înapoi la postul său ; vînătorii trebuie să sosească înainte de revărsatul zorilor.

Apaşul plecă din nou către oraş. Barcagiul dispăruse între timp, cu nuggetul în buzunar, aşa că pe chei rămase din nou numai colonelul.

Urma într-adevăr să se producă ceva neobişnuit pe „L'Horrible” ? Cu siguranţă că Winnetu nu se înşelase. Dar dacă vasul va fi într-adevăr atacat, cum putuseră oamenii aceştia să afle atît de repede de sosirea celor pe care îi urmăreau vînătorii ? în vreme ce se gîndea la tot felul de probleme, în legătură cu cele spuse de Winnetu, din radă bubuiră trei lovituri de tun, una după alta şi, deşi era atît de tîrziu, cheiul se populă cu o mare mulţime de oameni, care voiau să afle motivul acestei alarme. Întunericul nu permitea să se distingă vasele aflate în port şi în radă, dar mişcarea luminilor de pe vapoare şi corăbii era un semn sigur că se întîmplase ceva neobişnuit. O şalupă de război cu un echipaj de şase oameni şi comandată de un subofiţer acostă în apropierea vînătorului. Un timonier, aflat pe ţarm şi care era dator să răspundă unui subofiţer, se prezentă şi întrebă :

— Ce s-a întîmplat în port, sir ?

— „L'Horrible”, a plecat în larg cu toate pînzele întinse... •

— Şi apoi ?

— Ce apoi ? Toţi ofiţerii vasului se găsesc pe uscat ! Este vorba de un act pirateresc şi am primit ordin să anunţ imediat ofiţerii respectivi.

— Cine a tras loviturile de tun ?

— Noi, cei de pe cuirasat. Căpitanul nostru se găseşte la un loc cu ofiţerii de pe „L'Horrible”, Good night, sir !

apoi subofiţerul plecă spre locuinţa doamnei de Voulettre.

Deadly-gun auzise cuvintele, așa că îl urmă aproape fără voce și ajunse la casa locuită de doamna de Voulettre. Și aici, domnea mare fierbere. Stăpîna casei dispăruse fără urmă și aproape toți oaspeții se aflau adormiți și fără cunoștință în saloanele de primire. Medicii constatară că un puternic narcotic fusese turnat în vin. Odată cu doamna de Voulettre mai dispăruse și o importantă colecție de hărți maritime și instrumente nautice.

Trapperul auzi toate acestea, pentru că erau povestite din gură în gură. Medici, polițiști și marinari intrau și ieșeau din casă, în vreme ce în fața clădirii se adunase o mulțime imensă. De data aceasta, Deadly-gun fusese cuprins de înfrigurare. Nu-și putea lămuri ce legătură există între Mertens și această doamnă de Voulettre, dar era sigur că cei doi se ajutaseră pentru furtul lui „L'Horrible”, deși îi era tot atît de imposibil să-și precizeze în minte amănuntele loviturii. Nu trebuia oare să anunțe polițiștilor observațiile făcute de apaș ? În felul acesta s-ar fi ajuns la cercetări și interogatorii, ceea ce ar fi dus la pierderea timpului. Ar fi determinat o stingherire a scopului lor. Nu exista decît o singură soluție rapidă și sigură, pe care poliția să o admită : „L'Horrible" trebuia imediat pus în urmărire. Deadly-gun se hotărî să facă aceasta pe contul lui. Însă pentru a reuși planul, îi trebuia în primul rînd aur și bani spre a închiria Un vas cu aburi cît mai rapid, iar pentru a avea acești bani, trebuia să aștepte sosirea oamenilor săi, care aduceau cu ei aurul ascuns în hide-spot. Misiunea sa pe chei era acum inutilă, așa că se putea înapoia la Winnetu.

Plecă dincolo peste Oakland, îl căută pe Winnetu și se așeză lîngă el. Winnetu dormea și el rămase de veghe. Gîndul că hoții se găseau pe mare în siguranță, pe cînd el, care îi urmărise pas cu pas prin savană, îndurînd și suferind multe, se afla tîntuit pe țărm și silit să-l lase să scape, îl făcea să-și piardă orice liniște, încît se sculă și începu să se plimbe, numărînd minutele care îl despărteau de sosirea oamenilor săi. După socotelile sale, vînătorii trebuiau să sosească către dimineață, așa că Deadly-gun așteptă cu înfrigurare revărsarea zorilor. Stelele nu ascultă de dorințele oamenilor. Ele călătoresc liniștite pe calea lor, pe care merg de milioane de ani. În cele din urmă, dispărură și stelele iar lumina biruitoare a zilei își revărsă razele trandafirii. Deadly-gun invidia pe apaș pentru somnul lui liniștit și adînc și tocmai se gîndea că este timpul să-l trezească, cînd Winnetu sări în picioare, se uită cu ochi limpezi și atenți împrejur și apoi se așeză din nou pe locul său.

— Fratele meu să lipească urechea de pămînt ! îl povălui pe Deadly-gun.

Trapperul făcu și el experiența și auzi un zgomot îndepărtat. Winnetu auzise acest zgomot chiar în somn și de aceea sărise în picioare. Apașul ascultă și el din nou.

— Se apropie niște călăreți pe cai obosiți. A auzit fratele meu nechezatul unui cal ? Este animalul rău al omului străin care a călătorit mult pe mare.

Winnetu voia să spună că este acea groaznică mîrtoagă pe care călărea Peter Polter, cîrmaciul. Deadly-gun fu uimit de extraordinara agerime a simțurilor apașului.

După cîtva timp, dintr-un tufiș ascuns vederii, apărură cei așteptați. În frunte se afla Tieskou cu nepotul colonelului. Înapoia lor călărea timonierul, care, ca de obicei, avea mult de furcă cu calul lui. La urmă, veneau vînătorii Dick Hammerdull, Pitt Holbers și Ben Cuning. Ceilalți fuseseră lăsați la hide-spot pentru pază.

Fiecare dintre ei avea unul sau mai mulți catîri legați de căpestre, tîrîndu-i într-un șir lung. Animalele păreau încărcate cu greutate mare.

— Vedeți cuibul din față ? strigă Peter Polter. Cred în sfîrșit că este San Francisco, oraș pe care nu-l cunosc din partea asta, pentru că nu l-am văzut decît de pe mare.

— Dacă vedem sau nu, e tot una, zise Hammerdull ; dar Pitt Holbers, bătrînule coon, tu ce părere ai ?

— Dacă tu crezi că este Frisco, dragă Dick, atunci nu am nimic împotrivă, am fost atacați de roșii, lîngă apă și apoi legați și duși în tabăra lor, nu credeam c-o să mai văd vreodată această regiune.

— Da, bătrînă prăjină de ridicat pînzele ! interveni cîrmaciul. Dacă nu ar fi fost de față Peter Polter, timonierul, cu siguranță că v-ați fi pierdut scalpurile ce au și chelie, ați fi stat cuminți în sînul lui Avraam. Ia uitați-vă spre babord ! Mă las legat de camera mașinilor și uns cu catran dacă acela nu este colonelul și...

— Winnetu, apașul ! interveni Treskow, care dădu pîneni calului, astfel încît ajunse curînd lîngă cei numiți.

— Slavă Domnului că ați ajuns, strigă Deadly-gun. V-am așteptat cum așteaptă bizonul ploaia.

— Nu a mers prea repede, unchiule, răspunse Thieme. Am călătorit toată noaptea, uită-te la sărmanele noastre animale ; de abia se mai pot ține pe picioare.

— Ce se aude, colonele ? întrebă Treskow. I-ați ajuns ?

— Am venit cu o clipă mai tîrziu. Ne-au scăpat.

— Cum, cînd și încotro ? Deadly-gun povesti cele întîmplate.

— Ați fost la poliție ? se interesă Treskow.

— Nu. Aceasta ar fi făcut să ne întîrzie.

— Este drept. Nu există decît o singură cale : închiriem imediat un vapor și plecăm în urmărirea corăbiei.

— Asta a fost și părerea mea și de aceea v-am așteptat cu nerăbdare. Pentru a închiria un vapor, aveam nevoie de aurul adus cu voi, pentru a-l schimba în bani.

— Eu nu am prea multe speranțe, afirmă cîrmaciul, spre surpriza tuturor.

— Cum așa ?

— N-am nevoie de vapor. Aceste vase sînt cele mai mizerabile din toate cîte există pe lume. O corabie bună găsește vînt totdeauna ; dar un vas fumegător are nevoie de cărbuni, care nu se găsesc pretutindeni. Atunci, stă ancorat într-un port sau lîncezește în mijlocul mării, fără să se poată urni.

— Dar încărcăm o provizie suficientă de cărbuni.

— Dragă colonele, dumneata ești un vînător bun, fără îndoială, dar marinar nu ești. În primul rînd, trebuie să găsim vaporul și nu se știe dacă există vreunul prin apropiere. Și, după aceea, trebuie să știți că acești yankei se tocimesc o zi întreagă pînă cînd îți închiriază vasul.

— Dau imediat atît cît mi se va cere !

— Bine ! Totuși, mai trebuie încărcate provizii, muniții și cărbuni, pentru ca vaporul să poată ține la o călătorie lungă. După aceea, vasul mai suferă o inspecție generală, pentru a se vedea dacă, așa încărcat cum este, poate să înfrunte marea, și în felul acesta trec zile întregi, iar „L'Horrible" poate să înconjoare între timp America

■ de Sud. Ceilalți tăceau.

— Nu știu dacă trebuie să ne îndoim de cele spuse de Peter Polter, îi dădu dreptate Treskow. Dacă stăm aici și ne zgîim la mare, nu facem nimic. În orice caz, vasul este urmărit, așa că avem o mîngîiere. Să plecăm totuși și noi.

— Dar încotro ?

Ceilalți se uită întrebători la cîrmaci.

— Nu este chiar atît de ușor de stabilit itinerariul. Dacă „L'Horrible", are suficiente provizii, cu siguranță că s-a îndreptat către Japonia sau Australia. Într-acolo, oceanul este liber. Dacă însă vasul nu are destule provizii, atunci s-a îndreptat spre sud, pentru a face escală în vreun port de pe coasta occidentală a Americii spre a se aproviziona cu cele necesare.

— Deci, avem o bază de plecare. Înainte ! încurajă Treskow pe camarazii săi.

Plecară spre Oakland, și trecură cu un ponton golful. Ajunși la San Francisco, colonelul vîndu tot aurul unei bănci.

— S-a făcut, spuse el. Fiecare dintre voi trebuie să primească partea ce i se cuvine.

Dick Hammerdull avea cu totul altă părere.

— Dacă primim sau nu, e totuna, colonele ; dar ce să fac eu cu hîrțiile astea ? Nu am nevoie de ele, pe cînd dumneavoastră aveți. Pitt Holbers, bătrînule coon, ce părere ai ? •

— Dacă tu crezi, Dick, să lăsăm hîrțiile colonelului, n-am nimic împotrivă. O labă grasă de urs sau o halcă de bizon fripte pe un jăratec bun îmi sînt mai folositoare. Ție nu, Ben Cunning ?

— S-a făcut ! exclamă acesta. Eu nu mănînc hîrtie și nici pe calul meu nu vreau să-l mănînc, hininini.

— Vă mulțumesc pentru hotărîrea voastră, răspunse colonelul. Dar nu știu cum vor decurge evenimentele. Vă dau ce aveți de primit, iar mie îmi rămîne destul. Dacă mai am nevoie, voi sînteți lîngă mine, bineînțeles dacă aveți de gînd să mă urmați pe mare.

— Dacă avem de gînd sau nu, e totuna, colonele... Eu însă merg !

— Și eu ! interveni Holbers.

— Și eu ! strigă micul Ben.

— Vom vedea mai tîrziu, răspunse Deadly-gun, rîzînd. Deocamdată, să împărțim banii.

Fiecare dintre vînători băgă în buzunar ceea ce i se cuvenea. După aceea, ieșiră din clădirea băncii, încălecară și se îndreptară spre port.

CAPITOLUL XXII

Pe „Swallow"

În afară de corăbiile ancorate, nu erau în port decît cîteva vase cu aburi, greoaie vase de marfă. Toate stea-murile mai ușoare părăsiseră portul, pentru a însoți vasele de război care plecaseră în urmărirea lui „L'Horrible". Numai cuirasatul rămăsese pe loc, căci comandantul lui se afla adormit pe uscat.

Poliția reușise să facă oarecare lumină în bezna evenimentelor întîmplate în noaptea trecută. Un locuitor de la parterul casei al cărei prim etaj era locuit de doamna de Voulett se găsise întîmplător în grădină cînd trei oameni ieșiseră din casă cu un cufăr. De asemenea, fusese găsit și birjarul care dusesese pe cei trei și cufărul pînă în port. Proprietarul colibe de pescari venise de bună-voie în poliție, pentru a denunța faptul că în noaptea trecută cîteva bărci fuseseră trase la țarm în apropierea colibe lui. Văzuse cum urcă în ele peste patruzeci de bărbați, al căror conducător, însoțit de alți doi oameni, venise cu un cufăr mare și răspunsese la somarea paznicului cu parola „Căpitan Caiman".

Aceste declarații, puse în legătură cu cele cunoscute mai de mult, și anume că secundul căpitanului Caiman fusese o femeie, cum și în urma găsirii unor documente în locuința doamnei de Voulett, determinară poliția să aibă o părere exactă asupra celor petrecute și a persoanelor implicate.

Toate acestea fură aflate de vînători pe chei, de la mulțimea adunată de știrea că un căpitan de pirați furase din port un vas de război al Uniunii. Timonierul se uită cu o privire piezișă la vasele ce se mai aflau în radă.

— Ei ? izbucni nerăbdător colonelul.

— Nici unul care să se potrivească dorinței noastre. Butoaie de sare sau de pește sărat, care în zece luni poate că parcurg două mile. Nici colo în depărtare...

Se opri. Probabil că voise să spună că nici în depărtare nu se mai vede vreun vas potrivit scopului lor, dar ochiul său căzuse pe un punct nevăzut de ceilalți, fapt care îl făcuse să-și întrerupă șirul vorbelor.

— În depărtare... Ce-i în depărtare ?, îl somă colonelul.

— Hm, să nu mi se spună Peter Polter dacă la orizont nu se zărește o pînză.

— Așadar, aici în port nu găsim vreun vas potrivit?

— Nici unul. Aceste butoaie navighează ca broaștele țestoase și apoi nu vedeți că descarcă mărfuri ?

— Dar colo la cîteva mile ?

— Trebuie să mai așteptăm. Poate că trece, poate să vină încoace. Să nu ne facem mari speranțe ! Dacă este un vas de război, va pleca imediat în căutarea piratului, iar dacă este vas de comerț, poate fi rechiziționat de autorități tot pentru urmărire. În plus, s-ar putea ca stăpînii lui să nu ne ceară o sumă uriașă.

— Totuși, vom încerca. Este unica speranță ce ne rămîne. Cît timp ar putea trece pînă ce vasul ajunge aici ?

— O oră, poate chiar două, după cum este construit și după cum este condus.

— Atunci, avem timp. Dacă găsim un vas, plecăm imediat pe mare ; dacă nu găsim, așteptăm rezultatul urmăririi. Numai după aceea ne hotărîm asupra celor ce vom avea de făcut. Dacă am fi ajuns cu zece minute mai devreme, am fi pus mîna pe ticăloși. Deocamdată trebuie însă să ne punem caii la adăpost și să căutăm un store, unde să ne schimbăm hainele astea zdrențuite, cu o îmbrăcăminte mai bună !

Se duseră la un han, își legară animalele de stănoagă și-și potoliră foamea și setea. Intrară apoi într-un store, unde găsiră tot ce le trebuia. În felul acesta, trecu destul timp. Se înapoiară apoi în port, căutînd cu privirile corabia pe care o văzuseră. Nu venise încă. Timonierul, cînd ajunsese într-un loc unde avea vederea liberă asupra mării, se opri ca pironit și scăpă un strigăt de uimire.

— Behold ! Ce corabie ! Intră în port ca un... Miile tonneres, sacre Dieu. Sfinte catarge ! Un clipper cu tachelaj de schooner... Este „Swallow” ura ! „Swallow” uraa ! Uraa !

De bucurie, își strînse degetele mîinilor care îi pocniră ca niște împușcături. Apucă cu un braț pe Hammerdull, iar cu celălalt pe Holbers, și începu să danseze cu ei, încît mulțimea privi ca pe urs grupul vînătorilor.

— Lasă-mă în pace, monstrule marin ! Ce legătură avem noi cu „Swallow” al tău ?, încercă Hammerdul să scape.

— Ce legătură ? Foarte multe legături, replică Peter Polter, dînd drumul celor doi. „Swallow” este un vas de război, singurul superior lui „L’Horrible” în ce privește puterea pînzelor. Comandantul este locotenentul Walpole, pe care îl cunosc. O spun cu toată siguranța, acum nu ne mai pot scăpa ticăloșii. Putem zice că am pus mîna pe ei !

Bucuria timonierului molipsi și pe ceilalți. Nu mai era nici o posibilitate să se înșele. Sub bordul vasului zăriră sculptura unei rîndunici albastre, cu aripi aurite și ascuțite. Locotenentul Walpole era un marinar iscusit și îndrăzneț, iar marinarii săi niște oameni pe care se putea bizui, pentru că nu coborîse nici măcar o singură pînză, deși corabia ajunsese la intrarea în port. Aplecată pe o parte, corabia cu ciocul ascuțit înainta cu o viteză de parcă ar fi fost mînată cu aburi. Iată, se zări un norișor de fum lîngă turela superioară ; bubuiră focurile de tun pentru salut. Din port i se răspunse. Apoi glasul puternic și sonor al comandantului :

— Timonier, la babord !

Corabia descrie un arc scurt și îndrăzneț.

— Pînzele, băieți ! Jos !

Pînzele începură să coboare de pe catarge și frînghii, strînse în suluri. Vasul se ridică cu prora din apă, apoi cu pupa, se clătina de cîteva ori pe o parte și pe alta și își făcu mai departe drum prin valurile portului.

— Ura, „Swallow”, ura ! răsunară ovații din zeci de piepturi !

Toată lumea cunoștea această admirabilă corabie sau cel puțin auzise de ea. Așa că toți erau siguri că va pleca la vînătoare, împotriva piratului, care pusese în fierbere întreg San Francisco.

Doi bărbați în uniforme de marinari își făcură loc prin mulțime. Păreau mînioși și abătuți. Unul avea galoane de locotenent, iar celălalt de timonier. Fără să întrebe pe cineva, săriră într-o barcă, desfăcură legătura de pe stîlpul din dig, apucară vîslele și se îndreptară ca o săgeată către „Swallow”. Comandantul acestuia stătea rezemat de balustrada prorei și se uita la cei ce veneau.

— Ahoi, locotenent Jenner, dumneata ești ? Unde este „L’Horrible” ? întrebă el.

— Repede o frînghie sau o scară, sir, răspunse acesta. Trebuie să mă urc imediat pe bord.

Li se azvîrli o scară de frînghie, pe care se cățărară la bord.

— Perkins, timonierul meu ! prezintă Jenner pe însoțitorul său. Sir, trebuie să-mi dai imediat vasul dumitale ! izbucni el, cuprins de înfrigurare.

— Vasul meu ? Cum... de ce ?

— Trebuie să plec după „L’Horrible”.

— Trebuie... nu te înțeleg.

— Vasul meu a fost furat, răpit ! Walpole se uită la el ca la un nebun.

— Iată o glumă ciudată, locotenente.

— Glumă? La dracu' cu gluma! Nu am poftă de glume ! Otrăvit, torturat de medici, torturat de poliție, insultat de autoritățile din port, toate astea nu înseamnă glumă !

— Vorbești în enigme, locotenente.

— Să vă povestesc atunci întîmplările...

Înfuriat la culme, cu vinele de pe frunte umflate, Jenner povesti parascovenia și termină cu întrebarea :

— Cum am spus, trebuie să-mi dai vasul dumat.

— Nu se poate, sir.

— Ce nu se poate ? strigă Jenner, cu ochii scăpărători.

— „Swallow” mi-a fost încredințat, locotenente Jenner. Nu pot preda corabia decît conform unui ordin superior.

— Dar asta e rușinos, e laș, e...

— Domnule locotenent !

La auzul acestui glas amenințător, Jenner făcu cîțiva pași înapoi. Se strădui să-și stăpînească mînia, în vreme ce Walpole continuă cu glas liniștit:

— Voi trece peste insulta adusă, căci mînia nu este un bun sfetnic. Cunoașteți legile și regulamentele tot atît de bine ca mine și știți că nu pot încredința nimănui comanda vasului meu. Totuși, fiți liniștit. Voi pleca în urmărirea lui „L'Horrible”. Vreți să mă însoțiți ?

— Dacă vreau ? Trebuie să merg, chiar dacă ar urma să trec prin mii de iaduri !

— Bun ! „L'Horrible” era bine aprovizionat ?

— Pentru cel mult o săptămînă.

— Atunci nu are altceva de făcut decît să plece către Acapulco. Pentru a ajunge la Guayaquil sau Lima, i-ar trebui provizii mai multe.

— Atunci îl vom ajunge repede. Chiar acum cîteva zile am avut dovada că „Swallow” este superior lui „L'Horrible”. Ridicați ancora, sir. Înainte, înainte !

— Nu atît de grabnic, camarade ! Prea multă grabă, de multe ori, poate să însemne ceva mai rău decît o treabă făcută cu liniște. Mai întîi am cîteva afaceri de lichidat aici.

— Afaceri ? Cine se mai poate gîndi la afaceri într-o asemenea situație ? Să ne avîntăm pe mare imediat.

— Nu. Trebuie să cobor pe uscat, să iau ordine pentru urmărirea piraților. Totodată, nu am proviziile necesare, nici apă și nici muniții. Cîte tunuri are „L'Horrible” ?

— Opt pe fiecare parte, două la proră și unul deasupra pupei.

— Da, îmi este superior ca guri de foc... Forster !

— Aici, sir ! răspunse timonierul venind lîngă comandant.

— Plec pe uscat să raportez superiorilor și totodată să comand cele necesare urmăririi. Să trimiți un om cu șalupa din față, care să ne aducă totul pe bord. Nu voi întîrzia mai mult de o oră.

— Well, sir !

— Vă lipsește ceva care ar trebui pe bord ?

— Nu știu nimic, capt'n. Știu însă destul de bine că dumneavoastră vă gîndiți la toate !

Walpole voia să se îndrepte din nou către Jenner, cînd unul dintre marinari raportă :

— O barcă la scara de frînghie, sir !

— Ce fel de barcă ?

— O barcă civilă, sir !

— Cine se află în ea ?

— Opt persoane, printre care se pare că se găsește și un indian.

Căpitanul se apropie de balustradă, se uită în jos și întreabă :

— ■ Ce doriți ?

Treskow ceru voie în numele tuturor să urce la bord. Cererea le fu îndeplinită. Cînd ajunseră pe punte, Deadly-gun explică de ce se găsea acolo. Deși Walpole nu avea într-adevăr timp, ascultă povestirea și apoi dădu satisfacție rugăminții celor veniți de a participa la vînațoarea împotriva piraților. Erau opt persoane : colonelul, nepotul său, timonierul, Holbers, Hammerdull, Cunning, Winnetu și Treskow.

— Vă va arăta chiar cîrmaciul locurile unde veți fi instalați, zise Walpole. Acum plec pe uscat, dar peste o oră, cel mai tîrziu, ridicăm ancora.

— Luați-mă și pe mine, se rugă locotenentul Jenner. Aș putea să dau o mînă de ajutor la aprovizionare, căci dacă rămîn pe bord, mor de nerăbdare !

— Atunci, vino !

Cei doi se urcară în barca cu care venise Jenner și luară doi marinari care începură să vîslească spre țarm. De abia se îndepărtaseră de vas însă, și pe bordul acestuia se desfășură o scenă veselă, dar și mișcătoare. Peter Polter se îndreptase către timonier.

— Forster, John Forster, bătrînul swalker, am impresia că ai devenit cîrmaci aici, strigă el.

Cel întrebant se uită uimit la omul cu fața arsă de soare și barba neagră.

— John Forster !... Bătrîn swalker !... Omul ăsta îmi cunoaște numele, deși eu nu știu cine este. Hei, cum te cheamă ?

— Heigh-day, băiețușul nu mai cunoaște pe fostul său timonier, de la care a primit atâtea bobîrnace și... ei, drace!

În acest timp se îndreptase către Perkins, pe care de abia acum îl vedea.

— Iar ăsta este mașter Perkins, sau cum naiba îl mai cheamă, omul pe care l-am întâlnit în Hoboken și pe care l-am adus pe „Swallow” și care pentru a-mi mulțumi a făcut un chef la maica Dodd de am stat o zi întreagă sub masă ! •

Și Perkins se uită uimit la el. Nu era însă de mirare că nu mai putea fi cunoscut, căci viața în preerie îi schimbase mult chipul. Tot echipajul corăbiei era strîns acum în jurul lui, iar Peter trecea vesel de la unul la altul.

— Ia uite și pe Plowis, pe Miller, pe Oldstone, pe Baldirigs cocoșatul, pe...

— Timonierul Polter ! strigă atunci cineva, care ghicise în sfîrșit cine este acest străin uriaș.

— Polter!... Polter!... Uraa ! Peter Polter!... Uraa, sus cu el ! Uraa, uraa.

Așa țipau, strigau și urlau toți ; șaizeci de brațe se întinseră către el ; fu prins din toate părțile și ridicat în sus.

— Hol-la, hol-la, hol-la ! începu unul, cu un glas puternic de bas ; hol-la, hol-la, repetară ceilalți, în tact. Tot grupul se puse în mișcare și cu hol-la, hol-la, hol-la, omul fu purtat pe sus de mai multe ori jur împrejurul vasului.

Peter blestema, înjura și zbiera ; prin toate acestea, nu făcea altceva decît să se roage să fie lăsat jos ; totul fu zadarnic, pînă cînd cîrmaciul se așeză în mijlocul grupului, îl prinse pe Peter în brațe și îl ajută să se dea jos din mîinile celorlalți, punîndu-l pe propriile lui picioare.

— Jos de pe tron, Peter Polter, și vino în castel ! Trebuie să ne povestești pe unde ai mai navigat, bătrînule rechin !

— Da, da, voi povesti, cum de nu, voi povesti tot; dar lăsați-mă odată liber, altfel mă sufoc, copii îndrăciți ! strigă el, dînd cu brațele-i puternice în jur, încît marinarii zburară ca niște copii neputincioși. Tot în triumf, cu strigăte și urale, fu condus pînă la proră, unde începu să povestească din cele trăite de el în ultima vreme. Prin acestea însă, serviciul pe vas nu avu nimic de suferit. Timonierul îndeplini toate ordinele primite și trimise la diferite servicii pe mulți dintre oamenii adunați în jurul lui Peter, deși aceștia ar fi stat cu mai mult drag să-l asculte pe fostul timonier al corăbiei.

Vînătorii fuseseră martorii tăcuți ai celor întîmplate. Se bucurau de triumful bravului marinar, pentru care prinseseră toți dragoste, și își făcură apoi loc pe punte cît mai comod cu putință, după împrejurări.

Indianul nu mai fusese niciodată pe un vas. Se sprijinea pe pușcă, și se uita cu ochi impasibili la obiectele ce-l înconjurau și care îi erau atît de străine. Dar cine îl cunoștea, știa că această nepăsare ascundea o uluitoare agerime, unită cu o atentă observație, astfel că era imposibil să-i fi scăpat cel mai mic amănunt de pe această uriașă „Kanoë”...

CAPITOLUL XXIII

Lupta cu pirații

Nu trecuse nici jumătate din ora pe care locotenentul o luase pentru a pune la punct aprovizionarea cu alimente și muniții, cînd de pe chei porniră mai multe bărci încărcate cu provizii, pentru corabie. Cînd se înapoie și Walpole, opera era terminată, iar un vaporeș scotea nori de fum, fiind gata să remorcheze pe „Swallow” pînă afară din port.

Pentru manevră, căpitanul și echipajul trebuiau să stea la posturile lor ; cînd însă corabia ajunse în marea deschisă, iar vaporeșul își luă rămas bun și pînzele fură ridicate, putură să mai stea puțin de vorbă. Ceea ce avuseseră de discutat cei doi locotenenți, discutaseră cît timp fuseseră împreună, în oraș, după provizii. Acum însă, Walpole se duse la cîrmă, unde Peter Polter stătea lîngă Forster.

— Dumneata ești deci Peter Polter? întrebă el, cu o aură de mister în glas.

— Yes, sir, Peter Polter, răspunse cel întreat, în poziție reglementară de drepti. Marinar pe vasul de război al Majestății Sale Britanice „Nelson” și apoi cîrmaci pe clipperul Statelor Unite „Swallow”...

— Iar acum cîrmaci par honneur pe aceeași corabie, îl întrerupse locotenentul, zîmbindu-i cu bunăvoință.

— Capt'n ! strigă Polter plin de bucurie și își făcu curaj, pentru a ține o cuvîntare de mulțumire, cînd comandantul făcu un semn de apărare și îl opri.

— Bine, bine, timoniere ! Ce părere ai de direcția pe care o fi luat-o „L'Horrible” ?

Peter Polter observă că locotenentul îi pusese întrebarea pentru a-i examina priceperea navală. Polter se simțea complet în elementul său și răspunse scurt, așa cum se răspunde unui ofițer :

— Din pricina lipsei de alimente, spre Acapulco.

— Îl vom ajunge pînă acolo ?

— Da. Vîntul este favorabil și noi navigăm cu mai multe mile pe oră decît el.

— Vrei să împarți cîrma cu Forster ?

— Bucuros.

— Atunci, privește bine busola și harta, pentru a menține direcția bună !
Voia să se îndepărteze, dar fu oprit de o întrebare neașteptată, pusă de Peter Polter.

— Spre Acapulco sau spre Guayaquil, sir ?

— De ce Guayaquil ?

— Pentru a-i întrece și a-i ataca din față. Atunci vor fi ai noștri cu siguranță, căci nu așteaptă decât urmăritori din spate.

În ochii lui Walpole străluci un fulger.

— Timoniere, văd că ești un om priceput. Ai dreptate și-ți voi urma fără zăbavă sfatul, deși comandantul lui „L'Horrible” ar putea să se gândească la un moment dat să se îndepărteze către insulele Sandwich.

— Atunci, trebuie să încrucișăm pe ruta dinspre sud și vest pînă cînd îi vom vedea.

— Este drept ! Două grade mai spre vest, Forster. Voi ridica toate pînzele. Drumul meu duce mai departe către New York, așa că mica întâmplare cu „L'Horrible” nu contează decât drept un incident.

Vorbea atît de liniștit, încît, o călătorie pe la Capul Horn pînă la New York și prinderea unui vas pirat părea să fie îndeletniciri de fiecare zi. După ce termină de vorbit cu cei doi timonieri, se îndreptă către grupul vînătorilor, cărora le ură încă o dată bun venit și îi invită să-i arate și lui locurile pe care le promisese. Indianul părea că-l interesează în cel mai mare grad.

— Nu-i este dor lui Winnetu de patria apașilor ? îl întrebă cu o doză de respect și emoție în glas.

— Patria apașului este lupta ! răspunse acesta mîndru.

— Lupta pe mare este mai grea decât sfada pe uscat.

— Căpetenia marelui canoe nu va vedea pe Winnetu tremurînd !

Walpole dădu din cap. Știa că indianul spusese adevărul. Înfrigurarea pe care o adusese ziua aceea începu să scadă odată cu trecerea zilei și viața pe bord începu să devină cea obișnuită. Trecu zi după zi ; una semăna atît de mult cu cealaltă, încît vînătorii obișnuiți cu nemărginita libertate a preeriei simțeau că lîncezesc și că se plictisesc.

Latitudinea pe care se afla Acapulco fusese depășită de o zi și Walpole porunci să se schimbe direcția corăbiei, astfel încît să poată fi supravegheată atît ruta către Guayaquil cît și către insulele Sandwich.

O briză destul de puternică îi întâmpinase în această regiune, iar soarele se cufundă în mare, între doi nori mici, întunecați.

— Mîine vom avea o mînă bună de vînt. capt'n, spuse Peter Polter lui Walpole, cînd acesta trecu pe lîngă cîrmă.

— Ar fi bine pentru noi, în caz că dăm peste pirați. Vasul lor nu ar putea fi manevrat pe furtună cu aceeași ușurință cu care va fi manevrat al nostru.

— Pînă la orizont ! răsună atunci glasul sentinelei din vîrful catargului.

— Unde ?

— Nord-est, spre nord.

În clipa următoare, locotenentul era sus pe catarg și luă luneta din mîna marinarului pentru a observa și el mai bine vasul anunțat. După aceea, se coborî cu vizibilă grabă pînă pe punte, unde îl aștepta Jenner.

— La frînghiile pînzelor ! ordonă el.

— Cine este ? întrebă Jenner.

— Nu se poate vedea prea bine, dar se cunoaște în orice caz că este o corabie cu trei catarge, ca „L'Horrible”.

Vasul nostru este mai mic și ne-am aflat pînă acum sub strălucirea soarelui, așa că nu am putut fi văzuți. Voi schimba pînzele.

— Cum ? Walpole zîmbi.

— O mică invenție a mea, care dă posibilitatea vasului să rămînă aproape invizibil cînd se găsește la o depărtare mai mare. Sus la vergi !

Ca niște pisici, marinarii se cățărară pînă la pînzele vergelor.

— Luați cele trei pînze superioare și pînza de la proră !

Ordinul fu îndeplinit cît ai bate din palme. Vasul înainta acum cu viteză înjumătățită.

— Pînzele negre ! Fiți atenți !

Cîteva pînze întunecate fură pregătite pe bord.

— Schimbați pînzele principale de la cele trei catarge.

După cîteva minute, pînzele întunecate se găseau în locul celor strălucitoare. „Swallow” era acum invizibil pentru vasul care se apropia.

— Timonier, către sud-vest !

„Swallow” trecu încet în fața celui alt vas. Echipajul se strînsese pe punte. Walpole se urcă însă din nou pe catarg, pentru a observa. Trecu mai bine de o jumătate de oră și întunericul se lăsase între timp pînă cînd căpitanul coborî din nou. Fața lui arăta că este cît se poate de mulțumit.

— Toți oamenii pe punte !

De fapt, comanda aceasta se dovedi inutilă, căci toți oamenii se aflau în jurul lui.

— Băieți, este „L'Horrible” ! Fiți atenți la ceea ce vă spun !

Plini de curiozitate și nerăbdare, se strînseră toți mai aproape.

— Voi evita lupta bord contra bord. Știu că nici unul dintre voi nu se teme, dar vreau să pun mîna pe vas fără stricăciuni. Căpitanul Caiman s-a pus singur în afara legilor și va fi tratat ca hoț. Vom cuceri pe „L'Horrible” prin viclenie.

— Ay, ay capt'n, așa este bine !

— Este lună nouă, așa că marea rămîne întunecată. Vom naviga numai cu pînza principală, astfel că cei de dincolo vor socoti că ne aflăm în primejdie și vor crede că au făcut o captură bună.

— Așa este ! răsuna glasurile tuturor, în semn de aprobare.

— Înainte de a veni lîngă noi, ne coborîm toți în bărci, pe corabie rămînînd doar timonierul cu șase oameni. Noi ceilalți vîslim pînă lîngă cealaltă corabie și, în vreme ce oamenii de dincolo vor fi adunați la proră pentru a începe atacul împotriva presupusului nostru vas pe cale să naufragieze, noi ne urcăm pe punte, pe la pupă.

Acum, pregătiți-vă !

În vreme ce „Swallow” naviga încet printre valuri, „L'Horrible” înainta cu viteza lui obișnuită. Se făcuse noapte, nici o pînă nu le ieșise încă în cale și echipajul se simțea absolut sigur.

Căpitanul piraților tocmai avusese o convorbire cu prizoniera sa, inutilă ca și pînă acum, și se pregătea să se ducă la culcare, cînd auzi o bubuitură de tun dintr-o depărtare nu prea mare. Se urcă repede pe punte. În curînd se auzi o a doua lovitură, urmată de o a treia.

— Semnal de alarmă, capt'n ! zise Tom-lunganul, care se afla în apropiere.

— Dacă ar fi în urma noastră, s-ar putea să fie o viclenie de război, dar deoarece vasul se află înainte, acest lucru este imposibil. Probabil că este vorba de vreun vas pe cale să naufragieze, și, desigur că vasul nu mai are catarge, căci altfel l-am fi văzut în cursul serii. Tunar, o rachetă și trei lovituri.

Racheta se ridică în văzduh și loviturile de tun bubuiră. Celălalt, vas răspunse cu focurile de alarmă.■

— Să ne apropiem mai mult, Tom ; va fi o pradă bună și nimic altceva.

După aceea, luă o lunetă de noapte și începu să cerceteze orizontul în partea dinspre care se auziseră bubuiturile.

— Exact, se află acolo ! reluă el, arătînd cu mîna. Vasul are numai o singură pînă. Vîntul bate puțin pieziș, dar vom cîrmi pentru a putea vorbi cu cei de dincolo !

Dădu poruncile necesare ; pînzele căzură ; corabia făcu un cerc și ajunse la o mică depărtare de „Swallow”.

— Ahoi, ce vas este ? răsună o întrebare de dincolo.

Între timp, aproape tot echipajul lui „L'Horrible” se adunase la babord.

— Crușător nord-american. Dar dincolo, ce vas este ?

— Cliperul nord-american „Swallow”, locotenent Walpole răsună atunci un glas de la pupa vasului, în loc să vină de pe bordul lui „Swallow”.

O salvă de focuri bine țintită răsună în mijlocul piraților și apoi un șir de chipuri întunecate se prăbușiră asupra lor, care nu se așteptaseră la nici un atac și nu erau deloc pregătiți de luptă sau înarmați. Planul lui Walpole reușise pe deplin.

Numai o singură persoană observase apropierea bărcilor : Miss Admiral. De abia închisese căpitanul ușa în urma lui, cînd ea se ridică, deși cu mare greutate și cu dureri de nespus se apropie de peretele cabinei, unde descoperise un cui lung ascuțit. De multe nopți se ocupasese propria ei evadare, frecînd legăturile de vîrfuri ale cuiului, sperînd că în seara aceasta legăturile vor fi rupte total. Era în plină activitate cînd bubuiră cele trei lovituri de alarmă ; imediat după aceea auzi fișitul unor bărci prin apă, bărci care păreau că se apropie de corabie.

Ce se întîmpla ? Un atac ? O luptă ? Salvarea naufragaților ? Oricare din aceste presupuneri putea fi adevărată.

După cinci minute de încordări extraordinare, Miss Admiral era din nou cu mîinile libere ; dar atunci răsuna pe punte pocnete de revolver și zgomotul luptelor corp la corp. Nu se întrebă ce se întîmplă. Știa doar atît :

Căpitanul Caiman era încă sus. Cu o lovitură

puternică dărimă ușa cabinei și luă de pe peretele de alături toate armele de care avea nevoie, pentru a fi gata pentru orice eventualitate. După aceea, aruncă o privire cercetătoare prin ferestruica dinspre pupă, pe apă. Trei bărci erau legate de o frînghie.

— Atac ! murmură ea. Dar de cine am fost atacați ? Ah, dar acum vine pedeapsa ! „L'Horrible” este pierdut din nou și chiar eu voi da pe căpitan cuțitului. Nu au ajuns încă la prizonieri ! îi voi elibera și apoi voi fugi. Ne găsim acum, probabil, pe latitudinea portului Acapulco. Dacă ajung neobservată la o barcă, peste două zile sînt pe uscat !

Într-un colț al cabinei se găsea un mic geamantan de mînă. Luă un pachet plin cu biscuiți și două sticle cu limonadă, aflate pe o masă ; după aceea deschise sertarul secret, luă comoara de acolo și o ascunse în geamantan. Numai după aceea se strecură pînă la înălțimea ferestrei, pentru a observa mai bine care este situația. Pirații fuseseră respinși către pupă și trebuiau să se predea dintr-o clipă într-alta.

Se strecură din nou sub punte, intră în sala centrală și învîrți cîrligele care închideau ușa cabinei prizonierilor.

— Sînteți treji ? întrebă ea pe foștii membri ai echipajului de pe „L'Horrible”, acum ținuți prizonieri aici de pirați.

— Da, da. Ce se petrece sus ?

— Pirații au fost atacați. Sinteți legați ?

— Nu.

— Atunci, plecați repede sus. pentru a vă face datoria ! Dar, stați : dacă mai găsiți în viață pe căpitanul Caiman, spuneți-i că i-a trimis salutări „Miss Admiral” !

După aceea, se înapoie repede în cabină, luă geamantanul și se urcă pe bord, de unde ajunsese neobservată pînă la scara de frînghie. Cu o mînă pe minierul geamantanului, tocmai voia să apuce cu cealaltă mînă frînghia scării, cînd fu prinsă de umăr. Peter Polter o văzuse și o pironise lîngă balustradă.

— Stai, puștiule ! strigă el. Unde vrei să navighezi cu cufărașul ăsta? Mai rămii un pic pe loc !

Fata nu-i răspunse, luptîndu-se însă din toate puterile să scape, strădanie de altfel zadarnică. Nimeni nu se putea opune puterii lui de uriaș. O ținu așa pironită, pînă cînd cîțiva camarazi îi veniră în ajutor și Miss Admiral fu legată. Căpitanul piraților fusese surprins de atac, dar se reculesese imediat.

— Repede la mine ! strigă el. sărind către catargul principal, pentru a apuca o poziție mai favorabilă.

Cîțiva dintre oamenii lui îl urmară.

— Cine are arme să rămînă pe loc și să reziste ! Ceilalți să coboare în interiorul vasului și să ia armele ce se mai găsesc acolo.

Era singura cale de scăpare a piraților. În vreme ce cîțiva, asupra cărora exista din întîmplare vreo armă, se aruncară asupra năvălitorilor, ceilalți se repeziră în fundul corăbiei și se înapoiară cît ai clipi din ochi cu pumnale și securi. Deși primul atac se soldase cu multe jertfe, pirații erau încă superiori numericește oamenilor de pe „Svallov” ; atunci, se încinse o luptă, care era cu atît mai îngrozitoare, cu cît nimeni nu vedea mai departe de un pas.

— Aduceți facile ! urlă Caiman.

Și această poruncă fu îndeplinită. Dar de abia se răspîndi lumina tremurătoare asupra scenei sîngeroase cînd căpitanul Caiman făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi văzut un strigoi.

La cîțiva pași de el, Tom-lunganul, cu pistolul în mînă, încercase să-l oprească pe un indian. Glonțul din revolverul acestuia a întîrziat pentru că Winnetu i-a împlîntat adînc cuțitul în piept. Tom s-a agățat de el horcîind, iar privirile lui Caiman și ale lui Winnetu se încrucișară, între ei nu se mai găsea în viață nimeni. Fără milă, cu tomahawkul în dreapta și cu cuțitul de scalpat în stînga, îl amenința Winnetu, apașul, iar alături de el flutura părul ca o coamă al lui Deadly-gun.

— Șarpele-alb își va vărsa veninul ! strigă primul, aruncînd la o parte pe Tom-lunganul ce se rostogoli fără suflare, înșfăcîndu-l pe pirat de gît.

Acesta voi să scape de dușmanul său, dar nu reuși ; dimpotrivă, fu apucat și de colonel și la cîteva secunde îl ferecă în legături durabile.

Atacul se dezlănțuise asupra piraților ca un coșmar de neocolit și plin de groază. Surpriza îi paralizase în parte, iar căderea comandantului le smulse și ultimul rest de rezistență.

În clipa aceea se deschise ușa dinspre interiorul corăbiei, și apărură prizonierii echipajului de pe „L'Horrible”. Primul om văzut de acești marinari fu locotenentul Jenner.

— Ura, locotenentul Jenner, uraa ! Pe ticăloși ! Fiecare apucă o armă din apropiere, la nevoie făcînd din orice alt obiect o armă ; pirații se găseau acum între două focuri. Șansele de rezistență scădeau considerabil. În mijlocul corsarilor luptau strălucit doi oameni, stînd spate la spate. Cine se apropia de ei era un om mort. Era cunoscutul sandwich Dick Hammerdull și Pitt Holbers. Cel lung întoarse atunci capul într-o parte, pentru a putea fi auzit de celălalt și spuse :

— Dick, dacă tu crezi că în colțul acela se află ticălosul căruia i se spune Pieter Woolf, eu nu am nimic împotrivă.

— Pieter... blestemat nume ! Niciodată nu am să ajung să-l rostesc ! Unde este ?

— Colo. lîngă tulpina pomului căruia oamenii aceștia ciudați îi spun catarg.

— Catarg sau nu, e totuna. Vino, bătrînule coon, să-l prindem în viață.

Încă o persoană observase pe Letrier, și anume Peter Polter, timonierul. Acesta aruncase Cuțitul, revolverul și securea și apucase o lopată, care i se potrivea de minune în mînă. Cu fiecare lovitură, întindea un pirat, pe scîndurile punții. În felul acesta făcuse o spărtură destul de adîncă în rîndul piraților, pînă cînd văzu pe Mare Letrier. În clipa următoare, era lîngă el.

— Miile tonnerres, Mare ! Mă cunoști, ticălosule ? strigă el.

Cel întrebat lăsă mîna să-i cadă ca paralizată pe lîngă corp și se îngălbeni ca un cadavru, cînd văzu cine este adversarul său.

— Vino încoace, flăcăiașule ! Vreau să-ți spun cît a bătut ceasul ! Îl prinse el de grumaz și de coapse și, ridicîndu-l deasupra capului, îl aruncă cu putere în catargul principal, în jurul căruia continua încă lupta ; catargul trosni, iar omul se prăbuși zdrobit. Cei doi vînători veniră prea tîrziu.

Pirații văzură în sfîrșit că nu mai există nici cea mai mică speranță pentru ei și depuseră armele, deși știau prea bine că nu se pot aștepta la iertare sau milă din partea judecătorilor.

Un „ura” scos din mai multe piepturi răsună pe bord. „Swallow” răspunse cu trei lovituri de tun. Corabia adăugase o nouă faptă de arme în cartea sa de aur...

CAPITOLUL XXV

O glorioasă ispravă navală

Și iată-ne din nou în saloon, la maica Dodd, în Hoboken. Buna și brava femeie era mereu aceeași. Dacă se schimbaseră ceva, apoi acea schimbare nu era decât în legătură cu volumul corpului său, care mai câpătase câțiva centimetri în circumferință. Era tîrziu după-amiază, și în cârciumă se adunaseră destui clienți. Conversația generală era în legătură cu știrile politice și de război ale zilei. Norocul, pe care sudiștii îl avuseseră pînă acum, își schimbaseră fața. Fiecare succes înregistrat pe cîmpurile de bătălie era primit cu urale de cei care atît în gîndurile lor cît și în părerile lor politice erau cu totul de acord cu președintele Abraham Lincoln.

Ușa cârcumii se deschise larg. Câțiva marinari intrară cu zgomot, astfel încît atraseră atenția tuturor asupra lor. — Hei, marinari, vreți să auziți o noutate importantă ? Întrebă unul dintre ei, trîntind pumnul în masă pentru a atrage atenția.

— Ce este ?... Ce s-a întîmplat ?... Dă-i drumul ! Povestește ! se auzi din toate părțile.

— Ce este sau, mai bine zis ce a fost ? Hei, o luptă navală, o ciocnire cum nu s-a mai văzut de multă vreme.

— ■ O luptă navală ! O ciocnire ! Unde... cînd... cum... Între cine ?...

— Nu știu ziua, dar în orice caz foarte curînd.

— Și între cine ?

— Ei, ia ghiciți .

— Între noi și rebeli ! strigă unul.

Izbucniră toți în rîs. Noul sosit rîse și el și strigă :

— Trebuie să fii tare deștept dacă ai ghicit un lucru atît de greu ! Că lupta a fost între noi și sudiști, aceasta e limpede ca apa mării. Dar cum se numesc vasele ? Iată unde ar trebui să fie pusă la încercare înțelepciunea ta.

— Ce vas a fost ? Și ce vas al sudiștilor a luat parte ? Cine a învins ? răsunară întrebările din mai multe locuri.

— Vasul sudist a fost „Florida”, vasul acela cu pînten, care acostează și împunge corăbiile noastre.

— „Florida”, copii !, îl întrerupse maica Dodd, făcîndu-și drum cu brațele grase printre oaspeți, pentru a ajunge mai aproape de cel ce povestea. — „Florida” este cel mai nou, cel mai puternic și cel mai mare vas al sudiștilor. Nimeni nu-i poate rezista pîntenului său diavolesc. Este construit numai din fier. Cine ar îndrăzni să atace acest monstru asasin ?!...

— Hm, cine ? Un mic locotenent, cu un vas tot atît de mic. vas care nu este decât un Clipper și care avea în spate o călătorie obositoare, pe la Capul Horn. Este vorba de „Swallow”, corabia locotenentului Walpole.

— „Swallow”... locotenent Walpole... ? Imposibil ! Împotriva „Floridei” nu rezistă nici zece vase de linie, așa că nu văd cum un clipper, ar fi putut ataca un asemenea uriaș, sări unul.

— Stop ! interveni maica Dodd. Termină odată cu clipperul tău, căci nu te pricepi la nimic ! Eu cunosc și pe „Swallow” și pe Walpole, amîndoi fac mai mult decât toate cele zece vase de linie ale tale. Dar „Swallow” știm că este în apele Californiei !?

— A fost, a fost, însă a primit ordin să se înapoieze în New York pe la Capul Horn. Trebuie să fie un vas cu mult curaj și multă îndrăzneală. Cu siguranță ați auzit

toți ce s-a întîmplat cu „L'Horrible”, pe care căpitanul Caiiman îl furase din rada portului San Francisco și pe care Walpole l-a recucerit atît de spectaculos. Atît „Swallow” cît și „L'Horrible” au plecat apoi împreună spre sud, au ocolit Capul Horn și s-au urcat spre nord de-a lungul Braziliei, pînă în regiunea Chariestown, unde au dat peste „Florida”, vas care a început imediat vînașoarea acestor două corăbii. Walpole comanda ambele corăbii. El a trimis pe „L'Horrible”, mai departe, ca să lase impresia că fuge, în vreme ce „Swallow” a lăsat pînzele în jos, astfel încît dădea impresia că era atît de avariat de furtună, încît nu mai poate naviga și va fi o pradă ușoară pentru „Florida”.

— Mare viclean este acest Walpole ! oftă maica Dodd.

— Mai departe, mai departe ! îl rugă să povestească.

— Vasul de război al sudiștilor s-a lăsat ca fraierul păcălit și a urmărit pe „Swallow” pînă în regiunea bancurilor de nisip de la Black'oll. Acolo, Walpole a ridicat din nou pînzele, a chemat pe „L'Horrible” și a început un bombardament, să te ții, asupra colosului de fier, care a încercat să manevreze, dar s-a împotmolit în nisip. Apa fiind destul de adîncă pentru o corabie ușoară, dar nu pentru un vas greu de război. Una dintre primele lovituri a smuls oirnia vasului cu pînten. A fost apoi acostat și S-a desfășurat o luptă crîncenă. Acum, „Florida” se odihnește pe fundul apei, în vreme ce celelalte două vase au părăsit locul și pot arunca ancora aici în orice clipă.

— Aproape de necrezut. De unde știi toate acestea ?

— Am auzit la amiralitate, unde cu siguranță că s-ar fi aflat mai de mult știrea, dacă liniile telegrafului nu ar fi fost distruse de rebeli.

— La amiralitate ? Atunci trebuie să fie absolut adevărat, îmi pare foarte bine, mai ales pentru sărmanul Jenner de la „L'Horrible”, care a reușit să șteargă umilînța provocată lui de către căpitanul Caiman.

— Da, este o veste care îți umple inima de bucurie și sufletul de mândrie, interveni cîrciumăreasa. Ascultați, băieți, vă voi da la fiecare cîte o sticlă de bere gratis ; de altfel, puteți să beți cît vreți, căci vă mai pun la dispoziție și un butoiș de bere. Beți pentru Statele Unite, pentru președinte, pentru „Swallow” și... și... și...

— Și pentru maica Dodd ! strigă unul, ridicînd paharul.

— Trăiască "maica Dodd ! răspunseră toți din toate colțurile sălii.

— Trăiască maica Dodd, vivat, bătrînă șalupă, se auzi un glas tunător de bas, din pragul ușii.

Toți își îndreptară privirile spre omul care avea plămânii atît de puternici. De-abia îl văzu hangîta, că se și repezi spre el cu brațele deschise și cu un strigăt de plăcută surpriză:

— Peter, Peter Polter, fii de o mie de ori bine venit în Hoboken ! De unde ai ajuns aci, bătrîne lup de mare, din west ?

— Da, de o mie de ori să fiu bine venit în Hoboken !, răspunse acesta. Vino ; vreau să te strîng încă o dată în brațele mele ; dă-mi și un pupic. Halte-lă, heigh-day ! Hei, lăsați-mă odată, oameni, să ajung la ea ! Vino la pieptul meu, mon bijou !

Aruncă la o parte pe cei ce stăteau în fața lui, apucă hangîta de talia ei voluminoasă, o ridică nu fără oarecare greutate pînă la el și o pupă răsunător pe obraji.

Femeia îndură dovezile de dragoste, fără să crîcnească, jovială, deși erau atîția martori, ca și cum o asemenea explozie de bucurie ar fi fost ceva obișnuit și normal. Apoi repetă întrebarea rămasă fără răspuns.

— De unde ? Ei, de unde aș putea veni, dacă nu de pe „Swallow” și dinspre Capul Horn ?

— De pe „Swallow” ? răsună cuvintele de pe buzele tuturor.

— Da, chiar dacă vă place sau nu vă place!

— Așadar, erați pe vas cînd s-a dat lupta cu „Florida”?

— Se înțelege ! Sau nu cumva credeți că lui Peter Polter timonierul i-ar fi fost frică de „Florida” ?

— Povestiți, mașter, povestiți. Deci erați pe corabie ? A venit sau...

— Stop ! Vă țîșnesc întrebările din gură ca apa din pompă și ca uneltele ucenicului de bord cînd este biciuit. Vreau să-mi pun mai întîi pînzele în ordine. Eu sînt Peter Polter, fost marinar pe vasul de război al Maiestății Sale Britanice „Nelson”, apoi timonier pe clipperul Statelor Unite „Swallow” și după aceea polițist adjunct în preerie, ca să devin din nou timonier și încă par honneur pe „Swallow”, iar acum....

— Bine, bine, dragă Peter !, îl întrerupse maica Dodd. Pentru asta mai avem vreme și mai tîrziu. În primul rînd îți voi pune cîteva întrebări, mai importante decît orice. Ce s-a întîmplat cu oamenii care erau cu tine ? Unde se află acum ? Ce este cu Thieme, Henric Mertens și Pieter Woolf ? Ce este cu „L’Horrible” și căpitanul Caiman ? După cîte știu voi toți îi căutați pe aceștia în vest și iată că acum aud că tu vii de pe mare și încă de pe „Swallow”. Ai întîlnit pe Deadly-gun sau cum îl mai cheamă și este într-adevăr unchiul căutat ? Ce este cu polițistul ? Și în ce regiune i-ai părăsit și...

— Termină odată, bătrînă nimfă a mării ! strigă timonierul, rîzînd- Mi se pare că șirul tău de întrebări nu-ți va tăia răsuflarea niciodată, așa că ai mai putea continua o oră. Adu-mi o cană plină, căci altfel nu primești nici un răspuns ! Mai înainte însă, vreau să povestesc acestor gentlemeni ceea ce s-a întîmplat cu „Florida”. Povestea cealaltă nu este pentru oricine, așa că o vei putea auzi în camera ta de suflet.

— Nu primești nici un strop de băutură dacă nu-mi spui cel puțin cîteva lucruri care mă interesează.

— Ești curiozitatea întruchipată ! Atunci întreabă, dar cît mai concis.

— Thieme ! Unde este ?

— Pe „Swallow”.

— Polițistul ?

— Pe „Swallow”.

— Căpitanul Caiman ?

— Pe „Swallow”, prizonier.

— Mare veninosul ?

— Tot așa.

— Unchiul Deadly-gun ?

— Și el, tot acolo.

— Locotenentul Walpole ?

— De asemeni, dar rănit.

— Rănit ? Dumnezeuule, sper că nu...

— Ohohoho ! O pereche de alice și nimic mai mult; va trebui să ceară concediu pentru cîtva timp. A fost nițeluş cam cald pe „Florida”, dar dincolo, în preeria

blestemată, am avut multe de făcut și de desfăcut. De exemplu, calul meu, mîrtoaga, era un adevărat demon, un balaur al necuratului și nici astăzi nu pot să spun dacă mai am vreun os întreg în mine sau le-am pierdut în timpul călătoriei... Dar, mi se părea că vrei să-mi pui și alte întrebări !

— Unde este „Swallowv” ?

— Încrucișează cu vînt potrivit în afară, dar destul de aproape- Forster stă la cîrmă. Între timp, căpitanul și cu mine am venit cu un vaporeș cu aburi, el s-a dus să-și facă raportul, iar eu am venit aici să-l aștept.

— Îl aștepți aici ? Aici la mine ? Va veni aici și va sta de vorbă cu tine, poate și cu mine, maica Dodd ?
— Se înțelege ! Un marinar cumsecade vine în primul rînd la salloon, la maica Dodd, cînd aruncă ancora la New York. Și, peste o oră, cînd „Swallow” va fi în port, vor veni și ceilalți, Pitt Holbers...
— Pitt Holb...
— Dick Hammerdull...
— Dick Hammerd...
— Colonelul Deadly-gun.
— Colonelul Deadly...
— Thieme, Treskow, micul Ben Cuning, Winnetu apașul, și...
— Winnetu, a...

Numele acestuia rămase pironit în gura bunei cîrciumărese, atît de uimită era de vizita unor oameni atît de însemnați. Imediat însă își dădu seama, și începu să-și facă datoriile ei de gazdă.

— Apașul ! termină ea numele indianului, într-un adevărat strigăt de bucurie- Eu stau de vorbă și lenevesc, iar peste o oră voi avea de servit gentlemen atît de însemnați ! Plec, alerg, zbor, Peter, pentru a pune la punct toate pregătirile. Între timp, povestește oamenilor de aici ceea ce s-a întîmplat cu „Florida”, înainte de a ajunge pe fundul apei.

Da, așa voi face, dar mai înainte îngrijește-te să am ceva în cana aceasta, căci o luptă navală s-a dus pe mare, unde e lichid mult, ea trebuie păstrată umedă chiar în povestire !

— Nici o grijă, cîrmaciule ! îl liniști crîsmărița. Vei fi în curînd inundat !

— Bun, foarte bine ! Așadar, ascultați, oamenilor, cum s-a petrecut cu „Florida”. Lăsaserăm de mult în urmă ecuatorul și Antilele și ne apropiam de Charlestown. Evident că ne țineam cît mai departe de uscat, căci Charlestown aparține Statelor de sud, care trimit crucișătoarele și vasele lor puternice pentru a prinde vasele nordiștilor.

— Era și „L'Horrible” ?

— Bineînțeles. Ne urmărise tot timpul, de cînd fusese eliberat, dar aceasta silise pe „Swallow” să nu ridice toate pînzele căci altfel ar fi avut viteză prea mare și l-ar fi întrecut cu mult pe „L'Horrible”. Așa am ajuns nevăzuți pînă dincoace de Charlestown, socotind atunci că ne putem apropia ceva mai mult de coastă.

— Și atunci ați dat peste „Florida” !

— Așteaptă, greenhornule ! Deci, cum spuneam : într-o dimineață mă aflam la cîrmă, trebuie să știți că promisem de la căpitan postul de cîrmaci par honneur, cum de altfel v-am mai spus și tocmai mă gîndeam la maica Dodd și bucuria pe care o voi avea și o va avea și ea cînd mă voi găsi din nou aici. Navigam deci liniștiți, urmați de „L'Horrible”, care avea toate pînzele ridicate, în vreme ce noi nu aveam decît pînzele de la bază.

Atunci, omul de pază din vîrfurile catargului strigă :

— „Fum la nord-est!”

Vă puteți închipui cum s-au adunat oamenii pe bord, căci cu un vapor, cînd poartă un pavilion dușman, nu este de glumit. Căpitanul se cățăra și el în vîrfurile catargului și întinse luneta; apoi clătină din cap, coborî și făcu semnale lui „L'Horrible” să se apropie pentru a se putea înțelege prin vorbă cu comandantul lui. Cînd Vasul veni destul de aproape el strigă dincolo :

— „Văzut vaporul, locotenente !”

— „Ay, sir !”

— „Ce vas ar putea fi ?”

— „Nu știu”, răspunse locotenentul Jenner. „Vasul nu are nici catarge și nici pavilionul ridicat; de abia se vede din apă, așa că trebuie să fie foarte greu, sir”.

— „Probabil că este unul dintre vasele cu pinten ale sudiștilor. Vrei să te retragi din calea lui ?”

— „Fac ceea ce vei face și dumneata”.

— „Bun. Să ne uităm ceva mai de aproape la el !”

— „Well, sir. Dar noi sîntem de zece ori mai slabi”.

— „Mai slabi, dar mai rapizi. Cine comandă ?”

— „Dumneata”.

— „Mulțumesc ! Ne apropiem de el. Dacă ridică pavilionul dușman, atunci navighezi repede prin fața lui spre largul mării- Eu voi avea grijă să se țină după mine și îl duc pînă la bancurile de nisip. Cînd se va împotmoli, vii spre el și îi dai să guste cîteva ghiulele zdravene!”

— „Well, well ! Altceva ?”

— „Nimic !”

După aceea, noi ridicarăm pînzele mari, dar am coborît pe toate celelalte, împreună cu vergele, astfel încît corabia noastră părea că este avariata din pricina furtunii și nu ne putem mișca decît cu greutate. Lăsarăm monstrul să se apropie pînă la distanța de tras. Gigantul dă semnalul pentru ridicarea pavilionului ; noi ridicăm pavilionul cu stele și dungi, iar el ridică basmaua Statelor de sud. Era noul vas de luptă „Florida”, cu blindaj dublu și cu un pinten de atacat vasele, cu care poate să trimită pe fundul mării cea mai bună fregată.

— Și ați îndrăznit să vă măsurați cu el ?

— Pshaw, eu sînt Peter Polter și m-am bătut cu ogellallahi ! De ce să mă tem atunci de un butoi de tablă ? Un vas de lemn, bine construit, este mai bun decît un cufăr de fier, din care nici cel puțin nu poți să-ți cioplești o scobitoare cum se cade. Așa spunea bunul nostru amiral Farragut. Monstrul ne poruncește să ne predăm, dar noi rîdem și plecăm mai departe sub obuzele lui. El se îndreaptă atunci către noi, pentru a înfige pintelul în lemnăria noastră ; eu învîrtesc cîrma și evităm lovitura ; el ne atacă din nou ; eu îl evit din nou ; mergem așa din atac în atac și din apărare în apărare pînă cînd monstrul începe să se încălzească și să-și piardă capul. Ghiulelele lui nu ne-au făcut nimic, toate trecînd pe deasupra noastră. Monstrul nu mai este atent la nimic, ci ne urmărește mereu pînă în apropierea coastei, unde dă peste un banc de nisip și se împotmolește ; noi însă trecem mai departe, pentru că adîncimea este destul de mare pentru corabia noastră.

— Bravo ! Trăiască „Swallow" !

— Da, copii, trăiască ! Acum, beți !

După ce trase și el o înghițitură zdravănă, ce se prelinse pe gîtul său cît o prăpastie, astfel încît sorbi tot pînă în fundul cîinii, continuă :

— După aceea, ne apropiem de el și, în vreme ce oamenii lui se aflau pe bord, noi tragem o lovitură cu care îi smulgem cîrma, astfel încît era pierdut pentru veșnicie. După aceea a venit și „L'Horrible". „Florida" nu se mai poate apăra. Stă rănită pe nisip- Apa începe să pătrundă în camera mașinilor. Noi tragem mereu,... așa că a trebuit să se predea și să încline pavilionul. Luăm oamenii pe bord și, de abia terminasem treaba asta, cînd monstrul se înclină pe o parte : l-au înghițit valurile, i-a rămas la suprafață numai coșul cazanelor !

— Uraa, uraa ! De trei ori ura pentru „Swallow" !

— Vă mulțumesc, băieți, dar nu uitați nici pe „L'Horrible", căci și el și-a făcut din plin datoria.

— Așa este ! Trăiască „L'Horrible" ! Paharele și cîmile zăngăniră.

În clipa aceea bubuiră în port loviturile de tun pentru salut, semn că vine un vas în port ; imediat după aceea, pe stradă se auzi larmă mare și se văzură oameni fugind către port, ca și cum acolo s-ar fi petrecut ceva excepțional. Peter Polter se duse la fereastră și întrebă :

— Hei, oameni buni, ce s-a întîmplat de fugiți așa ?

— O veste frumoasă, mașter : „Swallow", care a dat acea admirabilă luptă cu „Florida", tocmai intră în port.

Toate vasele au fost pavoazate în cinstea viteazului căpitan și toată lumea fuge acum spre port pentru a asista la debarcare.

— Mulțumesc, mașter !

Peter Polter închise din nou fereastra. Toți clienții din cîrciumă părăsiră locurile, uitînd și de berea dată gratis, plecînd repede spre port.

— Fugiți, rîse el, dar de văzut nu veți vedea prea mult. Căpitanul este deja pe uscat, iar cei care vor coborî de pe vas nu sînt adevărați marinari, deși s-au luptat ca niște eroi. Eu rămîn mai departe la maica Dodd, unde trebuie să aștept pe mister Walpole.

Epilog

Trecu o bucată bună de timp pînă cînd Walpole veni la locul întîlnirii. Nu închisese ușa saloonului cînd de pe stradă se auzi larmă mare, cu urale și strigăte de bucurie. Un număr mare de oameni venea dinspre port, înconjurînd grupul mai mic al celor ce debarcaseră de pe „Swallow". Intrară în cîrciumă imediat după Walpole și mulțimea se înghesui în spatele eroilor luptei navale, astfel încît saloonul gemea de „clienți". Patroana, care terminase pregătirile, găsi un mijloc de salvare : deschise ușa camerei de onoare, se strecură acolo împreună cu toți cei așteptați, încuie ușa pe dinăuntru și apoi lăsă pe ceilalți în saloon, pe seama personalului de serviciu.

— Welcome, sir ! salută ea pe Walpole, care îi întinse mîna ca unui vechi cunoscut.

Și ceilalți fură salutați cu aceeași strîngere de mînă prietenească. Toți luară loc și în curînd fură serviți, în așa fel, încît nu mai puteau dori nimic.

— Maică Dodd, tu ești cea mai cumsecade brigantină, pe brațele căreia am navigat deseori !, strigă timonierul.

În nenorocita aceea de preerie nu există decît carne, praf de pușcă și piei roșii. Pe mare, nu prea se găsesc asemenea bunătați, așa că stomacurile noastre sînt destul de înfometate. La tine însă se poate bea și mânca așa cum probabil este la marea Mongol, sau cum i-o mai fi zicînd omului. Dacă ancoroz numai o săptămînă aici, mă las spînzurat dacă nu plec cu o burtă ca a lui mașter Hammerdull.

— Burtă sau nu, este totuna, spuse acesta, îmbufnat. Interesant este să ai ceva de ros. Eu mă îngrijesc mai mult decît voi toți, căci de cînd a trebuit să las bătrîna mea iapă la Frisco, am slăbit de dor după ea, Nu este așa, Pitt Holbers, bătrînul coon ?

— Dacă tu crezi, Dick, că îți este dor de iapă, eu nu am nimic împotrivă. Tot atît de dor îmi este și mie de dobitocul meu. Tie îți este dor, Ben Cuning ?

— Mie ? îmi este indiferent unde mi se află calul, hininini ! Principalul este că îmi place aici, la maica Dodd.

— Așa este bine, îi aprobă hangîta. Mîncăți și beți cît vă țin bairele. Dar tu, Peter, să nu-ți uiiți promisiunea !

— Care promisiune ?

— Că vei povesti ce s-a întîmplat.

— Ahaha ! îți voi povesti cu plăcere.

În vreme ce el mesteca și povestea mereu din aventurile sale, Winnetu stătea liniștit și mânca cu mare zgîrcenie din mâncărurile neobișnuite pentru el, ale fețelor-palide. De băutură nici nu se atinse. Știa că „apa-de-foc” este cel mai mare dușman al poporului său, de aceea o disprețuia și o ura. Atenția sa era îndreptată mai mult asupra conversației vii, dusă de ceilalți, semn că era vorba de lucruri importante.

— Cum a fost la amiralitate ? întrebă Deadly-gun pe locotenent.

— După așteptări, răspunse acesta. Ridicare la gradul de căpitan și concediu pînă la vindecarea completă.

Fața lui Walpole strălucea de bucurie, deși brațul îi era prins într-o legătură de gît și purta pe față semnele altor răni mai puțin grave.

— Cu „Swallow” ce se va întîmpla ?

— A suferit și corabia cîteva avarii, așa că va fi dusă în docuri, pentru reparații.

— Și prizonierii ?

— Vor avea ce merită.

— Adică ?

— Vor fi spînzurați, așa cum trebuie să se aștepte orice corsar.

— Corsar ? Dar Caiman afirma că luase pe „L'Horrible” ca o pradă de război pentru Statele din sud. Nu a reușit cu această afirmație ?

— Nu, căci nu avea nici o împuternicire de la sudiști. Și chiar dacă ar fi avut vreuna, el este același căpitan Caiman care ar fi fost oricînd spînzurat din pricina comerțului cu sclavi și a actelor de piraterie făcute pînă acum.

— Și Miss Admiral ?

— Va fi și ea spînzurată, fără îndoială. De asemeni, toți prizonierii de acum, care le-au ajutat să răpească pe „L'Horrible”, vor suferi probabil aceeași soartă, căci nu sînt altceva decît pirați. Probabil însă că ei nu vor fi chiar atît de mulțumiți cu soarta lor așa cum veți fi voi de vestea pe care v-o aduc de la amiralitate.

— O veste bună ?

— Chiar foarte bună. În primul rînd, marea sumă pe care am găsit-o la Miss Admiral și cu care voia să fugă va fi socotită drept pradă maritimă și acordată nouă. În al doilea rînd, se va acorda o sumă mare ca răsplată pentru noi toți, cei care am capturat pe căpitanul Caiman.

Și, în al treilea rînd, vom căpăta iarăși un mare premiu pentru victoria noastră asupra „Floridei”. Este drept că vasul se află acum pe fundul mării, dar va fi scos la suprafață în curînd. Toți banii aceștia vor fi împărțiți între noi și fiecare va primi...

— Eu nu ! îl întrerupse Deadly-gun.

— De ce nu ?

— Pentru că eu nu iau bani care nu-mi aparțin.

— Dar i-ați cîștigat !

— Nu. Eu am fost numai oaspete pe vasul vostru, așa că toate sumele acestea aparțin echipajului.

— Nu ați fost oaspete, căci ați participat la luptă și în felul acesta aveți dreptul să luați parte la răsplată !

— Se poate, dar nu iau nimic. I-am luat lui Caiman scrisorile de depozit pe care mi le furase din hide-spot. Este drept că vînduse una, dar nu contează. În consecință, sînt absolut mulțumit. Winnetu nu primește nici el nimic ; iar cît despre bravii mei trapperi, nici nu le va trece prin minte să participe la împărțirea sumei. Dimpotrivă, noi trebuie să vă mulțumim, căci în felul acesta am putut să punem din nou mîna pe banii noștri. Ia spune, Dick Hammerdull, vrei să iei banii ce ți se oferă ?

— Dacă vreau să iau sau nu, e totuna ; dar de luat nu-i iau ! răspunse grasul. Ce spui tu de asta, Pitt Holbers, bătrînul coon ?

Lunganul răspunse liniștit :

— Dacă tu crezi, Dick, să nu-i iau, atunci eu nu am nimic împotrivă. De altfel, nu va lua nici unul dintre noi. Și, dacă totuși am fi siliți să acceptăm, Peter Polter primește partea mea, chiar dacă nu aș face aceasta decît pentru a-i da poftă să mai vină încă o dată la noi în west. Mă bucur foarte mult cînd îl văd călare.

— Lăsați-mă în pace cu bestiile voastre ! urlă timonierul. Mai bine mă las pisat și făcut pesmet pentru bucătăria corăbiei decît să mai mă urc vreodată pe o asemenea fiară, cum era mîrtoaga pe care am navigat în west. Mai mult nu vreau să spun, căci ceea ce aș putea să mai spun mai bine să rămînă nespus !

— Nici nu este nevoie să mai faci din nou pewest-manul, zise Walpole ! Am raportat la amiralitate ceea ce îți datorăm și cît de vitejește te-ai purtat. La primul loc liber vei fi preferat și ți se va încredința un post de care vei putea fi mîndru.

— Adevărat ? Este adevărat ? V-ați gîndit și la mine cînd ați vorbit cu acei înalți gentlemeni ?

— Da.

— Și mi se va încredința un post ?

— Mi s-a promis formal.

— Mulțumesc, sir, vă mulțumesc ! Voi fi în curînd angajat în marina de război a Statelor Unite ! Uraa ! Uraa uraa ! Nu degeaba sînt eu Peter Polter, care a fost...

— Dar ce te-a găsit de răcnești atât de tare, bătrînule leu-de-mare ! îl întrerupse hangîța, care tocmai intra pe ușă.
— Cum poți pune o asemenea întrebare ? răspunse el. De altfel, am destule motive să-mi exprim bucuria. Știi tu, bătrînă maică Dodd, că voi fi făcut amiral pentru marile mele merite ?

— Amiral ? rîse ea. Cred, pentru că ești deștept. Din partea mea, îți fac toate urările. Dar cum rămîne atunci cu noua ta vocație de care ești atât de mîndru și de care te simți legat cu tot sufletul ?

— Noua vocație ? Care ?

— Westman, cercetaș, vînător de biberi...

— Taci ! Nici un cuvînt mai mult, dacă nu vrei să te cerți cu mine pentru totdeauna ! Cînd mă aflu călare pe un cal, nu știu niciodată încotro vrea să plece. Cînd mă aflu însă pe podeaua unei corăbii, știu perfect direcția și nu pot fi aruncat în valurile de iarbă ale preeriei. Așadar, westman ca westman, dar voi rămîne același urs-de-mare, care am fost totdeauna, sau lup-de-mare.

*

* ■ *

Se făcuse seară, așa că trebuiau să se gîndească la odihnă. Maica Dodd pregătise cele mai bune camere. Deadly-gun mai făcu o plimbare cu nepotul său prin grădina din spatele hanului.

— Am ezitat multă vreme, spunea el nepotului său, dar acum, deoarece ne aflăm în răsărit, m-am hotărît; te însoțesc în Europa.

— Și rămii pentru totdeauna la noi, dragă unchiule ? Colonelul clătină ușor din cap.

— Dragul meu, cel pe care preeria l-a subjugat cu mrejele sale, nu mai scapă niciodată. Voi rămîne dincolo o bucată de vreme și apoi mă voi înapoia din nou la trapperii mei. Savana ne oferă spațiu nesfîrșit pentru viață liberă și spațiu fără margini atât de trebuitor morții și călătoriilor dincolo, în infinitul ei...

Ajunseră într-un colț al grădinii, în care se aflau cîțiva tei cu coroane dese, cînd văzură o formă întunecată, întinsă în iarbă.

— Cine este aici ? se contrarie Deadly-gun. Se apropiară și mai mult.

— Cine este aici ? întrebă și Thiéme.

Forma aceea omenească se desfăcu din pătura cu care era înfășurată și se ridică în picioare. Era Winnetu.

— Wigwamul în care dorm frații mei albi este frumos, dar fiul preeriei iubește aerul liber și strălucirea stelelor.

Winnetu se va odihni pe firele ierbii și se va acoperi cu norii cerului, așa cum fac din fragedă tinerețe copiii neamului meu. Howgh !...